

NGUYỄN PHƯỚC THẢO

Cho một tình bạn

Cho Một Tình Bạn

Nguyễn Phước Thảo

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Đoạn kết](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

Giới thiệu

Tình bạn, tình yêu tuổi học trò bao giờ cũng rất đẹp. Đó là niềm tin, sức mạnh và hành trang quý báu trên từng bước đường về sau của mỗi người. Và giữa họ: Long, Huân và Phi Vân đã hình thành tình yêu, tình bạn thật đẹp sau một vài thử thách trong những tháng ngày ngồi trên ghế nhà trường. Từ một “quái xề” chơi bời có tiếng, kể từ khi nhận ra những nét đẹp đáng quý ở Huân và Phi Vân, Long đã dần nhận ra chính mình và con đường phía trước...

Một

Hắn, điều thuốc ngất ngưỡng trên môi, chiếc quần jeans bạc phếch đấp gối đấp mông nghênh ngang đứng đó, chiếc Sport[1] ngoẹo cổ đứng chờ. Ngực áo phanh ra, tóc rối bù như bờm ngựa, khuôn mặt hắn mang vẻ bất cần. Cuốn tập nhàu nát lút sâu trong túi quần, phần nhô ra rách bươm thắm hại.

Hắn - “quái xế” Nguyễn Thiên Long, một tay đua lừng tiếng.

*

Trong một quán cà phê trước cổng trường, băng “Hung thần xa lộ” đang kháo chuyện nhau:

- Vĩnh! Chiều nay ra cà phê 50.

- Không được, xe tao đang làm máy.

- Xe gì mà làm máy tối ngày. Sao không mua xe mới mà chơi?

Vĩnh cười hề hề:

- Thủ tục “đầu tiên” là “tiền đâu”?

Hưng trề môi:

- Bảo ông già mày mua.

- Mày làm như ổng nhiều tiền lắm không bằng.

- ổng có một kho bạc kia mà!

- Đó là tiền của nhà nước.

- Có sao đâu! Lấy xài chút đỉnh có nhằm nhò gì. Bớt quá vào ngôi nhà đá vài năm chứ gì?

- Đừng có nói bậy, ổng mà vào nhà đá là cuộc đời tao khổ.

Chiến xen ngang:

- Còn hơn để cho nhiều người khổ.

- Tụi bây chỉ được nước đó, hùa nhau như... chó.

Kỳ ngồi im nãy giờ lên tiếng.

- Long vô chưa tụi bây?

Hưng nhún vai:

- Thằng đó mấy hôm nay mất dạng không thấy.

Vừa nhắc đến Long thì hắn xuất hiện. Vĩnh kinh ngạc thốt lên khi phát hiện ra Thiên Long:

- Trời! Long đi bộ kìa tụi bây.

Cả bọn nhìn theo tay Vĩnh. Đúng rồi! Long đi bộ phát phờ, điều không thể tin nổi. Kỳ vẩy tay:

- Long!

Long quay nhìn bọn chúng, vẻ lơ là. Chiến đưa tay làm loa gọi:

- Uống cà phê!

Với dáng mệt mỏi Long khoát tay ra hiệu không rồi quay lưng lững thững bước vào cổng trường. Mấy cậu học sinh khối 10 trực cờ đỏ đưa tay ngăn:

- Anh cho phép chúng em được ghi tên.

Long đưa mắt nhìn cậu học sinh khối 10 dò hỏi. Cậu học sinh nghiêm nghị nói.

- Theo qui định, tất cả học sinh không được phép hút thuốc và phải bỏ áo vào quần khi bước vào khuôn viên của trường.

A! Bọn cờ đỏ! Long định nổi khùng như mọi khi, nhưng nhìn khuôn mặt mắng sữa của thằng nhóc, Long phì cười. Chắc nhóc con mới lên chưa biết mặt đàn anh Thiên Long là ai. Hắn tươi

cười xòa hộp thuốc mời:

- Chú mày làm với đàn anh điều thuốc.

Cậu học sinh cò đỏ cau mày.

- Anh đừng đùa! Chúng em đang làm nhiệm vụ.

Long cười ha hả. Hắn đưa tay vò đầu thẳng nhóc và lên giọng cha chú:

- Ai đùa với chú mày! Được anh mời thuốc là vinh dự lắm đó chú em.

Bị vò đầu, cậu học sinh cò đỏ điên tiết nhưng chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Long phà khối vào mặt:

- Chú mày vênh tai lên mà nghe cho rõ. Anh mày tên Long, Nguyễn Thiên Long, lớp 12T.

Long nghênh ngang quay đi để lại phía sau nỗi căm tức của cậu học sinh trực ban. Cậu ta lẩm bẩm: “Thiên Long là tên mất dạy nào nhỉ?”. Khi gặp một bạn cùng trực, cậu ta hỏi thì cậu học sinh kia nói: “Bạn hôm nay gặp hên, chứ không thì hắc bộp tai bạn rồi. Long là đại ca ở đây đó, hắc dữ lắm!”.

Bọn Chiến, Hưng, Kỳ, Vĩnh kéo nhau vào lớp. Chúng nhìn không thấy Long, lớp mới vào chỉ loe hoe mấy mạng. Kỳ tốt lên bàn hỏi:

- Ê, lớp trưởng! Long đâu?

Huân lớp trưởng ngồi bàn cuối ngược nhìn:

- Không biết!

- Tao không biết mày làm lớp trưởng để làm gì mà hỏi bao nhiêu đó cũng không biết.

Huân trừng mắt nhìn Kỳ:

- Tao làm lớp trưởng chứ tao đâu có giữ trẻ. Mày là bạn của nó mà mày còn không biết nó ở đâu thì mày còn tệ hơn tao nữa đó.

Kỳ cười hề hề:

- Tao cứ nghĩ lớp trưởng là hỏi gì cũng biết chứ!

- Sao mày không hỏi năm nay đưa nào rớt tốt nghiệp. Mày hỏi vậy tao có thể trả lời cho mày.

- Ê, lớp trưởng! Mày đừng có chọc giận tao ghen.

- Tao cũng đâu có muốn, nhưng ít ra mày cũng đừng nên chọc giận người khác.

- Năm nay tao thấy mày hơi ba gai đó. Bộ mày tưởng mày làm lớp trưởng là ngon lắm sao? Có muốn “ăn bánh cam”[2] thì bảo!

- Tao nghèo lắm nên chưa muốn ăn “bánh cam” mà mày mời. Chờ đến cuối năm, tao thi tốt nghiệp xong, tao không khách sáo với mày đâu.

Kỳ hất mặt:

- Tao mời mà! Bảo đảm tao không cho mày tốn tiền đâu mà ngại.

- Tao biết mày giàu, mày thừa tiền để mua một cuộc đời khác. Tao thì nghèo nên phải tốt nghiệp cái đã. Mày muốn gì thì cứ chờ đến cuối năm, tao sẵn sàng chơi với mày - Huân nhún vai.

- Coi vậy chứ mày cũng khôn đó! - Kỳ gật gù.

- Nghèo như tao mà khôn là chuyện thường, còn khối kẻ giàu hơn tao gấp trăm lần mà ngu mới lạ chứ.

Huân chơi một câu làm Kỳ điên tiết. Hắn hùng hổ toan gây sự thì có tiếng vỗ tay bốp bốp:

- Hay! Nói hay!

Người vỗ tay chính là Long thủ lĩnh của băng đua xe “Hung thần xa lộ”. Kỳ sửng cồ:

- Nó nói vậy mà mày nhịn được sao?

- Nhưng nó nói mày chứ làm sao nó dám nói với tao. Phải không Huân?

Huân nhìn nhìn Long:

- Mà mày chỉ có mỗi môn toán là được.

- Ô kê! Mày có thể học được nhiều môn nhưng chưa ai gọi mày là học sinh giỏi. Còn tao thì là học sinh giỏi của trường đó nghe!

Huân làm thinh. Thực tế, Long là học sinh giỏi toán của trường. Hắn đã từng một lần đi thi học sinh giỏi toán toàn quốc.

Long vỗ vỗ vai Huân:

- Mày cũng thuộc loại “chì” đó. Hồi nào giờ tao đâu có để ý? Mày đủ tư cách làm bạn với tao rồi đó.

- Cảm ơn thiện chí của mày! Tao không có gan chơi “bắn bỏ cuộc đời” như mày nên cho tao xin từ “bạn” đi.

Long cười khà khà:

- Mày càng nói tao càng khoái mày đó! Tao sẽ coi mày là bạn, còn mày muốn coi tao là gì thì... tùy.

Long cứ khà khà cười trước sự khó hiểu của đồng bọn. Huân cũng làm thinh, hắn nhìn Long và trong đầu hắn chợt lóe lên một suy nghĩ...

*

Bọn “Hung thần xa lộ” lại tụm nhau kháo chuyện. Chúng không bao giờ bàn về việc học. Chuyện của chúng là chuyện vượt xe qua mặt một thằng nào đó, cho nó ngửi khói, ép một thằng nào đó văng xuống lề hoặc trốn thoát sự truy đuổi của những chú “bồ câu trắng”, tức xe mô-tô tuần hành của công an đường phố.

Hôm nay, Long không tham gia chuyện phiếm của bọn chúng mà hắn thờ thẩn như người mất hồn. Hắn buồn tình. Đêm hôm qua, Linh nói thẳng vào mặt hắn: “Long không cảm thấy Long chơi như vậy là làm buồn lòng cha mẹ sao? Đối với gia đình, Long là đứa con bất hiếu. Đối với học đường, Long là một học sinh không có đạo đức. Đối với Linh, Long là một người bạn không có trách nhiệm. Linh nghĩ xã hội này không cần những con người như Long đâu...”. Hắn buốt trong tim khi nhớ đến câu nói của Linh, người yêu ngoan ngoãn của hắn bỗng nhiên trở chứng. Và hắn điên lên: “Phải rồi! Thằng này là thứ đồ bỏ mà. Mai mốt Linh đừng bao giờ nhìn mặt thằng Long này nữa”. Hắn đập vào mặt Linh một câu như vậy rồi phóng xe vù đi. Linh gọi nhưng hắn không thèm quay lại. Hắn chạy vượt cả đèn đỏ, không thèm nghe tiếng còi công an. Kết quả, xe bị giam ở đồn công an.

Kỳ vỗ vai hắn:

- Mày bị gì mà bơ phờ vậy?

- Mệt!

- Tối nay ra cà phê 50.

Với dáng mệt mỏi, Long đáp lờng khùng:

- Để xem!

Vĩnh nhượng mắt:

- Xe mày đâu mà đi bộ?

- Đồn công an Quận 1.

Chiến vồ ngay:

- Sao vậy? Đụng xe hả?

Long nhìn Chiến, chửi:

- Mày hỏi câu ngu như bò!

Kỳ còn để thêm:

- Nó ngu là chuyện thường. Tao chỉ sợ nó thông minh đột xuất thôi, nó mà thông minh là rồi

đó. Đem nó đi nhà thương điên Biên Hòa không kịp.

Chiến sụ mặt, toan đập lại bọn Long nhưng nghĩ sao, hần im. Hưng nhòai người vò vò đầu Chiến:

- Mấy thằng bây kỳ quá! Đầu người ta to đẹp như thế này mà kêu bằng đầu bò, tụi bây không có chút thẩm mỹ nào hết.

Long nhìn nhìn Chiến:

- Tao chửi mày ngu đầu có oan! Chạy xe như tao mà đụng thì giờ này bọn chúng mày đua nhau đèn cho tao rồi. Đồ ngu, có nhiều đó mà nghĩ cũng không ra.

Và Long hất mặt:

- Hết giờ, thằng nào đưa tao về?

- Cho mày đi bộ đã! - Chiến làu bàu.

Long cười khinh khỉnh:

- Được! Hết buổi học mày đưa tao về.

- Tao không đưa.

- Mày chống hơi hả? Tao đập nát xe mày. Mày nói tao dám làm không?

Chiến làm thinh. Kỳ xoa dịu:

- Tao sẽ đưa mày về mà!

- Không! Tao khoái thằng Chiến đưa tao về.

Chiến lên tiếng:

- Muốn đưa thì con đưa! Kiếm chuyện hoai.

*

Long bót ga quẹo xe vào đường Nguyễn Huệ. Hần đưa mắt dọc theo hai bên đường. Chưa thấy bọn đàn em. Chúng hẹn đêm nay tại quán cà phê 50. Hần thắng xe trước quán. Vẫn không thấy chiếc xe nào quen.

Thấy hần, Kỳ từ trong quán bước ra:

- Long!

- Mày đi bằng xe gì? Sao tao không thấy xe mày.

- Tao đi bằng chiếc *MaxII* của nhỏ em, ông già khóa chiếc Sport của tao rồi. Khóa bằng ổ khóa từ mới chết. Mày lấy xe ra rồi hả?

- Phạt cảnh cáo hai trăm đó.

- Sao không nói ông già mày điện một cú. Ổng *phôn* một cái, bọn nó đem xe mày ra tận nhà mà trả.

Long nhún vai:

- Rồi sau đó ổng “ca” nghe mệt nghỉ. Thậm chí còn bị khóa xe như mày.

Rồi bọn Vĩnh, Hưng, Chiến lù lù đến. Vừa thấy mặt bọn chúng, Long “chơi” một câu phủ đầu:

- Chúng mày hẹn tao như vậy sao? Không ở nhà luôn đi.

- Tao chờ ông già tao đi. Ổng vừa đi là tao “thăng” ngay - Vĩnh cười hề hề.

Long hất mặt:

- Còn hai thằng ôn con kia?

- Tao chờ thằng “Đầu bò” đó! - Hưng chỉ vào Chiến.

Chiến gãi gãi cái đầu bự:

- “Ảnh” khóa xe tao, thằng thợ phải làm hơn nửa tiếng mới mở được.

Kỳ đẩy cả bọn vào quán:

- Bọn bây không uống cà phê à?

Cả bọn nhao nhao kêu cà phê sữa, cà phê ca cao... Long quăng gói thuốc lên bàn:

- Gọi cho tao cái đen[3]!

Chiến vồ ngay gói thuốc, đưa lên mũi ngửi ngửi:

- Ba con năm, hàng “xịn” đảng hoàng tụi bây ơi! Ở đâu vậy?

- Mày muôn đời không thông minh được. Không lẽ tao ăn cắp của người ta?

Chiến trề môi trả đũa:

- Tao biết mày không ăn cắp của người ta nhưng mày thường ăn cắp thuốc của ông già mày.

Hưng phì cười:

- Mày đâu có ngu phải không Chiến? Mày nói đúng.

Long cười, gật gù:

- Coi như lần này nó nói đúng. Tao “chôm” của ông già đó!

Chiến cười ré lên:

- Tụi bây không có gọi tao đầu bò nữa ghen. Tao cũng thông minh chứ bộ.

- Ôkê! Mày thông minh hơn con bò một chút vì mày... biết hút thuốc.

Cả bọn ré lên cười, còn Chiến thì sụ mặt. Trong bọn, hấn là đứa chậm nhất và thường bị đem ra làm trò cười. Mỗi khi hấn không tìm được câu chống chế thì hấn sụ mặt một đồng như bánh bao ế.

Pin... pin... pin... Tiếng kèn xe kêu inh ỏi cùng với tiếng nẹt bô[4] xe như khiêu khích, như mời gọi.

Kỳ phà khói thuốc:

- Băng thẳng Dũng đến!

Long đốt một điếu thuốc rồi bật dậy:

- Bọn bây theo tao!

Hấn tót lên xe rú ga bay xuống đường. Bọn Kỳ, Hưng, Chiến, Vĩnh bám theo sau. Băng thẳng Dũng thả tà tà phía trước. Long lên xe chạy song song với Dũng.

- Pin... pin... pin...

- Pin... pin... pin...

Dũng bấm kèn trả lời tiếng kèn chào của Long. Bọn chúng dừng lại trước Khách sạn Cửu Long. Dũng lên tiếng thách thức:

- Bọn mày dám chơi không?

- Nếu không dám chơi tao đâu chạy ra đây với bọn mày. Mày muốn chơi kiểu gì?

Dũng rùn vai:

- Hôm nay tao không có hứng thú chơi “độ”[5]. Bọn mày có gan thì theo tao dạo một vòng thành phố.

- Ôkê!

Nói xong, Long vù xe vọt ngay. Dũng rú ga bám theo sát nút. Thằng nào chạy trước sẽ giành quyền dẫn đầu cuộc chơi. Bọn đàn em bám theo sau tạo thành một hàng dài uốn lượn trên đường phố. Dân chúng dạt nhanh ra hai bên lề trước những con thú lao nhanh, những con ngựa sắt nổi cơn say tốc độ.

Đèn đỏ! Long khẽ cười. Hấn xiết chặt tay ga dẫn đầu bầy thú.

Hoét! Hoét!

Anh công an đường phố lao vội lại chiếc xe toan đuổi theo nhưng rồi anh ngăn người khi thấy theo sau hấn là cả một bầy xe đang gầm rú lao nhanh...

Hai

Thầy Trần Thịnh bước vào lớp. Học sinh đứng lên chào thầy.

- Các em ngồi xuống! Hôm nay tôi kiểm tra bài tập toán. Em nào chưa làm xong thì tự động ra khỏi lớp, đừng để tôi phải mất công đuổi.

Lớp im thin thít. Tiếng vỗ cánh bay của con ruồi còn nghe vù vù. Tất cả học sinh đều mở tập cho thầy kiểm tra. Thầy đứng trước Kiều Oanh:

- Vì sao em làm có ba bài thế này?

- Dạ! Em chưa làm xong.

- Ở nhà em làm gì?

Kiều Oanh run run.

- Dạ...

- À! Tôi hiểu rồi. Em đâu có thời gian để học, để làm bài tập. Làm thân con gái thật là khổ, nào là sơn móng tay móng chân, nào là kem với phấn...

Thầy lạnh lùng chỉ tay ra cửa:

- Em chịu khó ôm tập ra khỏi lớp giùm tôi. Sau này, em có thể mở một cửa hiệu thẩm mỹ mà không cần biết toán học là gì.

Kiều Oanh ôm mặt khóc nức lên giữa lớp. Thầy Thịnh trề môi:

- Sao lại khóc? Nước mắt không thể đẩy em trôi qua được cổng trường đại học thì khóc làm gì? Và nước mắt cũng không làm em thông minh hơn được. Nếu em muốn học, muốn vào đại học thì làm ơn tiết này em chịu khó ngồi ngoài vậy. Tôi hy vọng ở những tiết học sau em tiến bộ hơn.

Kiều Oanh lặng lẽ lau những dòng nước mắt rồi ôm tập ra khỏi lớp. Thầy lạnh lùng tuyên bố:

- Em nào chưa làm tròn bốn phần của mình thì làm ơn tự giác bước ra ngoài đừng để mất thời gian của tôi.

Lớp có thêm ba người tự động ôm tập đi ra.

Thầy đưa mắt quét một vòng quanh lớp:

- Coi như những em còn lại đây đều đã làm tròn bốn phần. Em! Lên bảng giải cho tôi bài số tám.

Thầy chỉ vào bạn Ninh ngồi ở đầu bàn thứ tư. Khi Ninh giải xong, thầy chỉ vào Phi Vân:

- Em thấy bạn giải như vậy là đúng hay sai?

Phi Vân đứng lên:

- Thừa thầy, bạn Ninh giải như vậy là đúng!

- Em có nhận xét gì về cách giải của bạn không?

- Thừa thầy! Cách giải của bạn Ninh là đúng nhưng cách trình bày của bạn Ninh thì thừa, vì có những bước trung chuyển theo em là không cần thiết.

Và Phi Vân chỉ ra những bước trung chuyển không cần thiết đó. Thầy cho Phi Vân điểm 10, còn Ninh chỉ được điểm 8. Thầy nói với cả lớp:

- Hiểu được đề toán, giải được đề toán, các em chỉ mới đi được một nửa đoạn đường. Một nửa còn lại là cách trình bày lời giải của một bài toán. Lời giải ngắn gọn, đầy đủ bao giờ cũng giúp các em được số điểm tối đa và nó còn thể hiện trình độ toán học của người giải toán. Nếu không có một kiến thức vững vàng trong toán học thì các em không đủ khả năng loại bỏ những bước thừa trong cách trình bày.

Rồi thầy bước đến chỗ Thiên Long:

- Vở bài tập của em đâu?

Long cười với thầy:

- Thưa thầy em nghĩ ghi vào tập không chắc bằng ghi vào đây.

Vừa nói, Long vừa chỉ vào đầu mình. Dám nói như thế với thầy Thịnh, ở trường này chắc chỉ mỗi mình Long, một học sinh có rất nhiều nét giống thầy: giỏi và ngông ngạo.

Thầy Thịnh nhăn mặt:

- Tôi nói với em lần này là lần cuối. Học với tôi là phải tuân thủ theo những quy định của tôi. Hay em không đủ tiền mua nổi một cuốn tập để ghi chép thì em có thể nói với tôi.

Thầy Trần Thịnh là một giáo viên dạy toán chẳng những nổi tiếng ở trường mà còn nổi tiếng ở thành phố. Những học sinh học với thầy đa số đều đạt điểm cao khi thi đại học môn toán. Người ta thường nói có tài thì có tật. Thầy Trần Thịnh cũng là mẫu người như vậy. Thầy nổi tiếng dạy giỏi và “chặt” học sinh cũng nổi tiếng không kém. Buổi đầu tiên đến với lớp, thầy phủ đầu:

- Tôi tên Thịnh, Trần Thịnh, giáo viên hướng dẫn môn toán cho các em trong năm học này. Chắc các em đã nghe nói nhiều về tôi. Và tôi, tôi cũng muốn cho các em biết một số điều về chuyện học môn toán mà tôi phải hướng dẫn cho các em trong năm học này.

Thầy đưa mắt nhìn bao quát cả lớp:

- Các em có thể tự hào vì mình là học sinh lớp 12T, lớp mà trường chỉ xếp những học sinh có năng khiếu toán học. Và các em có thể tự hào hơn nữa vì các em được học toán trực tiếp với tôi, Trần Thịnh. Tôi có thể tự hào nói với các em rằng tất cả những học sinh học “được” môn toán của tôi thì khi đi thi đại học, không em nào dưới điểm năm môn toán. Nhưng để đạt chữ “được” mà tôi nói thì các em phải phấn đấu rất nhiều. Tôi chỉ yêu cầu các em thực hiện cho tôi ba điều. Một: khi vào tiết học của tôi, các em phải hoàn tất những bài tập luyện tập mà tôi đã cho. Hai: điều gì tôi dạy thì khi tôi hỏi, các em phải nhớ. Ba: bài tập trong sách giáo khoa, các em tự giải, đó là trách nhiệm các em. Khi cần, tôi kiểm tra đột xuất. Em nào thực hiện được ba điều đó thì học với tôi, bằng không thì cứ xin chuyển qua lớp khác. Trong giờ của tôi không có những học sinh dằn.

Và, ngay trong buổi dạy đầu tiên, thầy “sờ nắn” kiến thức toán của từng học sinh một. Thầy gọi đứa này lên bảng viết cho thầy một số công thức toán, đứa kia lên giải một bài tập ngắn. Thầy đang thắc mắc để đánh giá trình độ toán học của lớp. Sau hai giờ làm việc cật lực, thầy đưa ra nhận định:

- Nhìn chung, lớp các em kiến thức cơ bản về môn toán không giống nhau. Một số em đã đánh rơi khá nhiều kiến thức cơ bản. Tôi sẽ dành hai tuần để giúp các em bù đắp những khiếm khuyết đó.

Rồi thầy phủ kín bảng đen hàng lô những công thức toán, kèm theo đó là hàng đồng bài tập thực hành. Thầy hứa sẽ dành một buổi để kiểm tra lại và khi đó thì đừng trách thầy.

Lần kiểm tra lớp đầu tiên, thầy đuổi một lèo hơn mười đứa, chỉ chừng lại khi đến chỗ Long:

- Vở bài tập em đâu?

- Tuần rồi em không học nên không biết bài tập thầy cho.

- Em nghĩ rằng với lý do như vậy em có thể còn được ngồi trong lớp học sao?

Hắn nhìn nhìn thầy:

- Nếu thầy có can đảm giảng dạy toán học cho bàn và ghế thì em sẵn sàng nhường phần cho chúng.

Thầy nhìn hắn cười khinh miệt:

- Em muốn chơi chữ với tôi à? Người ta nói người ngu có vạn lý do để bào chữa cho cái ngu của mình. Em có thể ra ngồi ngoài kia mà ngẫm nghĩ về cái khôn và cái ngu của con người. Nếu em thích, em có thể nhìn qua những song cửa. Tôi thừa can đảm khi đối diện với bàn ghế,

nhưng buộc tôi phải đối diện với những học sinh ngu, thật tình tôi không can đảm. Nào, mời em!

Thầy chỉ tay ra cửa. Long đứng lên. Hấn cười, nụ cười ngằm thách thức. Hấn đưa tay gõ gõ vào đầu mình.

- Trong này của em có một mớ toán học. Em muốn nhờ thầy thẩm định giùm nó thuộc loại nào, ngu hay khôn.

Thầy Thịnh lờm lờm nhìn hấn rồi chỉ tay lên bảng đen:

- Được! Mời em!

Và Thầy Thịnh “quay” Long một trận ra trò. Hôm đó, Long xuất sắc ứng phó mọi yêu cầu của thầy. Càng đấu nhau, khuôn mặt thầy Thịnh càng sáng ra. Có lẽ thầy rất thích cuộc chơi này. Đến một lúc, Long buông viên phấn. Hấn cười, nụ cười thật hồn nhiên, nụ cười rất hiếm thấy nơi Long:

- Thừa thầy! Kiến thức này em không biết.

Thầy Thịnh cũng cười:

- Em mà biết thì tôi sợ em luôn. Đây là một dạng đề toán mới mà tôi vừa nghĩ ra. Tôi dự đoán năm nay nhiều khả năng Bộ sẽ cho những dạng toán như vậy. Rồi đây, các em sẽ được học, nhưng trước mắt các em hãy hoàn thiện những kiến thức toán cơ bản.

Đó là một buổi dạy mà thầy Thịnh thích nhất. Ít ra, hơn hai mươi năm trong nghề, thầy mới gặp một học sinh “quái” như vậy, “quái” vì... giống thầy.

Hôm nay thì thầy không lạ vì tính “lười” của Long. Tưởng thầy nói chơi, ai ngờ thầy làm thật. Thầy lên bàn lấy một cuốn tập quăng trước mặt Long:

- Đây! Tôi cho em cuốn tập. Giờ sau tôi kiểm tra. Nếu em không ghi đầy đủ như các bạn thì đừng ngồi đây. Với tôi không có những ngoại lệ.

Long chết sững. Hấn không ngờ thầy chơi đòn này với hấn. Nhìn cuốn tập thầy cho, hấn vừa xúc động vừa khó chịu. Thầy đã gài hấn vào một thế kẹt. Nhưng biết làm sao được, hấn không thể làm trái ý thầy. Hấn yêu môn toán và cao hơn cả điều ấy là hấn rất phục thầy, thầy dạy toán: Trần Thịnh.

*

Quốc từ phòng ban giám hiệu về la inh ỏi:

- Thông báo! Thông báo! Giờ lý hôm nay chúng ta học với thầy mới.

Lớp nhao nhao, nhất là bọn con gái:

- Thay thầy Sâm luôn hả?

- Thầy mới trẻ không?

- Vì sao thay?

...

Nhiều câu hỏi tuôn ra một lúc, Quốc chưa kịp trả lời thì Long buông một câu làm Quốc cắt húng:

- Thầy mới thì có gì lạ mà cũng lập cạp như vẹt.

Quốc nín thinh. Hấn sợ Long nên chẳng dám trả lời. Bọn con gái cũng quây, chúng nhìn Long với vẻ bất mãn. Còn Long, hấn phớt lờ trước sự khó chịu của lũ con gái. Ngọc Dung ầm ức ứ một câu.

- Đừng có phách! Có ngày...

- Có ngày làm sao?

Ngọc Dung bậm môi chưa tìm được câu gì thì Phi Vân ngồi kế bên, nói:

- Có ngày tông xe chết chẳng ai thương.

Long cười hì hì nhìn Phi Vân:

- Thăng Long này nếu sợ chết thì đâu xứng danh “quái xế”? Thăng Long này cũng chưa cần ai thương. Nếu Phi Vân thương thì Long tôi... chấp nhận đó.

Bị hấn chọc lại, Phi Vân đỏ mặt:

- Long mơ đi! Không có chuyện đó đâu.

Long bước tới ngồi đối diện với Phi Vân:

- Bộ thương thiệt hả? Không thương sao đỏ mặt? Người ta nói con gái yêu là mắc cỡ đó.

Bị hấn dồn cho mấy câu, Phi Vân hoảng giấu mặt vào vai Ngọc Dung. Bọn đàn em của Long thì cười nghiêng cười ngửa. Kỳ búng tay:

- Một không!

Chiến đầu bự cười hô hố:

- Long nhà ta tỏ tình “Găng-xơ” quá ta ơi!

Hưng để thêm:

- “Quái xế” dĩ nhiên tỏ tình là phải quái. Tỏ tình kiểu thường cho bọn con gái nó khinh sao?

Long trừng mắt nhìn bọn chúng:

- Bọn bây muôn đời không thông minh được. Ai nói với bọn bây là tao đang tỏ tình? Cái này người ta gọi là chọc ghẹo.

Và hấn nheo mắt nhìn Phi Vân:

- Nhìn kỹ nhỏ Vân này cũng xinh quá đi chứ! Nhưng cỡ như nhỏ thì chưa đủ tiêu chuẩn làm người yêu của những “quái xế”. Làm người yêu của “quái xế” là phải có lá gan thật to và có dũng khí đeo bám bay lượn trên đường phố.

Đến lượt Phi Vân chường mặt ra với cái xì môi:

- Cỡ như Long mà cũng có tư cách đó sao? Vân xinh đẹp là chuyện của Vân và hình như ai có mắt đều nhận ra điều đó. Mấy thằng mù làm gì có tư cách bình luận về cái đẹp?

Kỳ lại búng tay:

- Một đều!

Bị Phi Vân chơi một câu đích đáng, ai cũng ngỡ Long sẽ nổi điên. Nhưng không, hấn cười hì hì:

- Ối giời ơi! Lớp mình cũng có nhiều nhân tài mà hồi nào tới giờ mình không biết. Thật đáng trách!

Và hấn nhìn Phi Vân trêu chọc:

- Long đi mòn dép mới tìm được một cô gái nói chuyện hay như Vân. Người ta nói “hạnh phúc ở quanh đây” mà Long cứ tìm mãi đâu đâu. Đúng! Những người yêu của “quái xế” mà Long thường gặp, cũng hơn Vân cái gan nhưng đều thua Vân cái miệng. Biết đâu mai mốt, Long sẽ trình làng một mẫu người yêu “quái xế” kiểu mới, kiểu trí tuệ hơn.

Kỳ vỗ tay bốp bốp:

- Hai một!

Phi Vân nhìn thẳng mặt Long:

- Long có biết Cuội khác người điểm nào không?

Như nghĩ ra điều đặc ý, Long cười khoái trá:

- Sao lại không? Cuội hơn người thường là Cuội biết mơ tiên. Cũng như Long, Long đang mơ Phi Vân vậy đó. Phi Vân! Cái tên mới đẹp làm sao. Phi Vân! Em là áng mây bay, sao không lạc vào đây che mát đời anh...

Long vừa nói vừa diễn xuất thật kịch làm bọn Kỳ, Chiến, Vĩnh, Hưng khoái quá vỗ tay cổ vũ cuồng nhiệt.

- Tuyệt vời!

- Bis! Bis!...

Không chút bối rối, chờ cho sự cuồng nhiệt của đám bạn Long lắng xuống, Phi Vân lắc đầu:

- Long nói sai rồi. Cuội hơn người vì Cuội dần và vì dần, Cuội mới mơ tiên. Người đẹp như Hằng Nga thì cỡ Cuội làm gì có “vé”, phải không?

Kỳ vỗ bàn rầm rầm:

- Tuyệt vời! Hai đều.

Cuộc đấu khẩu chưa đến hồi kết thúc, chưa phân định thắng thua thì thầy đến. Cả lớp đứng lên chào thầy. Thầy đưa mắt nhìn cả lớp rồi khoát tay:

- Các em ngồi xuống!

Thầy ung dung đi vào bài mới. Cả lớp nhìn nhau thắc mắc. Thông thường thầy giáo mới thường giới thiệu một ít về mình, ít nhất cũng cho biết một cái tên để học sinh tiện gọi. Ông thầy này thì ngoại lệ.

Hưng cười nhỏ:

- Quái đản!

Kỳ thúc hông Long:

- Mày thử làm quen với thầy đi.

Long hừ một tiếng chẳng đáp. Hắn đang quan sát thầy mới. Thầy trẻ bỏ xù, mặt còn bầm ra sứa. Không biết ông này dạy ra sao? Có tán học trò không? Mặt thầy cũng sáng, thiện cảm thì có thể gọi là đẹp trai. Mắt đen và đôi mày rậm nên trông mặt cũng lì lì, chắc cũng loại “chì” chứ chẳng phải thường.

Một loáng, tấm bảng đen dày đặc những công thức. Thầy quay xuống bảo cả lớp:

- Các em ghi vào tập, chỗ nào không hiểu cứ hỏi.

Lớp lắc đầu nhìn nhau. Thầy đi dọc theo các dãy bàn. Thấy Long không ghi, thầy hỏi:

- Sao em không ghi bài?

Long đáp trống:

- Hết tập!

Thầy thoáng cau mày, mặt đanh lại trước câu trả lời xấc xược của Long.

- Em có phải là Nguyễn Thiên Long?

Long cười ngạo nhưng giọng trả lời thì thật ngoan:

- Vâng ạ!

Thầy khẽ “à” một tiếng, nhìn Long rồi quay lưng bước đi. Long nhìn theo cười nhếch mép. Thì ra thầy mới cũng biết danh mình. Ít ra cũng phải thế chứ! Hắn bỗng thấy xem thường thầy giáo mới. Mặt lì lì thế chứ nhát như cày, mới nghe có hai từ Thiên Long đã vội quay lưng. Hắn muốn cười vang giữa lớp...

*

Long bá cổ Huân:

- Uống với tao một ly cà phê nghe!

- Có cần thiết không? - Huân nhìn nhìn Long.

Long cười:

- Cần thiết chứ! Tao nhớ hình như tao có nói mày là người xứng đáng làm bạn tao mà. Vì là bạn nên tao mới mời mày một ly cà phê.

- Từ bạn là mày nói, còn tao thì chưa. Nhưng cần thiết ngồi với mày một ly cà phê tao không từ chối.

Long nhìn sững vào Huân:

- Càng nói chuyện với mày, tao càng thấy mày giống “dân chơi” đó Huân.

- Ai nói với mày tao không biết chơi?

- Tao xin lỗi! Tao nhìn lầm mày.

Huân cười nhẹ.

- Khách sáo không phải là bản chất của mày.

Cả hai bước vào quán cà phê trước cổng trường.

- Mày uống gì?

- Tao sẽ uống với mày một ly cà phê đen.

Long трốc tay gọi:

- Cho hai cái đen!

Đối diện nhau trong khoảng không gian chật hẹp, cả hai không biết sẽ phải nói với nhau điều gì. Đơn giản vì cả hai chưa một lần ngồi với nhau như thế.

- Mày suy nghĩ thế nào về tao? - Long lên tiếng.

- Mày muốn hỏi tao dưới góc độ nào?

- Tổng quát về con người tao.

Huân hớp một hớp cà phê rồi cười:

- Vì sao mày lại hỏi tao điều đó?

Long chỉ vào Huân:

- Trong mắt tao, mày là thằng có cái đầu. Mày là một thằng can đảm. Mày là thằng dám nói những điều mà người khác không dám nói về tao.

- Một lần nữa tao cảm ơn thiện chí mà mày dành cho tao.

Long chỉ vào mặt Huân:

- Mày đừng nên giữ khoảng cách với tao một cách quá đáng như vậy. Tao không giấu là tao thích mày. Nhưng nếu cần, tao cũng chẳng ưa mấy thằng ba xạo. Trong tình bạn không có chỗ cho những cái thứ ba xạo và thói làm cao.

Huân nhìn thẳng vào mắt Long:

- Và trong tình bạn cũng không có chỗ cho thói kiêu căng trịch thượng. Nếu mày thật sự hiểu về từ bạn thì tao cũng mong mày nên biết tình bạn được xây dựng trên sự tôn trọng lẫn nhau. Tao là tao chứ tao không phải là Kỳ, là Vĩnh, là những thằng đàn em của mày. Nếu chơi với nhau, tao cần một thằng bạn chứ không cần một thằng đàn anh che chở.

Cả hai đấu mắt nhau một lúc lâu. Long chìa tay ra:

- Hy vọng mình là bạn của nhau.

Huân bắt tay hẳn.

Từ lâu, Huân cũng có rất nhiều thiện cảm với Long dù hẳn thuộc loại học sinh quậy của trường. Lắm khi, Huân thấy tiếc cho Long khi thấy hẳn ngày một lao vào con đường chơi bời liêu lĩnh trên đường phố. Huân tự nhủ lòng nếu có điều kiện, Huân sẽ cố khuyên Long tu tâm học hành vì hẳn là một học sinh giỏi. Tuy nhiên, Huân cũng tự biết mình. Dưới mắt Long, Huân chỉ là một thằng học sinh bình thường, một thằng một sách không có những nét riêng đặc biệt gì.

Quốc, bí thư chi Đoàn lớp thường đưa trường hợp bọn Long ra bàn bạc và việc cảm hóa giáo dục Long thành trò ngoan lúc nào cũng bế tắc. Quốc trực tiếp gặp Long và nhận được câu trả lời làm Quốc cứng họng:

- Trời sinh Thiên Long ra là để làm “quái xế”! Cuộc đời của Thiên Long là Long tự lo, không cần mấy người phải bận tâm.

Hắn còn chơi quê Quốc: “Mày học có hơn tao không mà bày đặt lo cho tao? Về lo học đi, đừng đa sự”. “Bít cửa”! Quốc lắc đầu đi thẳng.

Long đẩy gói thuốc về phía Huân:

- Mày hút thuốc không?

- Không!

Một khoảng im lặng thật lâu, sự im lặng của suy tư, im lặng để mỗi người trong cuộc nghĩ về nhau một cách trọn vẹn. Long nhìn Huân mà lòng cứ tự hỏi vì sao học với nhau gần ba năm mà hắn lại không phát hiện ra Huân. Lần tình cờ nghe Huân đối thoại với Kỳ, Long khoái Huân ngay. Với Long, một thằng dám nói những lời như vậy thì rõ ràng Huân không phải là tay thường. Và với Long, những điều bình thường thì hắn không bao giờ bận tâm. Hắn thích những sự vượt trội dù biết rằng có những sự vượt trội không hay ho gì như những cuộc đua xe của hắn. Hắn vẫn biết chơi như vậy là không hay, là nguy hiểm, là chết chóc, nhưng hắn vẫn tự hào vì hắn dám chơi mà người khác thì không dám. Hắn hiên ngang đi trong sự thần phục của bọn “quái xế” và phớt tỉnh trước những ánh nhìn hâm mộ của lũ con gái cổ vũ sau những vòng đua. Những lúc như vậy hắn thấy mình là anh hùng, là thần tượng.

Giờ đối diện với Huân, hắn háo hức muốn biết trong mắt Huân, hắn như thế nào, vì Huân là một mẫu người khác hoàn toàn với bọn “quái xế” như hắn.

Long rút một hơi thuốc:

- Hình như tao có hỏi mày một câu mà mày chưa trả lời.

Huân nhìn Long:

- Mày thì bản chất tốt, sống thì hào hùng quân tử, chỉ số thông minh cao nhưng... không có chất xám.

Long lườm lườm nhìn hắn:

- Mày muốn chửi tao ngu chứ gì?

Huân nhìn Long bằng ánh mắt thân thiện:

- Coi nhau là bạn, những gì tao nói về mày là thành thật nhất. Nếu mày cảm thấy khó nghe thì cứ đi tìm bọn Kỳ để nghe bọn chúng ca ngợi. Tao thì không.

Long hần học:

- Nếu không kìm chế, tao đã đập vào mặt mày.

Huân cười thản nhiên:

- Mày cứ tự nhiên! Mày có thể đập vào mặt tao để chứng minh điều tao nói là hoàn toàn đúng.

Long bỗng phì cười:

- Chơi với mày nhưc đầu đó Huân. Mày cũng “quái” đó!

Huân nhìn Long:

- Nếu được vậy tao cũng mừng. Chơi với “quái xế” mà không “quái” thì đâu làm bạn với nhau được, phải không?

Long cười hì hì:

- Ôkê!

Ba

Giờ bài tập lý, thầy Nam gọi học sinh lên bảng giải những bài tập. Người đầu tiên thầy gọi chính là Long.

- Em Nguyễn Thiên Long, em giải cho tôi bài số ba.

Long uể oải đứng lên:

- Em làm không được.

Thầy Nam nhìn hấn ngạc nhiên:

- Em nói lại xem, em mà làm không được?

- Vâng ạ!

Thầy Nam nhìn Long lắc đầu:

- Chuyện không thể tin được. Tôi không nghĩ một học sinh thuộc loại học trò cưng của ông Thịnh mà không làm được một bài tập đơn giản như thế. Người ta thường nói thùng rỗng thì kêu to.

Long tức lắm, hấn nhìn thầy và cố vất óc ra tìm cách chơi lại. Thầy Nam lại tiếp tục:

- Em làm tôi xấu hổ đó Long! Lúc trước, tôi cũng là học trò thầy Thịnh. Lúc học với thầy, tôi chỉ ước ao thầy để mắt tới tôi mà không được. Còn như em, mang tiếng là học trò cưng thầy Thịnh mà học hành như thế này thì... Tôi thấy hình như em đang gặm nhấm uy danh của thầy.

Long cười ngạo:

- Hình như em thấy môn lý không hấp dẫn em lắm nên em ít quan tâm. Chuyện không học và không hiểu là chuyện thường, còn nhiều người học bù đầu mà vẫn không hiểu không biết thì đó mới là điều đáng xấu hổ.

Thầy Nam cười thản nhiên:

- Tôi học với thầy Thịnh và không bao giờ quên câu nói của thầy: “Người ngu có hàng vạn lý do để bào chữa cho cái ngu của mình”. Tôi có thể tin vì không học nên em không làm được những bài tập đơn giản như vậy. Nhưng liệu ngoài tôi, có còn ai tin khi thực tế em vẫn chưa làm được.

Long tuyên bố:

- Em có thể chứng minh cho thầy biết trong giờ học sau.

- Tôi hy vọng trong tiết bài tập sau, em không làm hổ danh mình là học trò cưng của thầy Thịnh.

Và thầy nhìn cả lớp:

- Hôm nay tôi thấy vui vui và tôi muốn kể cho các em nghe một câu chuyện cười. Chuyện thì ngắn gọn nhưng mang một triết lý thật sâu sắc.

Và thầy vào chuyện:

Trên một con sông bình thường như mọi con sông, có một ông lái đò hàng ngày đưa học sinh qua lại đi học. Vào một buổi chiều, ông lái đò đưa cậu học trò sang sông. Có lẽ vì thấy ông thông thả buông từng nhát chèo khoan thai mà hai cậu thấy thích nên buông lời trêu ghẹo. Một cậu lên tiếng hỏi:

- Bác lái đò ơi! Bác có biết toán học là gì không?

Ông lái đò cười đôn hậu:

- Tôi làm gì mà biết toán học.

- Vậy là bác mất một phần ba cuộc đời rồi.

Cậu kia lên tiếng:

- Bác lái đò ơi! Bác có biết đua xe là gì không?

- Ôi, chuyện đó tôi càng không biết.

- Vậy là bác mất tiếp một phần ba cuộc đời nữa rồi.

Khi đò đi đến giữa dòng sông thì trời nổi cơn giông, đò có cơ bị đắm. Ông lái đò hỏi hai cậu học trò:

- Hai cậu có biết bơi không?

Hai cậu học sinh tái mặt:

- Dạ... không.

Bác lái đò lắc đầu:

- Bơi mà hai cậu không biết thì hai cậu mất cả cuộc đời rồi.

Kể xong, thầy chỉ vào Huân:

- Theo em, câu chuyện trên muốn giáo dục chúng ta điều gì?

Huân đứng lên:

- Thưa thầy! Câu chuyện trên muốn nói với chúng ta rằng trong cuộc sống, có những người ngông cuồng, lúc nào cũng nghĩ rằng mình hơn người khác và cao ngạo vì một tí kiến thức toán học, một vòng đua nguy hiểm như hai cậu học trò trong câu chuyện. Họ quên rằng, cuộc sống xung quanh họ còn rất nhiều điều hay, những điều mà ai cũng biết còn họ thì không biết và cái điều đơn giản đó đôi khi quyết định sự sống còn cuộc đời của họ.

Thầy Nam nhìn cả lớp:

- Em nào có ý kiến khác nữa không?

Phi Vân đưa tay. Thầy chỉ vào Phi Vân:

- Nào! Mời em!

- Thưa thầy! Theo em, câu chuyện trên muốn nói là học giỏi toán hoặc đua xe giỏi cũng không là cái gì cả. Chỉ có bấy nhiêu đó mà khoe khoang thì xuống dưới sông mà xạo với bọn đầu tôm.

Thầy cười hỏi Long:

- Long có ý kiến gì không?

Long đứng lên nhìn thầy và nhìn cả lớp:

- Thưa thầy! Trong dân gian có câu: “Đi sông đi biển không chết lại chết vì một vũng trâu đầm”. Em biết câu đó và thấy nó cũng có ý nghĩa như câu chuyện thầy kể. Em nghĩ mình sẽ cố gắng tránh cái vũng trâu đầm và không chết lẳng nhách vì những điều đơn giản như không biết bơi chẳng hạn.

Thầy kết thúc tiết dạy:

- Tôi muốn nói với các em một điều như thế này. Trong tất cả các em, các em có thể cho phép mình mơ ước bất cứ điều gì: mơ làm vĩ nhân, mơ làm danh nhân, mơ làm lãnh tụ... nhưng trước mắt, các em phải hoàn tất xong hai thủ tục đơn giản là tốt nghiệp phổ thông và đậu được đại học. Và để làm được hai điều đơn giản đó, các em phải chịu khó học tất cả các môn học mà quý chế trường phổ thông quy định. Dù có thông minh, dù có những năng khiếu đặc biệt gì đi nữa, nếu không có cái bằng tốt nghiệp phổ thông trong tay thì các em không thể nào vươn tới những ước mơ.

*

Thầy vừa bước ra khỏi lớp thì Kỳ cười khà khà nói với Chiến:

- Mày có biết con nhỏ Vân lúc nãy mượn chuyện chửi mày không?

Chiến nhìn Kỳ:

- Tao có làm gì mà nó chửi tao?

- Thì nó nói bọn đầu tôm là nó nói mày đó. Đầu con tôm bự, đầu mày cũng bự, nó không chửi mày thì còn chửi ai nữa.

- Không dám đâu! Nó nói mấy con tôm dưới sông đó. Thứ ngu như mày biết gì mà “dịch” bậy “dịch” bạ.

Long đang bực mình mà còn phải phì cười. Hắn vò đầu Chiến:

- Mày học cũng không đến nỗi nào nhưng có những cái mày ngu chịu không nổi. Tao không biết trong cái đầu bự của mày, ngoài đầu hũ ra nó còn chứa bao nhiêu... phân bổ nữa.

Chiến nghênh mặt:

- Tao cũng như bọn mày thôi, nếu đầu tao có phân bổ thì đầu bọn bây cũng toàn phân bổ. Vì người ta nói giống nhau thì mới... chơi với nhau được. Bọn bây có chơi cái gì mà không rủ tao không? Tao có ngu thì bọn bây cũng là lũ ngu như tao thôi.

Chiến cười ha ha. Vĩnh gõ gõ tay lên đầu Chiến.

- Tuyệt vời! Thằng nào nói đầu bự như mày ngu là sai lầm. Mày chơi chiêu này thằng Long ngọng liền.

Long nhìn Vĩnh cười mỉa:

- Ngu như mày mới khoái chuyện trong nhóm chửi nhau. Mày không thấy người ta cười bọn mình đấy à?

- Đồng ý! Bọn mình chửi nhau thì chỉ làm trò cười cho người ta. Tao đề nghị từ đây sắp tới bọn bây không có nói tao ngu nữa nghe! - Chiến xen ngang.

- Ô kê! Tao đồng ý sẽ không nói mày ngu... trước mặt người ta.

Chiến khoái ra mặt:

- Ít nhất cũng phải vậy chứ!

Kỳ cười hì hì:

- Nhưng vẫn nói mày ngu trước mặt người... mình.

Lại bị anh em chơi, Chiến dở chiêu độc: sự mặt như cái bánh bao. Hưng im lặng nãy giờ, bỗng lên tiếng:

- Thôi, mấy cha dẹp giùm cái chuyện chửi nhau cho con nhờ. Đêm nay lên Bàu Cát chơi nè. Mấy hôm nay có bọn nào lạ lắm, chơi biểu diễn xe cũng độc chiêu lắm: chạy một bánh cạ về [6] tóe lửa!

Hưng nhìn Long.

- Mày lên đó đi vài đường cho bọn nó tắt đài coi.

- Chiêu chạy một bánh mày thừa sức chơi mà!

- Tao chơi cỡ bọn nó thôi! Còn chiêu đứng thẳng người lên chào như duyệt binh thì tao chơi đâu có được? Đêm nay mình chơi đồng loạt, bọn tao đi trước, mày đi phía sau duyệt binh là tội nó khiếp mình ngay.

- Ô kê!

*

Tan buổi học, lớp lục đục kéo nhau về.

- Tao rất tin ở mày - Huân vỗ vai Long.

- Mày tin điều gì nơi tao? - Long nhướn mắt.

Huân nhún vai:

- Tin mày sẽ không chết vì một vũng trâu đầm.

- Mày nói vậy là có nghĩa gì?

- Mày muốn nói nghĩa gì thì tao hiểu đúng cái nghĩa mà mày muốn nói.

Long nhìn Huân cười nửa miệng:

- Tao đang tự hỏi liệu mày có hiểu đúng cái nghĩa mà tao đang muốn nói hay không?

Huân nhìn thẳng vào mặt Long:

- Mày có một cái đầu và tao cũng có một cái đầu. Mày có hai con mắt và tao cũng có hai con mắt. Trong chừng mực nào đó, mày nghĩ mày thông minh hơn tao. Nhưng tao cũng nói cho

mày biết, những cái mà mày có trong đầu đối với tao chỉ là thứ đồ bỏ. Khi nào mày tự thân thành đạt được thì mày mới có thể nói chuyện với tao bằng cái giọng đó. Còn hiện tại, mày chưa đủ tư cách xét đoán người khác khi học hành như vậy.

Long hất mặt:

- Còn mày đang lên giọng với tao đó là tư cách gì?

Huân nhún vai:

- Tư cách à? Tao nhớ hình như tao được một thằng nào đó nói tao đủ tư cách là bạn của nó.

- Thì ra mày đang nói chuyện với tao trong tư cách bạn bè đó sao? Tao cứ ngỡ mày đang lên lớp tao đó chứ? Tao chúa ghét mấy thằng xạo xạo ra vẻ ta đây...

Huân cười nhếch môi:

- Tao xin lỗi! Tao nói với mày như vậy là tao sai. Không! Tao làm thì đúng hơn. Với những người không có một chút hiểu biết gì về từ bạn thì nói như tao là sai, quá sai. Khi con người không phân biệt được đâu là tấm lòng thì họ làm gì có tư cách hiểu được từ bạn. Một lần nữa, tao xin lỗi mày.

Nói xong, Huân quay lưng đi thẳng. Long nhìn sững theo Huân rồi gọi lớn:

- Huân! Huân...

Huân đứng lại chờ nhưng không quay người. Chờ Long lên đến, Huân hỏi hững hờ:

- Mày còn muốn gì nữa đây?

Long chỉ mặt Huân:

- Tao rất thích nói chuyện với mày dù biết mỗi lần nói chuyện với mày thì tao... nhức đầu đó.

Huân lắc đầu:

- Mày không có cơ hội nữa đâu.

- Ai nói?

- Thì tao vừa nói đó!

- Tao thích chơi với mày là tao cứ chơi, không ai cản tao được, kể cả... mày.

- Mày biết không, nhà tao nghèo nên tao rất ít thời gian thừa.

Nói xong, Huân đi thẳng. Long đứng nhìn theo và gương mặt hấn dăm chiêu, thật khó đoán. Kỳ nhìn theo rồi hất mặt:

- Thằng đó có gì hay đâu mà mày bận tâm quá vậy?

Long nhìn bọn chúng rồi buông một câu:

- Bọn bây toàn là một lũ đầu bò! Bọn bây có khi nào nói cho tao... nhức đầu được không?

Chiến trề môi:

- Tưởng gì! Nhức đầu hả? Đây, tao cho mày năm ngàn, mua một liều thuốc là... xong ngay!

- Cái thứ đầu bò như mày thì không có tư cách rống bậy rống bạ như vậy. Mày im cho tao nhờ cái!

Phi Vân là người chứng kiến từ đầu câu chuyện. Thấy Long nhìn nhìn, Vân chỉ cười nhẹ và đi qua bọn chúng.

- Ê, người đẹp! Sao cười? - Long hỏi gay gắt.

- Vân cười là quyền của Vân.

- Nhưng không được nhìn tôi mà cười.

Phi Vân cười khì:

- Lẽ nào “quái xế” lại sợ một nụ cười?

- Một nụ cười đẹp, ai mà không... sợ! Long tôi đang sợ mình lụy bởi giai nhân.

- Long tán tỉnh nghe cũng được đó! Nhưng tiếc là trong mắt Vân, Long không phải là mẫu

người mà Vân thích.

Long nhú mày nhìn Phi Vân:

- Càng lúc, Long tôi càng thấy thích Vân đó. Con gái kiêu kiêu trông thật đáng yêu. Long tôi không ngờ ở cái lớp 12T này có nhiều người... hay như vậy. Hết cái thằng lớp trưởng chết tiệt, giờ lại đến cái “áng mây bay” chết bầm. Cái lớp này như bỗng dưng chống lại Long này thì phải.

Phi Vân cười khúc khích:

- Nếu có điều đó thì Long càng nên tự hào vì Long được mọi người quan tâm.

- Thật vậy sao? Long tôi không cần nhiều người quan tâm đâu, một người là đủ rồi, chẳng hạn như là... Phi Vân.

- Thật đáng tiếc! Vân đang bận quan tâm đến người khác mà người đó không phải là Long.

Long cười, chỉ vào ngực mình.

- Rồi đây Phi Vân sẽ chuyển sự quan tâm đó vào Long, Nguyễn Thiên Long này.

- Thì Long cứ mơ đi! Vì mơ là quyền của Nguyễn Thiên Long mà!

*

Đúng năm giờ chiều mỗi ngày, Huân lại có mặt tại nhà hàng Đồng Quê. Gần hai năm nay, Huân tìm được việc làm ở đây và làm rất chăm chỉ. Qua anh Phương - anh kết nghĩa với Huân trong khu phố - giới thiệu, Huân được nhận vào làm ở đây. Huân làm một buổi từ năm giờ chiều đến mười giờ đêm. Một tháng, Huân nhận được bốn trăm ngàn. Số tiền tuy không lớn lắm nhưng Huân rất quý vì ít nhiều gì Huân cũng phụ giúp gia đình trong lúc khó khăn.

Huân là anh cả trong gia đình và khi có một sự hiểu biết, Huân đã nhận ra cái điều mà cỡ bọn trẻ như Huân chưa hình dung ra được. Đó là sự nghèo khó và tấm lòng hy sinh vô bờ của ba mẹ. Nhà tuy nghèo nhưng ba mẹ Huân bằng mọi giá lo cho con đến trường, ba anh em Huân không đứa nào không đi học. Huân đang học 12, Hương em kế Huân học lớp 10, Huy đứa em út thì mới vào lớp 6. Hàng ngày, mẹ Huân buồn tần bán táo ở chợ. Còn cha Huân, sáng sớm đã sửa soạn lên đường ra vá xe ở những vỉa hè. Nhà thì nghèo mà còn lo toan cho các con ăn học nên ba mẹ Huân phải làm quần quật cả ngày. Được cái anh em Huân đứa nào học cũng giỏi nên dù cực ba mẹ cũng rất vui lòng. Mà học không giỏi thì cũng không xong với Huân. Một tay Huân lo cơm nước phụ mẹ, lo cho các em học hành. Đứa nào bướng, làm biếng là Huân “xử” đẹp. Cứ lấy cái gương anh Hai học giỏi, anh Hai ngoan với ba mẹ ra mà làm mẫu nên đổ có đứa nào dám chống.

Có lẽ vì sự hy sinh vô bờ bến của cha mẹ và sự hiếu thuận của con mà gia đình thật ấm áp mỗi khi đêm về. Ba thì đọc báo, mẹ may vá áo quần cho con, nhất là đồ của thằng cu Huy, hình như ngày nào quần áo nó cũng có chỗ rách. Lâu lâu, ba hỏi thăm tình hình học tập của đứa này, coi sổ liên lạc của đứa kia. Thấy kết quả học tập trời sứt thất thường là ba lôi Huân ra la, quy cho Huân cái tội không theo dõi sự học tập của em út.

Tuy là con của một gia đình nghèo nhưng Huân rất tự hào về gia đình của mình, tự hào về ba, về mẹ của mình. Có thể bước ra đường nhìn lên thì không bằng ai nhưng Huân không bao giờ tự ái về điều đó. Sự hy sinh vô bờ bến của ba mẹ là nguồn động lực cho Huân ngẩng cao đầu mà bước. Đâu có gia đình nào nghèo như Huân mà con được đi học, mà học giỏi nữa kia chứ. Có khối đứa con nhà giàu đi học thì trốn lên trốn xuống, thừa tiền ăn chơi vùng vãi, tụ tập chơi bời hư hỏng. So với bọn đó, Huân thấy mình hơn xa. Nếu bọn đó nằm vào hoàn cảnh như Huân thì sao nhỉ? Chắc bọn chúng sẽ cho cuộc sống này là địa ngục.

Lắm khi Huân bực cho những đứa bạn đồng cảnh nghèo như Huân đi học sao cứ phải tự ti vì mình nghèo? Chơi với bạn thì rụt rè, thấy người ta có tiền thì sợ, không quần áo đẹp cũng xấu hổ, thật đáng nực cười. Huân từng bảo chúng: nghèo thì chẳng có gì xấu hổ, giàu như bọn nó mà học ngu thì mới đáng xấu hổ. Và đôi khi Huân còn phô cái nghèo của mình trước mặt bọn học sinh con nhà giàu mà ngu dốt nữa. Có thể chúng cười Huân, nhưng chúng có biết đâu hành động của Huân là chửi vào mặt chúng mà nhiều khi chúng cũng... không biết.

Trong số bọn học sinh con nhà giàu ở lớp, Huân chỉ nể Thiên Long. Hắn là thằng có cái đầu

đáng nể, thuộc dạng nói ý hiểu tứ, nói một hiểu hai ba. Qua mấy lần nói chuyện với Long, trong lòng Huân cũng ngầm ngầm thích hẳn. Tuy nhiên, Huân vẫn chưa có một biểu hiện gì. Ngày dài tháng rộng, gấp gáp gì trong một mối quan hệ thâm tình.

Vừa thấy mặt Huân, Diễm tiếp thị bìa Tiger nói:

- Huân ơi! Hôm nay mới chiều mà đông khách ghê.
- Hôm nay là thứ bảy mà!

Nói xong là Huân bắt tay ngay vào việc. Ở nhà hàng Đồng Quê này, ai cũng mến Huân, lý do đơn giản vì Huân dễ sai và siêng năng. Huân cũng biết, nhiều anh chị tiếp viên cũng hay đùn việc cho Huân khi Huân có mặt, nhưng Huân không bận tâm với những chuyện như vậy. Huân vui vẻ làm mọi việc.

- Huân! Dọn bàn.
- Huân! Mang cho khách đĩa cua.
- Huân! Lấy khăn lạnh cho khách.
- Huân...

Hình như ai cũng thích gọi Huân, không sai làm chuyện này thì cũng làm chuyện khác. Một lần, chị Hồng chủ nhà hàng phải lên tiếng: “Mấy đứa cứ sai thằng nhỏ hoài vậy? Việc thì chia nhau mà làm chứ, để thằng nhỏ còn học nữa đó!”. Những lúc như vậy, Huân chỉ cười hiền.

Một lần, chị Hồng kêu cô ba đầu bếp gói cho Huân những thức ăn ngon mà khách ăn thừa đem về. Huân cười lắc đầu:

- Chị Hồng ơi! Ba em có dặn không được lấy bất cứ thứ gì ở nhà hàng về nhà.
- Cái này là chị cho em.
- Em sợ ba em lắm! Em không dám nhận đâu.

Chị Hồng nhìn nhìn Huân nhưng cũng không ép. Hành động của Huân làm một số anh chị tiếp viên không vừa lòng. Có người còn nói nghèo mà bày đặt làm phách, cả đời nhà nó cũng không đủ tiền ăn những món như vậy, dù đó là những món ăn thừa. Huân nghe nhưng làm như không nghe. Huân không biết thức ăn thừa nhà hàng xử lý như thế nào, nhưng chị Hồng không bao giờ cho ai mang về. Thương lắm, chị mới bảo nhà bếp gói cho mang về như trường hợp của Huân.

Thật tình, ba Huân cũng không can đảm gì nhưng tự bản thân mình, Huân cũng không thích nhận những của thừa như vậy. Nghèo thì đi làm mướn, nhưng người nghèo cũng có sĩ diện của người nghèo.

Huân về có kể chuyện cho ba nghe và ba Huân rất đồng tình với cách cư xử của Huân. Ba Huân nói: “Nghèo mà không có lòng tự trọng thì rất khó mà lập thân. Con cư xử như vậy là hoàn toàn đúng”.

Không biết chị Hồng nghĩ sao nhưng từ hôm đó, chị tỏ ra thương Huân hơn. Những lần lễ lộc, chị thường cho Huân tiền, khi thì năm chục, lúc thì một trăm với lý do là bồi dưỡng cho Huân. Những khi như vậy, Huân nhận và cảm ơn chị rất thật lòng.

Huân đang lau bàn thì khách đến. Tuy đã có sự chuẩn bị tâm lý trước nhưng Huân không khỏi bất ngờ khi khách là gia đình của Phi Vân, cô bạn học chung lớp. Huân vẫn thản nhiên đem thực đơn ra mời khách. Ba của Phi Vân chọn món lẩu lươn rồi bảo cả nhà:

- Các con thích món gì cứ gọi.
- Huân chìa thực đơn sang mẹ của Phi Vân.
- Mời bà chấm thực đơn.

Mẹ Phi Vân không nhìn thực đơn mà nói:

- Cậu cho một đĩa mực luộc gừng và cá rô kho tộ.

Hình như nhận ra Huân nên Phi Vân cứ nhìn trân trân. Huân chìa thực đơn cho Phi Vân:

- Mời cô! Cô có chọn thêm món gì nữa không?

Phi Vân nhìn Huân ấp úng:

- Phải... Phải Huân đó không?

Huân cười rất bình thản:

- Vâng! Huân là tên của tôi. Cô có gọi thêm món gì nữa không?

- Không... không...

Huân cười thầm khi quay lưng bước đi. Huân nghĩ chắc Phi Vân sẽ thắc mắc rất nhiều vì thái độ không nhận ra bạn bè của mình. Ở cái nơi đất chật người đông như thành phố này thì người giống người là chuyện thường. Huân chơi cái chiêu người giống người làm cho Phi Vân lúng túng hẳn. Còn Huân cứ bình thản tới lui, khi thì châm thêm đá, lúc thì cho thêm rau. Phi Vân thì lúc nào cũng dõi mắt theo Huân, hình như Vân không tin trên đời này có người giống người đến thế. Thấy thái độ Phi Vân như vậy, Huân khoái và cứ cười thầm trong bụng. Đi làm mướn thì không có gì phải xấu hổ nhưng thâm tâm Huân cũng không thích nhận ra người quen, nhất là người quen đó lại là cô bạn xinh đẹp của lớp...

Mãi đến khi tiệc tàn và ra về, Phi Vân vẫn nhìn Huân bằng đôi mắt phân vân lưỡng lự. Đã thế, Huân còn tiễn khách, nói:

- Nếu có dịp quý khách trở lại nhà hàng, chúng tôi hân hạnh được đón chào và phục vụ.

Phi Vân vụt nhìn Huân, nói:

- Anh rất giống một người bạn cùng lớp với tôi.

- Giống thật à?

- Rất giống! Giống nhau như hai giọt nước, nhưng bạn tôi chắc không lạnh bằng anh.

Huân vờ ngạc nhiên:

- Tôi không tin rằng trên đời này có một người giống tôi như cô nói.

- Anh có thể không tin, nhưng tôi thì tin.

Huân chỉ cười cười.

Diễm phụ Huân dọn bàn, hỏi:

- Bộ quen hả?

- Không! Cô ta nói Huân giống bạn của cô ta.

Diễm nhận xét:

- Cô gái đó trông thật đẹp.

Huân cười quay nhìn Diễm:

- Huân thấy hình như không đẹp bằng cái cô đang dọn bàn với Huân.

- Đây là lần đầu Diễm nghe Huân khen Diễm đó.

- Khen hoài Huân sợ Diễm nói Huân nịnh.

Diễm nhìn Huân nói mà không cười:

- Nghe người ta khen đẹp thì Diễm nghe nhàm cả tai rồi nhưng Huân khen thì Diễm thích nghe đó!

- Nếu Diễm thích thì Huân cũng không tiếc gì một lời khen.

Cả hai bằng tuổi nhau, cùng vì hoàn cảnh gia đình nghèo mà đi làm kiếm tiền. Một lần, khi biết Huân còn đang học 12, Diễm không khỏi ngạc nhiên:

- Còn là học sinh mà Huân thật là người lớn.

Huân cười buồn, đưa tay vẽ một vòng nhà hàng:

- Diễm không thấy đây là một trường đời sao? Hàng ngày, tiếp xúc không biết bao nhiêu là con người, chứng kiến không biết bao nhiêu là nghịch lý, tự nhiên mình cũng khôn ra đôi chút.

Cũng lần đó, Diễm hỏi thẳng Huân:

- Huân nghĩ về Diễm như thế nào?

Huân tránh đôi mắt Diễm và nói như tự sự:

- Huân cũng là con nhà nghèo và chính vì nghèo mình mới đi làm để kiếm tiền phụ giúp gia đình. Huân nghĩ người nghèo càng phải tự trọng hơn nữa mới đủ sức tồn tại trong cái thế giới quá nhiều người giàu này.

- Huân có khinh Diễm khi Diễm đi làm cái nghề tiếp viên bia này không?

Huân nhìn thẳng vào Diễm:

- Mình cùng là người nghèo như nhau thì đâu có tư cách gì mà khinh khi lẫn nhau? Mới vào nghề nên có thể Diễm chưa thấy được sự căm dỗ của đồng tiền. Huân làm ở đây gần hai năm rồi và không ít lần chứng kiến nhiều cô làm nghề tiếp viên sa ngã. Vì tiền, dần dần người ta có thể làm mọi chuyện, kể cả những nghề mà người ta gọi là... tệ nạn xã hội.

- Có bao giờ Huân nghĩ rằng rồi đây Diễm cũng sẽ... như vậy không?

Huân lắc đầu.

- Cuộc đời của Diễm là do Diễm quyết định, làm sao Huân dám nghĩ nó sẽ như thế nào? Tương lai của Huân, Huân còn chưa hình dung được, làm sao Huân dám tính giùm tương lai của người khác?

Diễm bỗng hỏi một câu “trật đường rầy”:

- Huân đi học, chắc có người yêu rồi phải không?

Huân cười khì:

- Nghèo quá nên không cô nào dám thương, mà Huân cũng chưa cho phép mình nghĩ đến chuyện đó. Hiện tại, với Huân, chuyện học quan trọng hơn.

- Trong lớp, chắc Huân là học sinh giỏi?

- Không! Trong lớp Huân còn có một tay học giỏi lắm nhưng cũng quậy một cây! Hắn đang là đối tượng mà Huân đang cạnh tranh.

Diễm nhìn Huân cười, dò hỏi:

- Cạnh tranh vì một cô gái?

- Nếu vì một cô gái, Huân sẽ không cạnh tranh với ai cả. Chuyện này có nói ra Diễm cũng không hiểu đâu.

Diễm chỉ cười mà không thắc mắc. Huân cũng cười và không giải thích nữa. Làm sao Diễm biết rằng giữa hai thằng con trai, ngoài vấn đề “bạn gái” ra, còn khối chuyện để mà cạnh tranh với nhau?

*

Đêm của Huân là những buổi làm mệt nhoài, là chứng kiến khối chuyện chương tai gai mắt.

Còn đêm của Long?

Đêm nay là đêm Long không ngủ và cũng không bay lượn trên đường phố. Đêm nay là đêm Long vào một cuộc chơi mới, cuộc chơi của trí tuệ, để chứng minh mình không phải một thằng ngu, một cái “thùng rỗng kêu to”, một thằng không chết vì “một vũng trâu đầm”. Đêm nay, Long thức coi lại sách giáo khoa môn lý.

Bài tập lý tuy không quá khó đối với Long nhưng nhất thời, hắn phải tìm đọc lại những phần kiến thức mà hắn đã bỏ quên từ những năm trước. Cứ nghĩ đến khuôn mặt của thầy Nam hôm “quay” Long giữa lớp là Long nổi điên. Được! Thằng Long này không phải là đứa để thầy chọc quê giữa lớp đâu. Hãy đợi đấy!

Ngồi một mình giữa đêm khuya, Long lại nhớ đến câu nói của thầy Nam. Có lẽ thầy nói đúng, nếu không tốt nghiệp thì rất khó mà vươn tới tương lai. Và tương lai, mình sẽ làm gì? Long giật mình khi tự đặt cho mình câu hỏi ấy. Xuất thân từ một gia đình quá đầy đủ, có bao giờ Long

bạn tâm tới chuyện tương lai? Cha Long là một cán bộ cấp cao ngành công an, đời sống của anh em Long không thiếu thứ gì. Đôi khi, những lúc quây quần bên nhau trong bữa cơm gia đình, cùng bàn chuyện tương lai của Long, người này thích Long làm bác sĩ, người kia khoái Long làm kỹ sư, người thì muốn Long vào đại học An ninh nổi nghiệp cha. Ai cũng tin tương lai của Long là một con đường bằng phẳng và rộng mở. Đơn giản vì hiện tại, Long có tiếng là học sinh giỏi. Ngay bản thân Long cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Long sẽ không qua được kỳ thi tốt nghiệp phổ thông. Chuyện thầy nói giữa lớp hôm ấy làm Long suy nghĩ rất nhiều. Nếu không chú tâm học hành những môn khác, chuyện rớt tốt nghiệp không phải là không thể. Và nếu thật sự chuyện đó xảy ra thì... sao nhỉ?

Long lắc đầu. Chuyện đó thật là khủng khiếp! Thật nhục nhã với một kẻ từng nổi tiếng là học sinh giỏi.

Long bỗng nhớ Huân, cái thằng lớp trưởng “xao ke!”. Hắn thật sắc sảo trong những câu đối đáp. Những lần nói chuyện với Huân làm Long động não rất nhiều. Những câu nói của Huân như những cái tát đánh vào tính tự phụ, khinh người của Long. Thói quen được bọn Kỳ ninh hót và khâm phục làm Long bị “sốc” khi nói chuyện với Huân. Mấy lần Long cũng toan “chơi” Huân bằng ngôn từ nhưng đều không thành. Hắn chống đỡ khôn ngoan ngoài tưởng tượng của Long. Và cũng từ những lần ấy, Long coi Huân là một đối thủ đáng gờm.

Được! Tao chơi với mày đó Huân. Nếu tao chịu học thì mày không có “cửa” với tao đâu Huân! - Long mỉm cười trong đêm - Rồi đây mấy người sẽ thấy!

Còn Phi Vân, cô gái đó đúng là kênh kiệu. Nhưng... nhưng nét kênh kiệu đó lại thật đáng yêu. Rồi đây, Vân sẽ thấy thằng Long này trở tài. Để được một cô gái yêu đâu phải là chuyện khó đối với Nguyễn Thiên Long?

Bốn

Sáng nay, Phi Vân đi học rất sớm. Vân vẫn còn băn khoăn về một người giống Huân y như đúc. Lúc thì Vân cho anh chàng tiếp viên đó chính là Huân, lúc thì Vân thấy không phải. Lý do thật rõ ràng là anh chàng có thái độ thật vô tư khi thấy Vân. Nếu là Huân thì Vân tin chắc rằng dù có giỏi che giấu đến đâu Huân cũng phải có chút bối rối.

Cả đêm đó, Vân không tài nào ngủ được, hình bóng Huân cứ chập chờn trong suy nghĩ của Vân. Những lúc gần đây, Vân thấy mình hay chú ý nhiều về anh bạn học cùng lớp ấy. Năm nay, Huân như trở mã thành một người khác, rất chững chạc và rất còn trai. Huân năm nay không giống Huân của những năm trước, bình thường và thăm lặng. Tuy không biết nhà Huân thế nào nhưng Vân biết Huân thuộc loại con nhà nghèo hiếu học và chăm ngoan, trong lớp rất ít nói và cũng ít quan tâm đến chuyện bạn gái, chuyện mà cậu học sinh nào khi lên lớp 12 không ít thì nhiều cũng quan tâm. Lâu lâu, Phi Vân cũng bắt gặp Huân nhìn mình chăm chú và khi chạm mắt nhau, Huân không có chút gì bối rối. Huân vẫn nhìn và Vân không đọc nổi đằng sau ánh nhìn đó Huân đang biểu hiện điều gì. Hình như Huân nhìn Vân vì Vân xinh đẹp chứ không phải là vì... yêu. Những lúc như vậy, người quay mặt đi thường là Vân. Vân không can đảm nhìn lại đôi mắt thẳng thắn và bình lặng như vậy...

Sáng nay, Vân thơ thẩn một mình trước hành lang của lớp nhìn ra cổng, nơi bạn bè đang tung tăng tới trường. Vân đang mong gặp mặt anh chàng lớp trưởng.

Buổi sáng, không khí thật trong lành và cũng thật là vui nhộn. Những tà áo trắng bay lượn khắp sân trường như những chú bướm trắng dập dờn dập dờn trong ánh nắng ban mai. Góc xa tít nơi cuối sân trường, một nhóm các bạn nam đang chơi đá cầu. Họ la, họ hét vang động một góc trường. Giữa sân, nơi công viên trường, mấy cô nữ sinh chụm đầu vào nhau thì thầm những mẩu chuyện đời thường của một thời áo trắng.

Long lững thững đến lớp và hắn chột sáng mắt ra khi thấy Phi Vân thơ thẩn một mình trước hành lang. Trong ánh nắng ban mai, Vân như đóa hoa trắng muốt, tinh khiết. Long ngậy người

đứng đó nhìn Phi Vân.

- Chào người đẹp!

Phi Vân quay nhìn nhìn hắn:

- Thật lạ khi thấy “quái xế” đi một mình mà không kéo theo những “quái xế”.

Hắn cười hí hí khi nghe Phi Vân gọi bọn đàn em của hắn là những “quái xế”.

- Hay! Cái từ quái xế này đáng học hỏi. Càng lúc, Long càng thấy Phi Vân quả có sức hấp dẫn đặc biệt. Người vừa đẹp vừa thông minh như thế này quả đúng là mẫu... người yêu của “quái xế” đấy!

Phi Vân cười bằng khoe môi:

- Vân thấy Long sống mơ mộng hơi bị nhiều đó. Lúc nào Long cũng xét đoán tư cách người này, bản lĩnh của người kia mà quên nhìn lại tư cách của chính mình. Long lấy tư cách gì mà xét đoán người khác?

Long cười khì khì, hắn ưỡn ngực:

- Là một “quái xế” siêu hạng, Long nghĩ mình hoàn toàn có đầy đủ những tư cách.

Phi Vân cười khúc khích:

- “Quái xế” quả nhiên có những điểm khác người thường.

Hắn nhìn Vân bằng đôi mắt đề phòng:

- Vân nói vậy là ý gì?

- Nếu phải hỏi lại ý nghĩa một câu đơn giản như vậy thì Long đâu xứng là “quái xế”?

Hắn nhướn mắt:

- “Quái xế” cũng không phải là những thằng ngu để mấy người đưa vào tròng.

- Vân biết Long đâu phải là một “quái xế” tầm thường. Long là một “quái xế” siêu hạng mà!

Hắn nhìn Vân cười nửa miệng:

- Người thông minh như Phi Vân mà đến lúc này mới nhận ra điều đó thì hơi bị muộn màng đó. Thông minh như vậy có “đột xuất” quá không?

Vân cười thầm. Hắn chơi chữ với Vân đó. “Thông minh đột xuất, ngu thường xuyên”.

- Vân biết! Vân là phụ nữ thì đầu óc làm sao bằng những người đầu chẻ gió, chân đạp... cần số như Long. Long là người khác thường mà! Chỉ tiếc trong khuôn viên trường này toàn là những người bình thường nên Long bị lạc loài đó. Vân nghe nói Chợ Quán[7] là nơi hội tụ của những người siêu hạng, Vân nghĩ chắc Long là người hội tụ đủ mọi tư cách đến đó xét đoán mọi người.

“Tổ bà nó! Con quỷ cái này đúng là có bản lĩnh” - Hắn rửa thầm, nhìn Phi Vân cười lớn:

- Người đẹp ơi, sao mà chanh chua dữ vậy? Chua quá không khéo thành dấm thì khổ đó ghen!

Vân cười, nụ cười thật là hiền, thật là duyên dáng:

- Long không biết đấy thôi, chứ Vân hiền lành, thùy mi lắm. Nhưng nếu cuộc sống đã có những thằng ba xạo ngông nghênh thì cũng phải có thêm mấy cô chanh chua kênh kiệu để cuộc đời... thêm hương vị.

Long trố tay nhìn Vân cười lớn:

- Ôê! Vân nói hay. Mình sinh ra và được định sẵn là của nhau rồi phải không?

Phi Vân nhìn Long cười, đôi mắt lấp lánh trong ánh ban mai.

- Số phận! Long có tin đời người có số không?

Long cười hì hì:

- Tin chứ! Tin chứ!

Vân cũng cười nhìn Long bằng đôi mắt thật hiền:

- Vân cũng tin vào số phận. Vân sinh ra mà “số” và “phận” mà Vân phải đeo mang là số... ba mươi lăm. Ba mươi bốn thì chật, đau chân, ba mươi sáu thì rộng, không đẹp. Long coi đó, cái số bàn chân ba mươi lăm của Vân, Vân phải đeo đẳng nó trong suốt cuộc đời, như Vân và nó sinh ra đã được định sẵn là của nhau vậy.

Không kèm, được là Long lại thầm chửi thề: “Con quỷ cái này quả đúng là có cái miệng dữ thiệt!”. Tuy nhiên, mặt hắn không để lộ chút nóng giận. Mình mà nổi nóng tức là thua nó. Long cười thân mật:

- Hiểu rồi! Nói hoài. Ý Vân muốn nói là Vân có bàn chân rất đẹp và mai mốt, Long sẽ mua cho Vân đôi giày thật model và đôi giày đó số ba mươi lăm chứ gì?

Phi Vân phì cười:

- Long không hổ là “quái xế” đó! Long lách một cú thật ngoạn mục.

Vừa lúc đó thì Huân xuất hiện. Thấy Huân, Phi Vân gọi ngay:

- Huân! Huân!

Huân đứng lại nhìn hai người như dò hỏi. Thấy ánh nhìn của Huân tự nhiên, Phi Vân lúng túng hẳn:

- Sáng đến giờ, Vân chờ Huân và định nói với Huân một chuyện.

À! Thì ra con quỷ cái này nó chờ thằng Huân. Hèn gì nó nói chuyện với mình chua như dấm. Long nhìn nhìn cả hai và thấy tức tức. Trời! Thiên Long hôm nay bị con nhỏ này xỏ mũi một cách ngọt xót vậy cà. Trong lúc nhất thời, Long không biết mình nên đi hay nên ở.

Huân lạnh tanh:

- Chuyện gì?

- Đêm thứ bảy, Vân đi ăn ở nhà hàng và thấy một người giống Huân y như đúc.

- Người giống người là chuyện thường, có gì mà Vân phải bận tâm?

- Nhưng Vân chỉ bận tâm vì người đó giống Huân.

Giờ thì trên khuôn mặt Huân xuất hiện nụ cười. Huân chỉ vào mình rồi chỉ vào Phi Vân:

- Giống Huân? Vân bận tâm? Có vấn đề đấy.

Tự nhiên, Phi Vân đỏ mặt:

- Huân này cứ đùa hoài! Người ta đang nói chuyện nghiêm túc mà Huân cứ trêu.

- Thì Huân cũng đang nói chuyện nghiêm túc đấy chứ. Làm gì có chuyện người giống người như hai giọt nước phải không. Người mà Vân gặp hôm đó với người đang đứng nói chuyện với Phi Vân bây giờ là một mà.

Phi Vân trở mặt:

- Nhưng hôm đó Huân không có biểu hiện gì nhận ra Vân.

Huân nhìn Vân bằng đôi mắt dò xét:

- Nhận ra Vân, Huân sẽ được gì? Sự thương hại? Sự thông cảm? Hay là làm cho Vân thêm khó xử? Hay biết đó là Huân, Vân sẽ bố thí cho ít đồng lẻ như các cô tiểu thư nhà giàu hay tỏ lòng thương xót.

Tự dưng, Vân thấy mình chảy nước mắt:

- Huân đừng cay cú với Vân như vậy!

Huân cười buồn:

- Cho Huân xin lỗi! Những gì Huân nói là sự thật.

- Tại sao hôm nay Huân lại nói thật mà hôm đó Huân lại vờ chẳng quen?

Huân nhìn Phi Vân cười, nụ cười chân thành:

- Vì hôm nay Huân đứng đây, đứng dưới mái trường này. Mình là bạn bè của nhau, và trước sự quan tâm rất chân tình của một người bạn mà Huân không nói thật lòng thì Huân không xứng đáng làm người nữa. Còn một điều mà Huân cũng muốn nói cho Vân biết để Vân hiểu đúng về Huân. Hôm đó, Huân chỉ sợ làm Vân khó xử nên Huân vờ chẳng quen vậy thôi. Còn mặc cảm thì điều đó tuyệt nhiên không có trong Huân. Nếu nói rằng tự hào thì người khác sẽ cho rằng Huân xảo, nhưng Huân rất hãnh diện vì Huân phụ giúp được cho gia đình trong lúc khó khăn này. Huân biết khối kẻ bằng tuổi Huân, cuộc sống họ thừa mứa hơn Huân, nhưng chỉ có mỗi việc học hành cho tốt cho cha mẹ vui lòng mà họ còn không làm được. Những người như vậy gặp Huân, họ phải mắc cỡ mới đúng đó.

Phi Vân nhìn Huân lắc đầu:

- Không! Không! Vân không dám có một chút nào coi thường Huân đâu. Chẳng qua vì quan tâm nên Vân thắc mắc vậy thôi. Nếu... Vân có nói gì làm Huân buồn thì Huân bỏ qua cho Vân nghe!

- Huân đâu điên mà buồn trước một tấm lòng, nhất là tấm lòng của người đẹp?

- Hồi nào giờ Vân mới biết cái miệng Huân dẻo ghê!

- Dân tiếp viên mà miệng không dẻo thì người ta đuổi mất rồi còn đâu.

Cả hai cứ lo mải mê nói mà không hay Long biến đi tự khi nào. Vân cười cười nói với Huân.

- Đạo này “quái xế” cứ theo tán tỉnh Vân hoài.

- Tay đó có cái miệng cũng thuộc loại siêu hạng. Hấn tán chắc nghe cũng êm tai lắm.

- Vân vẫn thích nghe Huân nói hơn.

Nói xong, Phi Vân cúi mặt đi thẳng. Nếu tinh mắt, Huân sẽ thấy khuôn mặt Vân đỏ bừng, đỏ tới tận mang tai. Huân nhìn theo và tự hỏi lòng mình có vui không? Vui hay không thì Huân chưa tự trả lời được, nhưng Huân thấy mình cười, cười một mình.

*

Vừa bước chân vào lớp, thầy Trần Thịnh đã soi mắt quét một vòng quanh lớp. Thầy hờ hững khoát tay cho học sinh ngồi xuống rồi chỉ tay vào Minh:

- Em! Đứng lên.

Và luôn cả Phong cũng bị thầy điểm mặt:

- Em cũng đứng lên luôn.

Cả lớp chưa biết chuyện gì thì thầy chỉ tay ra cửa:

- Hai em ra khỏi lớp để tôi dạy.

Phong và Minh tái mặt:

- Thưa thầy! Chúng em đâu có lỗi gì?

Thầy chỉ vào Phong:

- Nhà em làm nghề gì?

- Dạ! Nhà em bán vật liệu xây dựng.

Quay sang Minh.

- Còn em?

- Dạ! Nhà em bán xăng dầu.

Thầy Thịnh nhìn nhìn cả hai:

- Hai em là con nhà giàu phải không? Như vậy là hai em đủ sức tham gia thị trường “mua bán chất xám” rồi. Hai em đâu cần phải học với tôi ở cái lớp này.

Và thầy nhìn cả lớp:

- Tôi không nói chắc các em cũng biết. Ngoài những giờ tôi dạy ở đây, tôi còn dạy ở mấy trung tâm. Một tiết tôi dạy ở đó, người ta trả cho tôi là hai trăm ngàn. Dưới hai trăm ngàn, tôi

không dạy. Ở đó, người ta cần kiến thức toán học của tôi và tôi đã bán cho họ đúng thứ hàng hóa, đúng chất lượng mà họ cần. Bù lại, tôi cũng nhận đúng cái giá trị hàng hóa mà tôi bán. Đó là “thị trường chất xám”, là nơi có người cần mua và có người cần bán. Với tôi, nơi đó không tồn tại tình thầy trò. Làm sao có chữ tình khi mà mọi thứ đều qui bằng tiền mặt. Với tư cách là một người bán kiến thức, tôi cung cấp cho họ mọi thứ, mọi hiểu biết của tôi về toán học mà không hề quan tâm họ mua thứ đó để làm gì, họ “ăn” nó như thế nào. Bán hàng đúng chất lượng là chuyện của tôi. Còn mua hàng như thế nào là chuyện của họ. Tôi không hề quan tâm.

Thầy quơ tay một vòng quanh lớp rồi chỉ lên bục giảng:

- Tại đây, khi bước chân vào đây, vào những lớp học trong ngôi trường này, tôi là một người thầy dạy toán cho các em, rất mong các em học và hiểu được những điều mà tôi thành tâm truyền dạy. Có thể cách dạy của tôi làm các em bị “sốc”, nhưng học với Trần Thịnh mà lè mề thì tốt nhất các em đừng nên học. Tôi sẵn sàng cho các em đôi cánh chim ưng đủ sức bay lượn trên bầu trời. Còn em nào thích cánh bướm, cánh chuồn thì tôi không có, không thể. Cái thứ học cho vui không có trong khái niệm của tôi. Và những gì tôi dạy các em trong lớp học này, đó chính là tâm huyết của một người thầy. Trước các em, rất nhiều học sinh học với tôi mà không cần đến một trung tâm luyện thi nào vẫn đạt điểm cao khi thi đại học. Tất cả những gì tôi dạy cho các em ở đây là chân phương, là đúc kết một đời của một giáo viên dạy toán như tôi. Ở đây, tôi không giấu các em bất cứ sự hiểu biết nào của tôi về toán và tôi cũng rất mong các em hiểu được điều đó.

Thầy chỉ vào mặt Minh và Phong:

- Còn hai em, hai em nghĩ sao mà lại ra học thêm toán ở trung tâm ngoài. Hai em nghĩ rằng ở đó hai em sẽ được tôi dạy những điều mà tôi không dạy trong lớp này phải không? Hai em cho rằng tôi giống như một số thầy khác, ở lớp thì dạy lấy lệ, dạy qua loa, rồi trong những giờ dạy thêm, dạy kèm thì hướng dẫn tận tâm, tận tình, thậm chí còn cho biết trước cả đề kiểm tra đó phải không? Các em nghĩ vậy là các em lầm rồi.

Và thầy chỉ tay vào ngực mình:

- Tôi là Trần Thịnh! Với tôi, được dạy cho các em ở trường công, đó là một thiên chức. Tôi không bán rẻ nhân cách của một người làm nghề giáo cho các em đâu. Với tôi, được dạy cho các em ở đây là tôi đang thể hiện một thứ tình cảm thiêng liêng, đó là tình thầy trò. Cách đây mười năm, lương của tôi là ba trăm sáu, chỉ đủ để uống cà phê. Bây giờ thì một triệu một, chỉ bằng tôi dạy ngoài sáu tiết.

Giọng thầy bỗng lắng xuống, nghe thật buồn:

- Các em có biết vì sao mà tôi không hề nghĩ đến chuyện rời bỏ trường công? Điều rất đơn giản là ngày xưa, khi đi học, tôi rất nghèo, nghèo đến độ mà bây giờ nhớ lại tôi còn sợ. Rồi tôi vào Sư phạm và đến ngày hôm nay, tôi là giáo viên dạy toán có tiếng. Tôi biết, dưới mái trường công này không thiếu những em học sinh nghèo hiểu học, nghèo như tôi ngày xưa. Và tôi cũng biết luôn một điều để có những thức kiến thức hoàn chỉnh như kiến thức tôi dạy ở những trung tâm, các em đó làm gì có tiền đi học. Đó là thiên chức, là tâm niệm mà tôi thấy mình thực sự là một nhà giáo khi đứng đây dạy cho các em học. Với tôi, đó mới thực sự là tình thầy trò. Sau này, nếu các em thành đạt trong xã hội, các em gọi tôi một tiếng thầy, tôi thật sự hạnh phúc.

Lớp có tiếng sục sùi. Cánh con gái đứa nào cũng chảy nước mắt khi nghe thầy nói. Bọn con trai cứng như Huân, Long mà còn đỏ mắt. Sự chân tình của thầy làm cả lớp xúc động.

Theo dòng cảm xúc, thầy cũng bị xúc động. Nhưng chỉ một thoáng, thầy bình thản nói với Phong, Minh:

- Nếu hai em thật sự muốn học với tôi thì tôi không muốn thấy hai em xuất hiện ở cái lớp ngoài trung tâm. Còn hai em thừa tiền, muốn tham gia thị trường chất xám thì tôi khuyên hai em nên chuyển lớp, chuyển sang lớp nào đó mà môn toán không phải do tôi dạy. Còn hai em đã học với tôi ở đây mà còn đăng ký học thêm ở trung tâm tôi dạy ngoài giờ thì với tôi, điều đó đồng nghĩa với một sự xúc phạm.

Phong lên tiếng ngay:

- Thừa thầy! Em xin thầy tha thứ cho em và cho em được học với thầy ở lớp học này.

Minh thì ấp úng:

- Thừa thầy! Xin thầy đừng đuổi em ra khỏi lớp. Em hứa sẽ cố gắng học, không làm thầy phải buồn.

Thầy khoát tay ra dấu cho cả hai ngồi xuống rồi nói.

- Các em lấy tập ra, bây giờ chúng ta vào bài mới.

*

- Uống với tao một ly cà phê nghe!

Huân nhìn Long:

- Vì sao?

- Hình như với mày, mọi chuyện đều phải có mục đích?

Huân nhún vai:

- Tao không giấu mày, nhà tao nghèo lắm và quả thật, tao không có thời gian thừa để làm những chuyện không đâu.

- Không lẽ uống một ly cà phê với tao mày cũng tiếc thời gian?

- Uống cà phê với mày, nói chuyện với mày, tao cũng thích. Nhưng biết về mày hơn mức bình thường một chút thì tao lại thấy chán. Trong con người của mày không có chỗ cho những mối quan hệ thân tình.

- Tao tệ vậy sao?

- Mày có thể không tệ nếu mày biết tôn trọng người khác.

Long nhìn Huân nói như đùa nhưng đầy hàm ý:

- Như tôn trọng mày chứ gì?

Như đọc được cái hàm ý thử thách đó của Long nên Huân cười thản nhiên:

- Đúng rồi! Nếu không thì tao chắc không bao giờ mày mất thời gian cố mời tao một ly cà phê.

Long nhướng mắt:

- Nếu mày đã hiểu như vậy thì mày không thể nói tao là một thằng không có thân tình.

Huân nhìn Long:

- Sự tôn trọng lẫn nhau chỉ là “điều kiện cần” để có những mối quan hệ thân tình. Bởi có rất nhiều người, họ tôn trọng nhau nhưng họ không bao giờ là bạn thân của nhau.

- Ô kê! Mày nói đúng và mày có thể nói luôn “điều kiện đủ” của nó là gì.

- Tắm lòng!

Cả hai cũng im lặng đi bên nhau vào quán cà phê trước cổng trường. Huân làm thinh, không ý kiến khi Long gọi hai cái đen. Và Long cũng là người lên tiếng đầu tiên:

- Mỗi lần nói chuyện với mày là tao phải suy nghĩ. Mày luôn làm tao bất ngờ về mày đó Huân. Tao chơi nhiều và trong chừng mực nào đó, tao “hiểu đời” hơn mày, biết nhiều chuyện hơn mày và mày là mẫu người lạ nhất mà tao gặp.

Huân cười khẽ.

- Tao nhớ không lầm là tao với mày học chung cũng ba năm rồi đó.

- Hồi xưa tao cho mày là một thằng tầm thường.

- Nói như mày thì tao là một thằng không tầm thường.

- Thì tao đang công nhận mày xứng đáng ngang tầm với tao.

Huân nhăn mặt:

- Nếu mày thật lòng muốn chơi với tao thì mày làm ơn bỏ giùm cái giọng bề trên đó đi. Đừng

bao giờ xét đoán tư cách người khác mà cho người này như thế này, người kia như thế kia. Nếu lúc nào mày cũng lấy tư cách một kẻ bề trên thì không bao giờ mày hiểu được như thế nào là tình bạn.

- Mày cho rằng mày hiểu về tình bạn hơn tao?

- Tao không nói là tao hiểu hơn mày về lãnh vực đó, nhưng có một điều tao chắc chắn hơn mày là tao không bao giờ coi thường người đối diện, nhất là người mà tao muốn kết làm bạn.

Long nhìn nhìn Huân:

- Tao khác! Mày khác! Mày không thể lấy hoàn cảnh của mày mà áp đặt lên hoàn cảnh của tao được.

Huân vụt nhìn Long, đôi mắt như co lại trong ánh nhìn cô đặc. Huân biết ý mà hấn muốn nói. Phải! Hấn là con nhà giàu và quyền thế. Hấn học giỏi, đẹp trai. Và chuyện hấn ở “kèo trên” trong những mối quan hệ là điều tất nhiên. Trong chừng mực nào đó, hấn đã từng thành công trong việc “ban phát” mối quan hệ và những thằng được hấn chơi xem như là một ân huệ. Ngày hôm nay, nếu Huân “yếu bóng vía”, không đập được tính tự cao tự đại của hấn thì không bao giờ hấn “sáng” ra được. Huân nheo mắt nhìn Long:

- Mày nghĩ với hoàn cảnh xuất thân như mày, mày có quyền nói cái giọng bề trên sao?

Hấn cười cười nhìn Huân nói như đùa:

- Mày thấy không xứng đáng sao?

Huân cũng nhìn hấn cười cười:

- Xứng đáng chứ! Nhưng chỉ xứng đáng với bọn thằng Kỳ thôi, cái bọn khoái tôn sùng mày vì những thứ không phải là của mày, những thứ mà mày đang vay mượn của người khác như... bố mày chẳng hạn. Còn muốn chơi với tao mà mày vẫn vay mượn kiểu đó thì mày không có “vé” đâu. Tao không giấu là tao cũng thích mày, nhưng từ thích và từ bạn là hai từ không đồng nghĩa. Mày nghĩ mày giàu hơn tao à? Mày tính như vậy là sai rồi. Trong khi mày phải ngửa tay xin tiền gia đình thì tao đã tự làm ra tiền. Tao đi học được là bằng những đồng tiền tự tay tao làm ra. Còn mày? Riêng chuyện học, mày thường tự hào mày là học sinh giỏi nhưng mày có bao giờ so sánh kết quả học tập giữa mày và tao chưa? Cuối năm ngoái, tao là học sinh giỏi đó. Mày có được học sinh giỏi không? Có lãnh thưởng không? Còn xét luôn cả gia đình thì tao thua, tao công nhận mày hơn tao, mày là con nhà giàu. Và chữ giàu đó là dành cho bố mẹ mày chứ không phải cho mày.

Long nhe răng cười:

- Nghèo mà vẫn tự hào, mày là người đầu tiên tao gặp. Hèn gì mà mày khác người! Tao phục mày đó.

Huân cười buồn:

- Sống thì không ai muốn mình nghèo. Mày chưa bao giờ nghèo nên mày không thể hiểu nổi vất vả của người nghèo. Nói thế không có nghĩa người nghèo phải ở “kèo dưới” trong những mối quan hệ với người giàu.

Long cười hì hì:

- Đôi khi người ta tự động xin ở “kèo dưới” thì tội gì mình không ở “kèo trên”? Bộ mày tưởng ở “kèo trên” sướng lắm sao? Những chuyện quan trọng, người ta toàn giao cho mấy thằng “kèo trên” như tao giải quyết. Chơi với bạn cũng vậy, thấy mình có khả năng ở “kèo trên” là chúng nó sẵn sàng ở “kèo dưới”. Điều đó đồng nghĩa là nếu không phải là “con nhà giàu” thì làm sao ở được cái “kèo trên”?

- Nếu lúc nào mày cũng chơi ở “kèo trên” thì không bao giờ mày có được bạn thân, không bao giờ hiểu được như thế nào là tình bạn.

- Vì sao?

- Vì mày không bao giờ tôn trọng người đối diện.

Long im lặng một lúc lâu:

- Riêng mày tao chưa bao giờ có ý coi thường.

Huân nhìn hần cười ý nhị:

- Đơn giản là vì tao không bao giờ cho mày có cơ hội đó. Bọn mình chơi với nhau được thì chơi, không hợp nhau thì thôi. Còn mày thật sự muốn chơi với tao thì làm ơn đừng có mở miệng ra bằng cái giọng bề trên là được.

Long chìa tay:

- Được! Tao sẽ thử nghiệm với mày bằng một tình bạn kiểu mới.

Huân bắt tay Long:

- Được! Tao sẵn sàng tạo điều kiện cho mày thử nghiệm.

*

Thầy Nam khoát tay cho lớp ngồi xuống rồi đưa mắt tìm Thiên Long. Thấy Long có mặt trong lớp học, thầy mỉm cười nói với cả lớp:

- Thầy cứ ngỡ tiết bài tập lý hôm nay, em Long sẽ vắng mặt. Rất vui vì em Long vẫn có mặt ở lớp. Em có sự chuẩn bị nào cho tiết bài tập hôm nay không? Nếu cần, thầy vẫn cho em cơ hội tự chứng minh mình vào tiết bài tập tuần sau.

Long từ từ đứng lên:

- Thưa thầy! Em không biết mình phải tự chứng minh như thế nào. Em nghĩ, em cũng như tất cả các bạn trong lớp, nên em làm hết các bài tập mà thầy yêu cầu.

Thầy Nam cười:

- Bất cứ người thầy nào cũng chỉ mong được bấy nhiêu, mong học trò mình học và giải được tất cả những bài tập. Thầy hy vọng em sẽ học môn lý giỏi như em học toán với thầy Trần Thịnh. Nào, mời em!

Long bước lên bảng đen trong tiếng xì xào của lớp. Có thể lớp có nhiều người không tin vào Long, nhưng Huân thì hoàn toàn tin tưởng vào hần. Huân biết với một trình độ toán học như Long thì học môn lý không khó khăn gì. Nếu chịu học thì chỉ trong một thời gian ngắn, Long đuổi kịp các bạn trong lớp và nếu hần chịu “tăng tốc” thì qua mặt một số bạn trong lớp là chuyện nằm trong tầm tay.

Quả nhiên, hần thật xuất sắc khi trình bày những bài giải bài tập lý trên bảng đen. Thầy Nam tươi cười nói với lớp khi Long về chỗ ngồi:

- Chỉ trong một thời gian ngắn, em Long đã có sự cố gắng vượt bậc. Từ không làm được những bài tập trong sách giáo khoa, giờ em đã giải được. Thầy tạm thời ghi nhận thành quả đó của em Long và cho em Long điểm mười môn lý ngày hôm nay.

Rồi thầy đi tới lui trong lớp, ra về suy tư:

- Thầy biết nói thế nào nhỉ? Cái đó người ta gọi là gì? À, người học giỏi toán người ta gọi là có năng khiếu toán học. Người học giỏi lý, người ta gọi là có năng khiếu vật lý. Với Long thì thật, tôi... chưa tin lắm đâu. Ai có thể khẳng định những bài giải kia được làm từ em Long? Ở lớp này, có ai tin rằng tự Long giải được những bài tập lý kia? Em nào tin thì cứ đưa tay...

Lớp im lặng nhìn nhau. Không một cánh tay đưa lên, thậm chí bọn con gái còn cười khúc khích. Sau một thoáng suy nghĩ, Huân đưa cánh tay lên. Thầy Nam chỉ tay vào Huân:

- Em là người duy nhất tin rằng chính Long đã làm những bài tập này phải không?

Huân đứng lên:

- Thưa thầy! Em hoàn toàn tin tưởng với sức học như bạn Long thì chuyện giải những bài tập lý trong sách giáo khoa không phải là chuyện không thể, chỉ cần bạn Long chịu học. Em đưa tay là em tin vào khả năng học môn lý của bạn Long chứ không nhất thiết phải tin những bài tập trên bảng là kiến thức của bạn Long.

Thầy cười cười nhìn Long:

- Thầy thiết nghĩ, em Long chắc phải chịu khó học tập một thời gian nữa và thầy sẽ tạo mọi

điều kiện để em chứng minh mình. Nếu chỉ giải được bài tập trong sách khoa mà là học sinh giỏi thì tất cả học sinh trường ta đều có thể là học sinh giỏi. Thầy nghĩ, kết quả học tập cuối năm sẽ là câu trả lời hợp lý nhất, có sức thuyết phục mạnh nhất. Theo như thông tin mà thầy nắm được thì điểm trung bình cuối năm môn lý của em Long năm lớp mười một là năm phẩy hai. Thầy hy vọng năm nay, điểm trung bình cuối năm của em không phải như năm rồi.

Thoat đầu, Long còn cười cười khi nghe thầy đưa hẳn lên nào là năng khiếu, nào là học sinh giỏi. Hẳn kênh kênh cái mặt với niềm tự đắc: “Thiên Long mà! Long này đâu phải là thằng ngu, Long mà học thì chuyện học sinh giỏi chỉ là chuyện nhỏ”. Niềm tự hào của hẳn chưa kịp tràn lên phủ kín khuôn mặt thì thầy đã tạt một xô nước lạnh, lạnh ngắt. Nhất là cái... năm phẩy hai, hẳn ê cả mặt. Hẳn nhìn thầy Nam gờm gờm. Lần đầu tiên, hẳn thấy tự ái khi nhìn thấy nhỏ Phi Vân cười. Nhìn cái mặt nhỏ Phi Vân thấy ghét quá trời, càng ghét hơn nữa khi nó nhìn Long cười kiêu chọc quê. “Được! Rồi đây, mấy người chống mắt mà xem. Thằng Long này đâu phải là thằng dễ bị mấy người chọc quê? Hãy đợi đấy!”.

Vừa hết tiết lý thì Hưng nhìn Long lắc đầu:

- Ông này ghê thật! Mà bị “gài” chết ngắc!

Kỳ cười hề hề:

- Cái đó mà phải gọi là bị ép “lọt lẽ”.

Vĩnh còn để thêm:

- “Lọt lẽ” rồi té xuống cống luôn, thúì rùm!

Thằng Chiến khoái ra mặt:

- Hồi nào giờ tao tưởng nó ngon hơn tao, tao bị nó chửi ngu hoài mà không biết. Năm ngoái, môn lý tao được sáu phẩy năm, ăn thằng Long đứt đường. Ê! Mà không có chửi tao ngu nữa ghen. Mà còn ngu hơn tao nữa đó!

Đang bức mà còn gặp lũ đàn em chọc quê nên Long diên tiết. Hẳn gầm lên:

- Bọn bây là một lũ ngu! Có một chút xiu vậy mà bọn bây cũng không tin tưởng tao. Còn mà, cái thằng đầu bò kia. Mà nghĩ mà thông minh hơn tao sao? Cái đầu toàn là phân bò của mà mà cũng đáng tự hào sao? Chơi với bọn bây mấy năm mà khi đụng chuyện, tao thất vọng về bọn bây đó. Người ta không chơi với tao mà người ta còn tin tưởng tao, còn bọn bây thì không hề. Hình như tao hơi bị lầm khi coi lũ bây là bạn đó!

Nói xong, Long dùng dùng đi khỏi lớp. Kỳ chạy theo:

- Long! Long! Bọn tao giỡn chơi mà cũng giận sao?

Bọn Hưng, Chiến, Vĩnh ngẩn mặt nhìn nhau:

- Hồi nào tới giờ, bọn mình nói chơi hoài mà mình có giận nhau đâu.

- Nó chửi tao đầu bò, tao hơi buồn một chút chứ đâu có giận.

- Thằng này chắc khùng rồi.

Kỳ liếc xéo về phía Huân rồi nói nhỏ:

- Từ lúc thằng Long chơi với thằng Huân, tao thấy nó muốn đổi tính rồi đó.

Vĩnh trề môi:

- Tao cũng không biết vì sao thằng Long lại khoái cái thằng nghèo mặt đó. Nó có gì hay đâu?

Chiến trầm ngâm:

- Thằng đó nói nhiều câu nghe nhức đầu thiệt chứ chẳng phải chơi đâu.

Cả ba đôi mắt: Hưng, Vĩnh, Kỳ đều đổ dồn vào Chiến:

- Mà mà cũng nhức đầu nữa à?

Chiến nhìn lại bọn chúng và đâm ra lúng túng:

- Tao... tao cũng biết suy nghĩ chứ bộ!

Không hiểu sao, cả ba đứa: Hưng, Vĩnh, Kỳ không hẹn mà phá ra cười làm Chiến nghệt mặt ra. Chiến không hiểu bọn chúng vì sao cười và ở đây cũng không có chuyện gì đáng cười. Nhưng... hẳn cũng cười theo lũ bạn bằng nụ cười lơ lơ ngơ ngẩn.

Năm

Phi Vân đứng lơ đãng trước hành lang của lớp học và lơ là nhìn ngấm xung quanh. Đạo sau này, Vân thấy mình hơi bị anh chàng lớp trưởng thu hút. Vì lý do gì thì Vân chưa tự mình giải thích được. Những buổi đến lớp sớm, Vân thấy mình hay ra đứng nơi hành lang trước lớp khi thì trò chuyện cùng Ngọc Dung, lúc thì một mình thơ thẩn nhìn trời ngấm mây. Và tất cả những lần như vậy, Phi Vân đều thấy mình trông ngóng nhìn về phía cổng và chờ sự xuất hiện của Huân. Mà người gì đâu sao thật là vô tình, người ta ngày nào cũng trông ngóng, vậy mà không hôm nào biết mà đi học sớm. Người gì mà như cái đồng hồ, hễ vừa thấy thấp thoáng ở cổng trường là hình như ngay sau đó, trống trường ùng ùng báo hiệu đến giờ học.

Lâu lâu, hai đứa cũng chạm mắt nhau và mỗi khi như vậy, người cười trước vẫn là Vân. Mỗi khi thấy Phi Vân cười là Huân cũng thấy mình cười đáp lại. Đôi khi, Huân cũng thấy mình băng khuâng trước nụ cười, trước ánh nhìn trìu mến của cô bạn cùng lớp. Nhưng... Huân cũng chỉ cho phép mình cười ý nhị mà không cho phép mình có những suy nghĩ cao hơn.

Tuy ngoài miệng lúc nào cũng làm ra vẻ cứng cỏi, cũng phớt lờ, không bận tâm đến chuyện giàu nghèo nhưng trong sâu thẳm lòng mình, Huân biết mình ắp đầy những mặc cảm. Chơi với bạn cùng cảnh ngộ, Huân thấy mình thật thoải mái. Mỗi câu nói, mỗi tiếng cười, Huân đều thấy mình vô tư và thật tự nhiên. Nhưng khi đối diện với những đứa con nhà giàu thì lại là chuyện khác. Mỗi câu, mỗi từ Huân đều xét đoán suy nghĩ và kiên quyết không để sơ hở cho chúng nó khinh. Huân sẵn sàng để chúng ghét mà trọng chứ không bao giờ chấp nhận chúng thương hại và khinh thị. Ba Huân từng nói: “Người nghèo mà không biết tự trọng thì không bao giờ có chỗ đứng trước mắt những kẻ giàu”. Lúc nhỏ, Huân chưa hiểu hết câu nói của ba, chưa hiểu chỗ đứng là như thế nào. Những năm ra đời làm thuê kiếm tiền, Huân mới thấm thía hiểu ra rằng những người nghèo muốn sống cho đàng hoàng là chuyện chẳng dễ chút nào.

Lắm khi chứng kiến những kẻ lắm tiền nhiều của đùa giỡn, trêu ghẹo mấy cô tiếp viên, Huân tủi thân. Vì nghèo, vì miếng cơm manh áo mà lắm khi, người ta phải cắn răng nuốt ngược lệ vào tim mà miệng nở nụ cười. Lắm khi, con người ta cũng vì tiền, vì tiền mà sa ngã, sa đọa hư thân...

Sáng nay, vừa bước chân đến lớp, Huân cũng bắt gặp nụ cười rất tươi của Phi Vân. Ai mà không băng khuâng trước một nụ cười đẹp và... chuyện Huân thấy mình có lúc xao xuyến là chuyện bình thường của biết bao chàng trai.

Phi Vân cười nói khi Huân vừa bước đến lớp:

- Người gì mà như đồng hồ, thấy Huân bước đến lớp là Vân biết đã đến giờ vào học.

Huân nhìn nhìn Vân rồi cười:

- Thời gian là vàng bạc, Huân là biểu hiện của vàng bạc đấy.

Huân nheo mắt trêu Vân khi đưa tay chỉ vào tim mình:

- Ở đây là vàng khối đấy!

Phi Vân chớp mắt giả nai:

- Huân ơi! Vàng khối của Huân hiệu gì vậy?

- Người ta thường xài vàng bốn con chín hoặc vàng con rồng. Vàng của Huân loại dữ hơn, kêu hơn vì đóng mác “Mây bay”.

Biết Huân có ý trêu mình, Vân vẫn cứ giả nai:

- Huân ơi! Hình như vàng mà Huân nói Vân chưa thấy lưu hành trên thị trường. Vân đang

thắc mắc liệu đó có phải là vàng thật hay lại là một thứ đồ “dỏm” được mạ vàng.

Huân nhìn Vân, nghĩ: cô bạn xinh đẹp này quả nhiên có cái miệng chẳng hiền tí nào. Sự đảo đố trong những ngôn từ của Phi Vân quả nhiên có một sự hấp dẫn chết người. Huân cười cười:

- Vân có biết “hàng xịn” và “hàng dỏm” khác nhau ở điểm nào không? Đó là giá trị sử dụng. Nhất là cái loại vàng hiệu mây bay này, người thường không hiểu được giá trị của nó đâu nhưng người đẹp và thông minh như Phi Vân thì... thừa sức hiểu được giá trị của nó.

Và Huân nhướn mắt nhìn Vân đầy hàm ý:

- Huân nghĩ sự thắc mắc của Vân sẽ được giải đáp nếu Vân là người đầu tiên xài thử.

Tự dung, khuôn mặt Vân bừng lên đỏ ửng. Bình thường, Vân sẽ có ngay những câu đối đáp thật nhanh, nhưng trong trường hợp này không hiểu sao Vân lại mắc cỡ. Có lẽ vì đôi mắt Huân quá sáng, có lẽ vì....

Tùng! Tùng! Tùng...

Tiếng trống trường báo giờ học âm vang. Vân chớp mắt nhìn Huân rồi quay lưng bước đi và để lại một câu nói nhẹ như gió thoảng:

- Vân chấp nhận xài thử Huân nghe!

Huân sững người một thoáng nhìn theo dáng đi thanh thanh của cô bạn cùng lớp mà nghe lòng rộn ràng những niềm vui. Suốt buổi học, Huân thấy đầu óc mình cứ lơ lơ lửng lửng đâu đây. Lâu lâu, Huân thấy mình nhìn về phía Vân và mỗi khi bắt gặp ánh mắt Vân, Huân nghe như lòng mình bay bổng chín tầng mây.

*

Lần đầu tiên sau mấy năm học, Thiên Long ở lại họp lớp bàn chuyện làm báo tường chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam. Sự có mặt của Long cùng bọn “Hung thần trên xa lộ” làm cho lớp rất ngạc nhiên. Nhóm Long có mặt cũng đồng nghĩa là lớp không vắng mặt ai.

Huân đứng trước lớp nói với tất cả các bạn:

- Vừa rồi, Huân đi họp và được nhà trường thông báo về phong trào thi đua học tập chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20-11. Phong trào thi đua năm nay, ban giám hiệu vẫn nhấn mạnh đến kết quả học tập. Báo tường thì cũng như hàng năm, mỗi lớp một tờ báo. Đặc biệt năm nay, tờ báo được giải nhất sẽ được giải thưởng một triệu do Quỹ hỗ trợ tài năng trẻ tài trợ.

Vừa nghe có tiền thưởng, không khí lớp nhộn nhạo lên ngay, mỗi người một tiếng làm lớp như một buổi nhóm chợ. Huân vỗ tay lên bàn ầm ầm.

- Im lặng! Im lặng! Huân chưa nói hết, còn một tin vô cùng đặc biệt. Như các bạn đã biết, trường ta có truyền thống về môn bóng chuyền. Năm nay, nhân ngày Nhà giáo và cũng là kỷ niệm ba mươi năm ngày thành lập trường, giải bóng chuyền năm nay có danh thủ tầm cỡ quốc gia Đình Thư đến dự và treo giải nhất là năm triệu đồng cho đội đoạt chức vô địch.

Lớp vỗ tay rầm rầm, có đứa còn vỗ bàn nữa. Sự có mặt của Đình Thư, cựu học sinh của trường và hiện là danh thủ bóng chuyền quốc gia sẽ là nguồn cảm hứng tuyệt vời cho những cầu thủ bóng chuyền của trường. Với những cậu có năng khiếu, đây sẽ là cơ hội bằng vàng để thể hiện mình trước bậc đàn anh và ai biết được chuyện gì xảy ra khi được bậc đàn anh chú ý?

Tuy không phải là người chơi xuất sắc môn bóng chuyền, nhưng Huân cũng là người làm cho các đối thủ phải vì nể vì những cú bả bóng khôn ngoan. Với chiều cao tương đối lý tưởng - một mét bảy hai - Huân cũng là tay chắn bóng rất hiệu quả. Năm nay, với sự có mặt của Đình Thư, Huân sẽ chơi hết mình và biết đâu... Huân sẽ là người làm bậc đàn anh chú ý thì sao?

Vẫn là Phi Vân, cô gái thông minh sắc sảo nhất lớp được bầu làm tổng biên tập tờ báo tường. Ngọc Dung lớp phó văn thể mỹ làm phó biên tập. Hữu Phước “họa sĩ con” được giao làm họa sĩ trang trí báo. Vì ba Phước là “họa sĩ cha”, nhà Phước mở tiệm vẽ quảng cáo hẳn hoi nên ít nhiều gì, ông họa sĩ con cũng có năng khiếu vẽ hơn người thường.

Đội bóng chuyền do Huân lớp trưởng kiêm luôn chức đội trưởng. Băng “Hung thần xa lộ”

cũng có hai cầu thủ tham dự cùng đội bóng, đó là Chiến và Hưng.

Lúc họp lớp và tất cả kéo nhau ra về trong không khí hồ hởi, Long bước tới vỗ vai Huân nói một câu:

- Mà có công nhận đồng tiền quả nhiên có sức mạnh không?

Huân nhìn hấn bằng đôi mắt dò hỏi. Long tiếp lời:

- Nếu không có những giải thưởng hấp dẫn, tao nghĩ, ngày Nhà giáo năm nay cũng lèo tèo như năm ngoái chứ không ồn ào náo nhiệt như bây giờ.

Huân nhìn hấn rồi nhún vai:

- Tao không biết vì sao trong cái đầu của mày lúc nào cũng tồn tại chỉ một chữ tiền và lúc nào mày cũng nhìn mọi chuyện bằng cách quy đổi ra tiền mặt. Không lẽ ngoài chữ tiền, mày không có khả năng biết thêm được chữ nào khác hay hơn sao?

Long nhe răng cười:

- Tao thích nói với mày điều đó vì mày là người đang biểu hiện với tao, tiền không phải là vấn đề quan trọng trong mọi vấn đề.

- Và mày đang cay cú vì điều đó?

- Không! Tao đang nghiên cứu... mày đấy chứ. Tao từng nói mày là thằng lạ nhất trong những thằng tao từng gặp. Tao đang cố gắng hiểu mày vì chúng ta đang chơi thử nghiệm một tình bạn kiểu mới mà.

Huân cười cười:

- Nếu mày cần một lời khuyên thì tao khuyên mày trong tình bạn, người ta không cần phải nghiên cứu nhau mà phải tìm ra những sở thích của nhau để hòa hợp. Mày hãy tự hỏi mày một câu: "Mày có tấm lòng hay không?".

- Mày cho tao là người không có tấm lòng?

- Câu hỏi đó chỉ có mày mới tự trả lời cho mày được mà thôi.

Chia tay Long, Huân suy tư về những điều mà hấn nói. Hấn nói cũng đúng đấy chứ. Quả nhiên đồng tiền cũng có những sức mạnh riêng của nó và nó chính là chất xúc tác vực lên phong trào thi đua sôi nổi. Nhưng nói tất cả mọi người tham gia cái phong trào chào mừng ngày Nhà giáo là vì tiền thì nó phũ phàng quá, cay đắng quá.

- Có chuyện gì mà Huân có vẻ suy tư quá vậy?

Huân ngược nhìn và bắt gặp đôi mắt Vân nhìn mình dịu dàng thăm thẳm. Huân tư lự một thoáng rồi kể lại câu chuyện với Long và cả những suy nghĩ của mình.

Phi Vân chăm chú nghe và suy nghĩ. Rồi Vân phì cười vỗ vai Huân một cách thân mật:

- Huân ơi! Huân có biết vì sao Huân bị vướng vì câu nói của Long không? Vì Huân thấy mình bị tổn thương khi người ta quy đổi những giá trị tinh thần mà theo Huân, Huân cho rằng nó là thiêng liêng ra bằng một giá trị vật chất là tiền mặt.

Huân vẫn nhìn Vân bằng đôi mắt tư lự:

- Huân đang xót xa vì một sự thật như thế!

Phi Vân vẫn giữ nụ cười trên môi và nhìn thẳng vào đôi mắt Huân:

- Huân sai rồi. Huân chọn sai góc độ nhìn nên đau xót là hoàn toàn đúng. Chuyện tấm lòng là chuyện của một người chứ không thể quy cho một lúc nhiều người. Mừng ngày Nhà giáo là tấm lòng của mỗi học sinh khi nghĩ đến công ơn thầy cô dạy dỗ. Đó là chuyện của chính mình. Thực tế đâu phải học sinh nào cũng yêu quý thầy cô và thực tế cũng có cả những thầy cô không có lương tâm với nghề. Học sinh có tiền thể hiện tấm lòng của mình một cách ồn ào, học sinh ít tiền sẽ thể tấm lòng của mình khiêm tốn hơn. Còn chuyện nhận tấm lòng của học sinh là chuyện của mỗi thầy cô. Riêng cái chuyện phong trào và nổi ưu tư của Huân về câu nói của Long lại là một chuyện khác. Không có phong trào hay có phong trào sôi nổi gì đi nữa thì Huân vẫn yêu quý thầy cô nhân ngày Nhà giáo, và điều đó đâu ảnh hưởng gì đến chữ tiền mà Long

nói?

Vân còn cười cười nhìn Huân như trâu ghẹo:

- Nếu cùng câu nói như vậy nhưng người khác, không phải Long nói thì Huân sẽ không bận tâm.

- Vì sao?

- Vì Huân đang cố chứng minh với Long tiền không phải là vấn đề quan trọng trong những mối quan hệ, nhưng thực tế...

Huân nhìn xoáy vào Vân:

- Thực tế sao?

Tránh ánh nhìn của Huân, Vân cụp mắt nhìn ra nơi khác và nói giọng buồn buồn:

- Thực tế trong con người Huân ắp đầy những mặc cảm. Chính vì quá cứng cỏi nên Huân có thể giấu tất cả mọi người điều đó, nhưng Huân không bao giờ giấu được Vân. Vân vẫn biết Huân sống với bạn bè tốt. Huân chủ trương sống bằng tấm lòng nhưng đừng vì quá mặc cảm mà Huân không nhận ra tấm lòng của người khác.

- Vân hiểu hơi bị nhiều về Huân rồi đó!

Huân cười và cố tìm đôi mắt Phi Vân:

- Cảm ơn Vân thật nhiều!

- Vân có làm gì mà Huân cảm ơn?

- Cảm ơn vì Vân đã làm cho Huân sáng mắt ra.

- Chẳng qua nhất thời Huân chưa tìm được lý lẽ trước câu nói của Long. Vân chỉ tiện miệng nói ra vậy thôi chứ Huân thì thừa sức lý giải những điều như vậy.

Huân vẫn nhìn Vân bằng ánh mắt chân tình:

- Huân không phải cảm ơn vì điều đó. Huân cảm ơn vì Vân đã cho Huân nhận biết một tấm lòng, tấm lòng của người khác.

Vân thấy mình đỏ bừng khuôn mặt:

- Huân này! Huân thật là biết nói đùa.

- Huân mà đem những chuyện như vậy ra đùa thì thật không xứng đáng với tấm lòng của người khác.

Vân nhìn thẳng vào mắt Huân:

- Mình... mình là bạn tốt của nhau nghe Huân! Vân tin Huân.

Huân cũng nhìn thẳng vào mắt Vân, trang nghiêm:

- Huân hứa không bao giờ phụ sự tin tưởng của Vân.

Cả hai cùng nhận ra tình cảm mà mình dành cho nhau là chân thật, là xuất phát từ đáy lòng. Cả hai cũng không nhận ra cuộc nói chuyện của hai người đã không thoát khỏi một đôi mắt chăm chú hần học theo dõi.

*

Hưng nhồi bóng thành thịch rồi chuyển qua cho Chiến. Chiến đẩy bóng bổng lên cao trước mặt Huân. Huân bay lên lật người đưa ra cú “rò-ve”, bóng bay qua lưới xoáy tròn rồi chạm đất đánh xệt một cái, văng vào góc sân.

Quốc vỗ tay bốp bốp:

- Cú rò-ve của mày lúc này đạt trình độ chuyên nghiệp rồi đó Huân!

Huân cười:

- Điều đó phụ thuộc rất nhiều vào trình độ chuyển hai của thằng Chiến.

Chiến ưỡn ngực:

- Tao sẽ là niềm tin của đội nhà.
- Chứ mày là niềm tin của đội bạn, chắc bọn tao... trốn hết.

Quốc đón bóng từ tay của Tâm rồi hô to:

- Giờ tới phiên tao chứ! Chuyển cho tao một trái để tao đập một búa coi!

Cả đội bóng quây quần tập luyện. Đội hình chính gồm: Huân, Chiến, Quốc, Tâm, Hưng và Quý. Bốn cầu thủ dự bị là Phúc, Hòa, Chương, Tuấn. Theo quy định mỗi lớp tham dự chỉ được đăng ký mười cầu thủ. Giải bóng chuyền lần này, trường chỉ chọn có mười hai đội tham dự và những đội được chọn là những đội mạnh, đội có thành tích vượt trội từ mùa bóng trước. Riêng khối mười, các đội phải đấu loại với nhau và chọn ra ba đội mạnh nhất. Giờ thì ba đội mạnh nhất của khối 10 đã có mặt đó: 10A1, 10A5, 10A3.

Điều đơn giản và dễ hiểu nếu ban tổ chức không có sự lựa chọn thì với 68 lớp, 68 đội bóng, thời gian đâu mà chia bảng đấu loại? Giải kỳ này chia làm bốn bảng, mỗi bảng ba đội. Đội bóng lớp 12T cùng bảng với đội bóng 12A9 và đội bóng tân binh 10A5. Thể thức thi đấu vòng tròn và chỉ chọn một đội vào bán kết. Các trận đấu đều được tổ chức vào sáng chủ nhật và sáng nay, ở bảng A, đội 12T gặp đội 12A9.

Vì lớp Huân, giáo viên chủ nhiệm là nữ nên Huân vừa là đội trưởng kiêm luôn huấn luyện viên. Cô Thanh chủ nhiệm lớp cũng đến xem cổ vũ cho đội nhà cùng với một số bạn nữ của lớp. Tuy ngoài mặt không biểu hiện sự trông ngóng nhưng Huân thấy mình cứ đưa mắt tìm Phi Vân. Và Huân cũng tự hỏi vì sao cô bạn ấy không đến cổ vũ mình ngày hôm nay.

Danh thủ Đình Thư xuất hiện hút hết sự chú ý của mọi người. Huân cũng thấy mình dỗi mắt theo từng bước chân của danh thủ nổi tiếng bước đến lễ đài. Rồi tiếng loa vang vang gọi các đội bóng đến làm lễ khai mạc giải. Sau tất cả những thủ tục cần phải có, các trận đấu bắt đầu.

Cánh con gái của lớp hôm nay cô nào cũng xinh như mộng. Vì phải mặc mãi chiếc áo dài trắng nên hôm nay, các cô thi nhau mặc những bộ đồ thật mát. Người “nổi” nhất ngày hôm nay của lớp Huân là Ngọc Dung. Dung mặc đồ thật đơn giản, áo thun đen bó và quần cũng bó, màu đen. Có lẽ Dung biết mình có số đo ba vòng lý tưởng nên với tông màu đen, làn da trắng của Dung nổi bật, thật ưa nhìn...

Hưng khều Chiến nói nhỏ:

- Ê Chiến, nhỏ Dung sao hôm nay đẹp thế!

Chiến lừ mắt:

- Người ta đẹp lâu rồi chứ bộ, chỉ có mấy thằng đui như mày giờ này mới thấy.

Hưng trợn mắt:

- Dạo này tao thấy mày hơi bị thông minh đấy! Giờ lại thêm cái chiêu phát hiện ra người đẹp mà hồi nào giờ tao không biết.

Chiến cười hì hì:

- Tao không biết mày ngu hay tao ngu hơn mày, nhưng chơi với tao mà mày không hiểu gì về tao thì tao thấy mày hơi bị ngu đó.

Hưng trề môi:

- Lâu lâu tao giả bộ khen mày một tiếng mà mày tưởng tao khen thiệt hả. Mày đúng là ngây thơ.

Huân đứng nghe hai thằng khẩu chiến với nhau rồi phì cười xen vào:

- Hai ông tướng cãi xong chưa, coi chuẩn bị vào trận đấu. Có muốn uống cam do Dung đãi thì tranh thủ mà đi uống đi nghe.

- Bộ có nước cam nữa hả?

Chiến còn đang lo hỏi thì Hưng đã vọt chạy đi.

- Tao uống hết, không chờa thằng Chiến giọt nào. Dung ơi! Thằng Chiến nó nói nó bị dị ứng với nước cam, có sữa tươi thì cho nó một bầu.

Và hai thằng đuổi nhau làm ầm lên một góc trời.

Hôm nay, đội bóng 12T ra quân với bộ áo màu trắng. Đội bóng 12A9 áo màu xanh. Sau thủ tục bắt thăm, đội 12A9 được quyền phát bóng trước. Trong pha bóng đầu tiên, Quý bắt bóng thật chuẩn, bóng dựng ngược lên xoáy bổng trước mặt Tâm. Tâm bung nhẹ qua Huân. Thấy Quốc lao lên, Huân hiểu ý nhảy lên làm động tác giả, Quốc bật cao làm ngay một “búa”:

- Bình!

Đội bạn cứ ngỡ là Huân sẽ dứt điểm nhưng không ngờ Quốc lại là người đập nên những cánh tay làm hàng rào bị đánh lừa và đội 12T ghi một điểm thật dễ dàng. Tỷ số cứ thế mà leo một lèo lên đến 5-0. Đội 12A9 xin hội ý và sau khi hội ý, đấu pháp của họ thay đổi rõ rệt. Họ thay cùng lúc ba cầu thủ và cầm chân được đội 12T. Tỷ số dần dần được cải thiện từ 5-0 lên 11-9.

Huân đưa tay xin hội ý.

Huân thay Tâm bằng Chương và kéo các đồng đội lại đưa ra sự thay đổi trong chiến thuật. Huân nói:

- Tâm bắt bóng tốt nhưng bọc lót không linh hoạt bằng Chương. Mình mất liền năm điểm đều do mắc lỗi vị trí. Từ giờ, chúng ta chơi phòng thủ theo khu vực và phối hợp khi có điều kiện thích hợp. Quốc nên hạn chế những cú lao lên vì cú đập của mày hiện không còn hiệu quả.

Sau một lần được điểm và Huân, Chiến cùng vị trí trên lưới, Huân ra dấu phối hợp với Chiến. Chiến hiểu ý bằng một cái gật đầu. Và từ một đường chuyền hai thông minh của Chiến, Huân dứt điểm bằng cú rờ-ve tuyệt đẹp ghi một điểm trong tiếng hoan hô vang ầm. Điểm số là 14-11.

Huân vỗ vai Chiến:

- Mày chuyền bóng thật thông minh!

Chiến cười rạng rỡ. Ngoài sân, cổ động viên 12T hét vang:

- “Dứt sữa” nó luôn, Huân ơi!

- Mười hai tề thừa thắng xông lên!

Long cũng có mặt với sự cổ vũ nhiệt tình. Hấn nhảy nhảy tung tung:

- Ép nó lọt lè luôn, hỡi các chiến hữu!

Cổ động viên của lớp 12A9 hét cũng không kém:

- Mười hai a chín cổ lên! Cổ lên...

Vào những điểm cuối cùng của hiệp, trận đấu căng thẳng và không kém phần hồi hộp. Chương xoài người cứu một đường bóng thật hiểm của đội bạn và té sổng xoài, lăn ra cả ngoài sân. Hưng lao ra đón bóng, quăng vào. Bóng đi nhanh và sệt, sát lưới. Huân lao lên tung ra cú đập bóng nhanh. Đội bạn chỉ biết đứng nhìn nhau.

Cả lớp 12T ùa cả ra sân reo mừng. Và đúng lúc nghỉ giải lao, Huân mới thấy Phi Vân. Chạm mắt nhau, cả hai cùng cười:

- Mệt không?

- Chỉ cần nhìn thấy Phi Vân cười là hết mệt liền. Sao đi trễ vậy?

- Sao biết Vân đi trễ?

Huân cười nhẹ:

- Vì có để ý tìm nên biết.

Vân cười với đôi mắt nhìn thật đắm thắm:

- Vân cũng định đi thật sớm nhưng mẹ nhờ đưa đi chợ nên không đến sớm được. Đừng buồn nghe!

- Thấy mặt mừng muốn chết chứ lòng dạ đâu mà buồn.

Vân đưa cho Huân ca nước:

- Nè! Lo uống nước đi kẻo chết khát bây giờ.

Đằng kia, Hưng, Chiến đang tranh nhau ca nước từ tay Dung. Long bước tới vỗ vai Huân.

- Mà chơi bóng cũng khá thiệt!

Huân nhìn hần:

- Tao nhớ không làm bữa nay là lần đầu mày xem bóng chuyền của lớp.

- Chính vì vậy nên tao mới biết mày chơi bóng khá.

- Mày có thấy chơi với lớp vui không?

Long nhìn nhìn Phi Vân rồi cười:

- Vui thì có vui nhưng cũng có buồn.

Vân hiểu nhưng làm lơ bằng một câu nói:

- Long buồn vì Long thấy mình lạc lõng giữa những người đang sống rất chân tình, rất hồn nhiên.

Hần nheo mắt nhìn Vân:

- Chắc có nghiên cứu kỹ lắm nên lúc nào Phi Vân cũng đưa ra những nhận định thật đúng về Thiên Long này.

Vân cười lạnh:

- Chuyện đơn giản vậy mà phải nghiên cứu thì Vân cần phải xét lại mình. Chuyện sờ sờ đó mà Long không thấy sao? Lớp này có ai thích giao tiếp với Long ngoài những “quái xế” của Long?

Long sượng người một thoáng và hần nhún vai cười nhếch môi.

- Long cũng đang tự hỏi không biết Long đang nói chuyện với ai? Nếu không thích thì làm sao người ta có thể nói với nhau bằng tiếng người được nhỉ.

Vân nhìn hần cười cười:

- Long ơi! Con người hơn hần các loài khác là con người biết lịch sự.

Long quay lưng bỏ đi. Huân nhìn nhìn Phi Vân:

- Sao Vân nặng lời với Long quá vậy?

- Huân không biết là dạo này Long cứ theo làm phiền Vân hoài. Đi học về, ngày nào cũng chạy theo tò tò trên ghẹo. Hần bị bệnh khủng hoảng. Mở miệng là ỷ giàu, ỷ lại vào gia đình.

Huân chỉ cười, không ý kiến.

Hiệp hai bắt đầu bằng đường phát bóng của Hưng. Trận đấu diễn ra thật sôi nổi trong tiếng cổ động vang trời của cả hai phía. Tỉ số so kè nhau nhích lên từ 1-0, 5-7 và 12-13. Dẫn lại trước, đội 12A9 chơi thật hứng khởi. Và tỉ số 14-14 làm cổ động viên của cả hai đội muốn nín thở. Có lẽ hai đội chơi quá ngang tài, ngang sức và sự cổ động quá cuồng nhiệt từ phía cổ động viên nên trận đấu kéo cả những cổ động viên từ các lớp khác tới xem. Ban tổ chức cũng đến xem tự lúc nào. Danh thủ Đình Thư cũng đang ghé mắt vào trận đấu của những cầu thủ trẻ hăng say.

Tỉ số lại so kè nhau lên 19-19.

Một lần nữa, đội 12T được lợi thế dứt điểm kết thúc trận đấu. Quốc nhồi bóng mấy nhíp liên tục rồi tung bóng lên. Chờ cho bóng rơi xuống đến vị trí thích hợp, Quốc cuốn người đập một phát cực mạnh. Bóng xẹt đi sát lưới. Số 3 đội bạn bắt bóng và làm cho bóng văng ra ngoài. Một cầu thủ lao theo và giữ được bóng trên tầm cao. Một đồng đội nữa phải lao ra mới đưa được bóng qua lưới. Lại một lần nữa, Chiến khôn ngoan tận dụng lúc đội bạn hàng ngũ rối loạn bắt bóng chuyền ngay cho Huân.

- Dứt điểm Huân ơi!

Bên kia lưới, bốn cánh tay bay lên dựng thành hàng rào. Huân bật cao cuốn người và... đẩy nhẹ quả bóng vượt hàng rào rơi vào lỗ trống sau lưng hai cầu thủ. Đường trả bóng của đội 12T quá nhanh làm cho những cầu thủ 12A9 không về bọc lót kịp.

- Hoan hô! Hoan hô!

Cả lớp 12T đồng loạt nhảy lên reo mừng. Huân nhào tới ôm Chiến:

- Mừng thật tuyệt vời!

- Hoan hô! Hoan hô!

Trong sự hỗn loạn của niềm vui, nỗi mừng, Huân tìm đôi mắt Vân. Đôi mắt Phi Vân lấp lánh và rạng rỡ khi bắt gặp đôi mắt Huân tìm kiếm. Một thoáng, Huân bắt gặp đôi môi Phi Vân đưa ra một nụ hôn gió về phía Huân và Vân biến nhanh hòa vào đám bạn. Huân bỗng bật cười một mình, lòng rộn ràng những nỗi niềm không tả được bằng lời. Lại Chiến và Hưng tranh nhau đứng gần Dung cho Kỳ chụp hình, chúng xô đẩy nhau la vang.

Chủ nhật tuần sau, đội 12T sẽ gặp đội đàn em 10A5. Thua 12T coi như 12A9 không có cơ hội vào vòng hai. Vì các đội các lớp khác vẫn còn đấu nên các cầu thủ 12T rủ nhau đi xem. Huân phải đi tìm từng đứa để thu hồi bộ đồ cầu thủ.

- Vân trông hộ Huân mấy bộ đồ nghe!

Khi gom được hết, Vân phụ Huân xếp lại cho vào bọc.

- Đồ này Huân mượn của ai?

- Huân mượn của một ông anh làm ở câu lạc bộ thể thao quân. Người ta kỹ lắm nên Huân mượn là phải giặt ủi trả liền, khi nào đấu thì mượn tiếp. Có thể lần sau Huân mượn bộ màu xanh. Bộ màu trắng này thì đẹp nhưng giặt cực lắm.

- Huân giặt à?

- Không Huân thì còn ai vào đây nữa.

- Hay để Vân giặt giùm Huân nghe!

Huân nhìn đôi bàn tay của Vân rồi cười:

- Huân chưa tưởng tượng được là với bàn tay như vậy Vân sẽ giặt được đồ.

Vân nhìn Huân:

- Vân cũng nói thiệt, Vân chưa từng giặt đồ nhưng Vân sẽ vì Huân giặt đồ, được không?

- Hình như nhà Vân có “Ôsin”?

- Sao Huân coi thường Vân quá vậy! Vân đã hứa giặt giùm thì Vân sẽ tự tay mình làm mà không nhờ người giúp việc nhà làm đâu. Huân có thể vì lớp mà làm thì Vân không thể vì Huân mà làm một việc con con thế này được sao?

Huân nhìn thẳng mắt Phi Vân:

- Nếu quả thật Vân có tấm lòng như vậy mà Huân không tin thì Huân không xứng đáng là bạn của Vân.

Vân nheo mắt hỏi một câu nhiều ẩn ý:

- Vậy hồi nào giờ Huân không tin vào Vân?

- Người ta nói người khôn ngoan là phải hiểu và biết được vị trí của mình nằm đâu, ở đâu. Huân cũng muốn tập tành làm người khôn ngoan nên đôi lúc phải tự biết kiềm chế. Hiện tại vị trí của Huân trong cuộc sống còn ở mức quá thấp nên cũng tự biết mình. Huân nào dám ước mơ.

Một thoáng, tay hai đứa chạm nhau khi xếp những bộ đồ vào bọc. Vân cầm tay Huân nói trân trọng:

- Trong tất cả những người bạn trai mà Vân biết, Huân là người mà Vân quý mến nhất vì Huân chơi với bạn thật lòng, vì Huân biết tự trọng. Vân tin những người như Huân khi ra đời, sớm muộn gì cũng sẽ thành công. Còn chuyện vị trí như thế nào trong cuộc sống thì Vân không quan tâm. Chúng mình còn một khoảng thời gian rất lớn, một tương lai rất dài, Vân không tin chúng mình sẽ không có gì, không được gì trong tương lai, phải không Huân?

Huân bóp nhẹ bàn tay Vân:

- Huân sẽ cố gắng sống để không phụ tấm lòng mà Vân đã tin tưởng.

Cả hai nắm tay nhau nhìn vào mắt nhau và cùng tin tưởng vào một ngày mai tươi đẹp, một ngày mai xán lạn. Huân nhìn Vân và chợt thấy mắt mình cay cay. Lòng tin của cô bạn mà Huân từng thao thức nhớ mong gieo vào trong Huân nhiều nỗi cay đắng lẫn ngọt ngào. Trước mắt, tương lai thật là khó khăn và chông chênh những nỗi nhọc nhằn của một đứa học sinh xuất thân từ tầng lớp nghèo trong xã hội. Huân cũng biết một điều chắc chắn là nếu tương lai Huân không vào được đại học, không tốt nghiệp đại học thì Huân không bao giờ dám đối diện cùng Phi Vân dù trong bất cứ hoàn cảnh nào. Cái hình hài diễm lệ kia giờ thật gần nhưng sao mà xa xôi khó với. Tương lai! Tương lai! Ôi sao mà quá nhiều khó khăn, nhưng Huân tin rằng mình sẽ vượt qua. Với tất cả những nhọc nhằn hiện tại mà Huân đã nếm trải thì Huân tin rằng mình sẽ vượt qua tất cả những khó khăn sẽ có trong tương lai. Muốn thay đổi vận mạng cuộc đời, muốn có một vị trí cao trong cuộc sống thì ngay từ bây giờ, Huân phải tự thân vận động, vận động với hết khả năng của mình thì mới mong có một kết quả tốt đẹp.

Phải không Phi Vân?

*

Vân xòe hai bàn tay cho Huân xem:

- Huân thấy không, Vân giặt và bị tẩy nó ăn da đến đỏ cả tay, rát ời là rát.

Huân cười cười:

- Vân thấy không, muốn thể hiện tấm lòng đâu phải chuyện của những lời nói. Huân cũng đang tự hỏi không biết Huân phải làm gì để đáp lại tấm lòng của Vân đây?

Vân cười lí lắc:

- Chuyện tấm lòng thì chỉ có thể đáp lại bằng tấm lòng. Nhưng Huân có lòng tốt thương xót cho hai bàn tay của Vân thì Huân có thể mời Vân đi ăn chè hay ăn kem là được rồi.

- Huân rất sẵn lòng!

Trưa. Hai đứa lang thang trong khu du lịch Đầm Sen. Sau buổi học, Huân hẹn Vân đi ăn chè trên đường Lê Đại Hành. Thấy còn sớm, Huân rủ Vân đi dạo chơi ở Đầm Sen.

Đang đi, Vân kéo Huân sà vào hàng kem bên đường.

- Chị ời cho em hai cây kem. Huân ăn kem gì?

- Huân ăn kem ca cao.

- Vân cũng ăn kem ca cao.

Và hai đứa vừa đi vừa ăn vừa trò chuyện:

- Nhà Huân đông anh em không?

- Huân có ba anh em, hai trai một gái. Trong nhà Huân là anh cả, đứa em gái kế năm nay học lớp mười. Đứa em út thì học lớp sáu.

- Vân nghĩ chắc em Huân đứa nào học cũng giỏi?

- Vì sao mà Vân nghĩ như vậy?

Vân cười hì hì:

- Huân có nét giống giống ông anh Hai của Vân, ảnh sống lúc nào cũng lấy mình làm gương nên buộc mấy đứa em phải noi theo. Anh Hai của Vân học giỏi lắm, tốt nghiệp đại học Y, hiện đang làm ở bệnh viện Hùng Vương. Lúc Vân còn nhỏ, mê chơi không học là bị nhéo muốn sứt lỗ tai luôn. Tối ngày cứ kiểm tra sổ liên lạc làm Vân sợ muốn chết...

- Nghe Vân kể mà Huân thấy ông anh của Vân quả nhiên giống mình, cũng tối ngày theo dõi kết quả học tập của những đứa em. Nói chung mấy đứa em Huân đứa nào cũng học tốt. Kết quả học tập cuối năm không nhất cũng nhì.

Vân nhìn Huân le lưỡi:

- Chắc ở nhà Huân khó lắm phải không?

- Huân thấy mình chẳng có gì khó khăn với em út với điều kiện là chúng đừng làm Huân phải bực mình.

- Huân chắc ít cười đùa cùng mấy đứa em?

- Đùa để nó làm lửng à?

Vân lắc đầu.

- Y chang như ông anh của Vân. Hồi đó Vân cứ hay nói: “Vô phước cho bà nào gặp phải ông, người gì mà khó khăn”. Hiện anh Hai đang “quen” một chị xinh lắm cùng nghề, cùng bệnh viện và dự định cưới năm nay. Giờ Vân gặp Huân cũng y chang như ông anh Hai của Vân, nghĩ cũng buồn cười.

- Nhà Vân được mấy anh em?

- Hai.

Vân đòi vào chơi trong vườn chim, cả hai đi loanh quanh coi chim, coi khỉ và coi cả cá sấu. Một lúc, Huân chỉ vào đường ray trên không nói với Vân.

- Muốn chơi trò cảm giác mạnh không?

- Nghe nói ghê lắm!

- Mình chơi thử đi nghe! Huân cũng nghe nói mà chưa một lần đi.

Vân ra điều kiện.

- Từ đầu đến giờ, cái gì Huân cũng trả tiền. Vậy mình chơi trò này để Vân mua vé nghe.

Huân cười vỗ nhẹ lên tay Vân.

- Vân khờ quá, lẽ nào đi chơi với Vân lần đầu mà Huân lo không nổi hay sao?

- Mình là bạn của nhau thì ai trả tiền đâu quan trọng phải không? Cho Vân mua vé đi mà.

- Được thôi! Lần sau có đi chơi nữa, Huân không tranh nhau với Vân đâu.

Khi người kiểm soát vé cho cả hai vào tàu và hướng dẫn thắt dây an toàn, Vân nhìn Huân:

- Huân ơi! Vân hồi hộp quá.

Huân cũng hồi hộp không kém nhưng vẫn làm mặt tỉnh, trấn an Vân:

- Có gì đâu! Đã là trò chơi thì rất an toàn.

Khi tàu từ từ lăn đi lên cao, Vân nắm chặt tay Huân nét mặt vừa căng thẳng vừa náo nức.

- Vụt!

Từ độ cao trên ba mươi mét, tàu lao thẳng đứng xuống với tốc độ rơi tự do làm cho tất cả những người trên tàu lộn có cảm giác bay trong chân không. Vân hét một tiếng, mặt tái xanh, tay bầu chặt vào tay Huân. Rồi từ dưới đất, theo quán tính gia tốc trọng trường, tàu lao ngược trở lên cuốn theo đường ray chạy xoay hai vòng tròn liên tục rồi bung ra theo đường ray chạy nghiêng nằm ngang song song với mặt đất. Lúc này Vân không còn hét nữa mà chỉ bầu chặt tay Huân chịu trận. Huân cũng không ngờ trò chơi này bạo đến như thế. Huân thường cho mình là người can đảm nhưng cũng phải kinh sợ cảm giác mà trò lượn vòng siêu tốc mang đến.

Mãi đến khi tàu từ từ dừng hẳn, Phi Vân mới nở được nụ cười dù khuôn mặt vẫn còn tái xanh không còn chút máu. Bước ra khỏi tàu Vân đi xiêu xiêu. Huân phải đưa tay giữ cho Vân khỏi ngã.

- Cảm giác có mạnh không?

Vân lắc đầu:

- Nếu kéo dài thêm một lúc nữa chắc Vân ngất luôn quá.

- Dám đi nữa không?

Vân cười:

- Bây giờ thì không nhưng mai mốt Vân sẽ đi nữa và chỉ đi với Huân thôi.

Trò chơi lượn vòng siêu tốc như là một khám phá mới của bản thân vì bằng chứng là sau khi cả hai từ tàu bước ra đi đâu cũng nắm tay nhau, làm như đã thân nhau từ kiếp trước không bằng.

Bên băng đá cạnh bờ hồ, Vân tựa vào một bên vai Huân thủ thủ:

- Vân đi Đầm Sen cũng mấy lần rồi nhưng lần đi với Huân là Vân thích nhất. Mai mốt, Huân nhớ rủ Vân đi Đầm Sen nữa nghe. Đi ban đêm chắc thú vị hơn nhưng ba mẹ Vân khó lắm, không đi ban đêm được đâu. Với lại, đêm Vân còn phải đi học thêm môn vẽ.

- Ban đêm Huân cũng khó mà đi vì còn phải đi làm.

- Huân làm cả tuần không có ngày nghỉ sao?

- Vì chỉ làm mỗi đêm có sáu tiếng nên Huân không được nghỉ ngày nào. Với lại, Huân cũng không muốn nghỉ vì trong tương lai, chắc Huân còn phải gắn bó với nơi ấy lâu dài nếu như Huân muốn vào đại học.

- Vì sao?

- Vân cũng biết mà! Bây giờ muốn học đại học mà không tiền thì làm sao học, cho dù mình có đậu chính quy đi nữa. Còn gia đình thì ba mẹ Huân không đủ sức lo cho Huân học đại học nếu như Huân thi đậu. Tuy nhiên, hơn một năm nay, ba mẹ Huân không nhận tiền do Huân làm ra. Ba nói ba không thể lo nổi cho Huân học đại học thì tự thân Huân, Huân phải biết lo cho mình. Ba khuyên Huân nên để dành số tiền đó cho việc học hành và cố gắng thành đạt để còn dúi dặt hai đứa em. Nói để Vân mừng, giờ Huân để dành chắc được khoảng sáu triệu.

Giọng Phi Vân bỗng dưng trầm xuống:

- Đôi lúc Vân tự hỏi với những công việc như vậy thì thời giờ đâu mà Huân học. Vậy mà Huân vẫn học được mà còn học giỏi nữa chứ. Nếu không có một nghị lực phi thường thì làm sao mà Huân có thể toan tính cho tương lai của mình.

Huân cười cười vỗ khế lên bàn tay Vân:

- Chuyện thường tình! Ai xuất thân trong hoàn cảnh khó khăn như Huân đều phải toan tính vậy thôi.

- Nhưng đâu có mấy người làm được như Huân.

- Thì mọi dự tính của Huân cũng là dự tính, chắc gì Huân sẽ làm được điều đó trong tương lai.

- Nhưng Vân tin là Huân sẽ làm được.

- Hy vọng niềm tin của Vân sẽ là sự thật.

Khi ra về đến ngang siêu thị Sài Gòn, Vân đề nghị:

- Huân ơi! Vào đây với Vân một tí.

Vân đi vào quầy kim hoàn sắm soi lựa chọn và cuối cùng, Vân chọn được hai chiếc nhẫn vàng trắng, kiểu dáng tuy đơn giản nhưng rất ưa nhìn.

- Huân thấy kiểu này đẹp không?

Huân cười lắc đầu:

- Mấy cái chuyện này Huân dốt lắm.

- Cho Vân mượn ngón tay cái coi.

Vân ước thử rồi quyết định lấy hai chiếc. Giá mỗi chiếc là ba trăm năm mươi bảy ngàn. Vân móc tiền trả rồi cười cười nói với Huân.

- Vân cũng biết để dành tiền chứ bộ. Tiền này là tiền ăn sáng, tiền anh Hai cho, tiền ba mẹ cho mà Vân để dành đó.

Khi bước ra khỏi siêu thị, Vân nắm tay Huân và đặt vào đó một chiếc nhẫn, nói thật trang nghiêm.

- Đây là niềm tin mà Vân dành cho Huân. Chúng mình sẽ cố gắng vào đại học nghe Huân. Vân

tin vào Huân nhiều lắm.

Một thoáng bồi hồi, Huân nắm chặt tay Vân.

- Ủ! Huân sẽ cố gắng hết sức mình. Chúng mình sẽ cùng vào đại học.

Sáu

Sau mấy tuần theo dõi tính toán, Long quyết định thi hành kế hoạch. Hắn đến rủ Chiến và đảo vòng ra mấy quán cà phê ngoài khu vực chợ Bến Thành tìm băng thẳng Dũng. Hắn đảo vòng gần năm quán mới tìm được băng Dũng.

Vừa thấy mặt Long, Dũng nói ngay.

- Thằng Long ra kìa tụi bây ơi! Kiếm độ gì chơi vui đi.

Long kéo ghế ngồi cạnh Dũng. Hắn với tay lấy gói thuốc trên bàn đốt một điếu rồi phì phà nhả từng cụm khói:

- Bọn mày rảnh không?

- Tao thì lúc nào cũng rảnh. Mày muốn chơi độ gì?

- Rảnh thì nhậu chơi với tao.

Dũng cười ruồi:

- Muốn gì thì nói đừng có dài dòng vô tích sự.

- Tao muốn nhờ bọn mày một chuyện, nhưng đi nhậu rồi, tao nói cho mà nghe.

- Chuyện gì mà mày khó nói dữ vậy?

- Chuyện đơn giản lắm nhưng... đi nhậu tao mới nói được.

Dũng cảnh giác:

- Nhậu là một chuyện, còn nhận giúp mày hay không là một chuyện khác. Tao không thích há miệng mắc quai.

- Ô kê! Mày có biết quán nào nhậu được được không?

- Lại quán Đồng Quê, tao đang thèm chuột nướng.

Cả bọn kéo nhau đi. Vào quán, Dũng gọi ngay món chuột nướng. Long thì khoái cật nướng tiêu. Chiến chấm món nhím xào lăn. Diễm mời:

- Các anh uống Tiger ủng hộ em nghe!

Dũng quay nhìn:

- Có khuyến mãi không em?

- Hiện tại, bia Tiger vẫn còn trong kỳ khuyến mãi. Các anh sẽ có cơ may trúng xe ô tô đó.

- Em gái xinh quá, anh thích khuyến mãi một... nụ hôn.

Diễm cười thật tươi:

- Anh sẽ có cơ hội hôn cả người mẫu nếu như anh trúng được xe trị giá năm mươi bốn ngàn đô. Hạng lôm cô em thì có đáng giá gì.

- Em gái nói chuyện có duyên ghê. Được rồi anh sẽ cố tìm cơ hội để hôn được người mẫu. Khui bia đi em và nhớ cho bọn anh vài bịch đậu phụng.

Về khuya, quán cũng thưa khách nên Huân phụ dọn và lau chén đĩa dưới bếp. Huân không biết trên này bọn Long đang nhậu. Mãi đến khi Diễm nhờ Huân bưng lên giùm món nhím, Huân mới nhận ra bọn Long. Huân khếp vào một góc và đưa tay gọi Diễm:

- Diễm mang ra bàn giùm Huân.

- Bộ quen hả?

- Mấy đứa bạn học chung lớp.

Chuyện mà Long định nhờ bọn Dũng là chuyện có liên quan đến một cô gái. Hấn nói với bọn Dũng:

- Tao đang đeo một nhỡ dễ thương lắm nhưng nhỡ đếch chịu. Tao mê nhỡ muốn điên luôn.

- Không chịu thì thôi, mày làm như Sài Gòn này hết con gái không bằng. Để tao giới thiệu cho mày một nhỡ đẹp “hết thuốc” luôn, bảo đảm mày gặp là không chê vào đâu được

Long nhìn Dũng trề môi:

- Bởi vậy, cả đời mày có hiểu gì về tình yêu?

- Hiểu để điên điên như mày chẳng? Tao là vậy! Thích thì chở nhau đi, không thích là xù chở em khác. Bận tâm làm gì cho một ba cái chuyện yêu đương. Con gái mà, hôm nay nó đi Sport với mày. Hôm sau thằng khác đi Spacy lại rủ, nó goodbye mày ngay.

Lại ngậu xì lên:

- Đúng rồi! Con gái thời bây giờ không thể tin được.

- Trai thời nay mà còn tính chuyện yêu đương là lạc hậu rồi đó em.

- Thời hiện đại, mình chơi theo kiểu Mỹ. Phải thì đi với nhau, không phải thì xù. Chuyện yêu đương mơ mộng là để dành cho mấy thằng nghèo rớt mùng tơi. Bọn nó không tiền, không xe, nên mới mơ mộng lãng đãng mây ngàn gió núi.

Long đập tay lên bàn:

- Mấy cha im giùm cái cho con nói được không? Bọn bây yêu kiểu nào là kệ bọn bây, còn tao yêu kiểu sao thì kệ tao. Chuyện tao định nói tao chưa nói hết, sao cứ nhào vô hòng tao mà ngồi hoài vậy?

Dũng cười khà khà:

- Thì mày nói đi.

- Tao nhờ bọn bây tối mai chặn đường nhỡ chọc phá. Chọc thật tợn và tao sẽ xuất hiện giải nguy.

- À! Chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân hả? Có cần phải đánh nhau không?

- Đánh nhau thì càng tốt.

Chiến xen ngang.

- Nhỡ nào mà mày mê dữ vậy Long. Hình như tao chưa nghe mày nói bao giờ.

- Cái đồ ngu như mày có biết gì mà nói.

Chiến nghênh mặt đập lại.

- Tao không thích mày nói kiểu đó ghen Long. Tao chơi với mày không phải để mày lôi tao ra chửi ngu hoài à ghen.

- Nếu mày không ngu thì mày phải biết tao đang mê nhỡ Vân chứ?

- Nhưng người ta đâu có thích mày?

- Thì tao đang cố làm cho nhỡ thích tao đây! - Chiến trề môi.

- Dân chơi như mày mà chơi trò đó là hèn!

- Tao không cần biết! Tao thích là bằng mọi giá tao đạt cho bằng được. Tao như vậy thì không thể thua một thằng nghèo mặt như thằng Huân.

- Tao nhớ không lầm mày với thằng Huân đang chơi nhau là bạn và Phi Vân đang yêu Huân, mày biết không. Mày chơi như vậy là mày càng hèn.

Long chỉ mặt Chiến:

- Mày mà chửi tao hèn một tiếng nữa, tao đập vào mặt mày liền.

Chiến làm thinh.

Dũng phì cười:

- Anh em nhà bây cãi nhau xong chưa? Mà nói cụ thể cho bọn tao nghe để tao còn lên phương án.

Long trình bày kế hoạch đã vạch sẵn trong đầu. Dũng gật gù lắng nghe rồi vỗ vai Long:

- Được rồi! Tao sẽ giúp mày chuyện này. Nhưng tao muốn hỏi mày một câu: Bộ mày thương nhỏ này thiệt hả?

- Hồi nào giờ, mày có thấy tao mê con nào không?

- Hẹn tối mai gặp nhau ở cà phê Loan. Bye!

- Bye!

Bọn Dũng kéo nhau đi, Long quay sang Chiến.

- Chuyện gì thì mày có thể về nhà nói với tao, mày cãi tao trước mặt bọn nó như vậy coi được không?

- Nhưng tao không thích mày chơi trò đó. Mình là dân chơi thì phải chơi thật là anh hùng. Tao không thích cái trò tiểu nhân như vậy.

- Sao là tiểu nhân? Sao là anh hùng? Tao yêu nhỏ Vân thì bằng mọi giá tao phải làm cho nhỏ yêu lại tao. Cái đó người ta gọi là tài năng, cái thứ ngu như mày thì hiểu gì về tài năng mà bày đặt lên tiếng.

Chiến làm thinh nhưng nét mặt bộc lộ sự khinh bỉ.

Khi bọn Long rời khỏi quán, Huân lặng lẽ ra thu dọn bát đĩa. Diễm tiếp Huân một tay và dò hỏi:

- Vừa rồi Huân có nghe những người bạn của Huân bàn cãi không?

Huân nhìn Diễm cười nhẹ.

- Có nghe câu được câu mất nhưng Huân không bận tâm lắm.

- Hình như Diễm có nghe chúng nói tới tên Huân.

- Lớp có hai đứa tên Huân. Nếu vậy là chúng nói tới thằng Huân kia, Huân lớp trưởng.

- Cô Vân gì đó của lớp Huân chắc đẹp lắm nên anh chàng đó mới si mê dữ vậy.

Huân định nói là Diễm đã từng gặp qua nhưng Huân kiềm được.

- Với Huân thì Diễm mới là người đẹp.

- Cảm ơn! Ngoài cái từ người đẹp ra, hình như trong Huân, Diễm không có thêm được từ gì mới phải không?

Huân chỉ biết nhìn Diễm cười trừ.

Suốt đêm, Huân không tài nào ngủ được. Huân không biết mình phải cư xử ra sao khi biết chuyện Long đang sắp tiến hành. Tuy không thể coi Long là bạn thân, nhưng hẳn là một tay chơi được. Hẳn có phần ngổ ngáo quậy phá nhưng nhìn chung hẳn vẫn là mẫu người tốt và nếu quả thật hẳn yêu Phi Vân thật lòng thì tại sao mình lại không tạo cho hẳn cơ hội?

Sau một đêm thức trắng, Huân bật dậy lặng lẽ chuẩn bị bài vở đi học. Trong Huân cũng đang có những dự tính, những dự tính cho đêm nay và cho cả những ngày sau. Riêng chuyện đêm nay, Huân sẽ đi gặp anh Phương và kể cho anh nghe chuyện của mình. Huân tin là anh Phương sẽ sẵn sàng giúp Huân. Anh Phương là kỹ sư làm việc trong khu chế xuất Linh Trung, là anh kết nghĩa của Huân và là người mà Huân tin tưởng nhất. Có lẽ ở khu phố mà Huân đang ở rất ít người biết anh Phương là một võ sư thứ thiệt. Anh là huấn luyện viên một câu lạc bộ võ thuật ở Quận Năm. Còn chuyện tình cảm thì... chuyện gì đến nó sẽ đến. Biết đâu, đây cũng là cơ hội để Huân hiểu rõ về một tấm lòng: tấm lòng của Phi Vân, tấm lòng của “con gái nhà giàu”.

*

Đêm. Đúng mười giờ, lớp vẽ của Vân kết thúc. Nghĩ đến Huân, Vân thấy tội tội. Giờ này, Huân còn phải đi làm mãi đến mười một giờ mới được nghỉ. Đã vậy mà còn phải về học bài,

làm bài. Chắc là Huân cực lắm, còn phải lo cho mấy đứa em nữa. Vân ước gì mình được giúp Huân trong những lúc khó khăn...

- Em gái đi đâu mà về một mình vậy?

Bốn tên đi trên hai chiếc Sport bóng đầu xuất hiện chạy cặp kè hai bên xe Vân. Chúng tuôn ra những lời trêu ghẹo:

- Ôi trời! Nhỏ này xinh thiệt tụi bây ơi!

- Em gái, tên là gì vậy? Cho bọn anh làm quen nghe!

- Nhà em ở đâu, cho anh đưa về được không?

- Có người yêu chưa? Cho anh cơ hội đi nào.

Vân nhìn bọn chúng lạnh tanh.

- Tụi bây ơi! Nhỏ này bị câm.

- Tiếc quá! Tiếc quá! Nhà mất tiền điện nước đầy đủ mà bị câm thì uổng thật.

Vân vẫn làm thinh. Vân nghĩ với thái độ lạnh lùng của mình bọn chúng sẽ chán bỏ đi. Nào ngờ chúng càng làm tợn, chúng vọt xe lên rồi khép lại chặn đường của Vân.

Một tên sàm sỡ bước xuống xe với giọng cười thật đều:

- Để tao kiểm tra coi nhỏ này câm thiệt hay câm giả.

Vân lo sợ đảo mắt xung quanh rồi lên tiếng:

- Các anh lịch sự một chút, tôi là một tiếng là công an mời mấy anh đó.

- À! Vậy thì em gái đâu có câm, phải không?

Vân lách xe định đi thì chúng cũng vọt xe lên chặn lại. Tên bước xuống xe chụp tay Vân:

- Chưa chi mà đi sao được em gái? Ít nhất em phải cho anh được cái tên.

Vân giựt tay lại, chửi.

- Đồ mất lịch sự! Các anh học ra ở đâu cái cách làm quen kiểu côn đồ như vậy?

Hắn cười hé hé:

- Anh là côn đồ thứ thiệt, cần gì phải học của ai?

Và hắn đưa tay bẹo má Vân. Đúng lúc đó, một chiếc xe lao nhanh tới đi qua và bỗng thẳng gấp. Tiếng bánh lết trên đường nhựa nghe rợn cả người. Chiếc xe quay ngược trở lại:

- Phải Phi Vân không?

Nhận ra Long, Vân mừng rỡ:

- Long ơi! Vân đây, Phi Vân đây!

Hắn dựng xe rồi xăm xăm đi lại túm ngực tên nắm tay Vân đẩy ra.

- Ê! Cái bọn mất dạy kia. Bọn bây không biết đây là bạn tao sao?

Như còn tiếc, tên bị Long túm ngực cố bước đến bẹo vào má Vân.

- Mà là thằng nào mà lớn lối vậy? Bạn mày là bạn mày và ông chọc là chuyện của ông.

- Bình!

Long chơi cho hắn một đấm vào mặt xẹt máu cam. Hắn quệt mũi thấy máu và nổi điên lên.

- Mẹ mày!

Hắn xông lên đánh nhau túi bụi với Long. Một tên nhảy xuống xe túm cổ hắn lôi ra:

- Mày có khùng không? Anh Long đại ca băng "Hung thần trên xa lộ" mà mày không biết sao?

Tên kia hình như vẫn còn tức.

- Tao sợ đếch chi nó?

Long hất mặt:

- Dững hỏ! Mà cũng còn biết đến tao sao?

Tên Dững túm tên đàn em kéo lại giao cho hai thằng đang ngồi trên xe rồi bước tới, vẻ khúm núm:

- Bọn này quả nhiên không biết đây là bạn của anh Long, mong anh Long bỏ qua. Có gì thì anh em mình nói chuyện phải quấy với nhau, mình là anh em mà!

- Bọn bây mau cút đi! Còn muốn chơi thì tao sẵn sàng.

- Dạ! Dạ! Bọn em không dám.

Bọn chúng vội vã lên xe rú ga vọt mất. Long bước tới ân cần hỏi Phi Vân.

- Vân có sao không?

Vân nhìn hẩn bằng đôi mắt đầy thân thiện:

- Cảm ơn Long thật nhiều. Không có Long, Vân không biết phải làm sao với cái lũ mất dạy đó. Vân định la ầm ỹ cho bà con đến giải vây rồi đó.

- Vân đi đâu mà về tối thế này?

- Vân đi học vẽ.

- Mai mốt đi đêm thì phải có người đưa rước chứ đi đêm một mình nguy hiểm lắm. Sao hồi nào giờ Long cũng thường đi trên đường này hoài sao không gặp Vân.

- Vân có gặp Long mấy lần nhưng Long chạy xe nhanh quá thì làm sao mà gặp được Vân?

- Để Long đưa Vân về nghe!

- Nếu Long thích.

Rồi cả hai chạy song song, vừa đi vừa nói chuyện. Mọi chuyện xảy ra không lọt khỏi tầm mắt hai người cũng ngồi trên xe âm thầm theo dõi, đó là Huân và anh Phương, người anh cùng khu phố với Huân.

Anh Phương quay hỏi Huân:

- Sao em? Mình có nên chạy theo không?

Huân cười buồn:

- Không cần thiết đâu anh! Em nghĩ là Vân sẽ an toàn về tới nhà.

Khi cả hai ngồi bên nhau trong một quán cà phê. Anh Phương khuyên Huân.

- Nếu em thật lòng yêu cô gái đó thì em nên cố gắng giữ lấy tình yêu của mình. Em làm như vậy là tạo cơ hội cho đối thủ, là đe dọa tình yêu của chính mình.

Huân nói như tâm sự:

- Em cũng biết là người nghèo như em mà được một cô gái đẹp, giàu như Phi Vân để mắt tới thì... thì đó như là một quà tặng của Chúa dành cho một thằng khốn khó như em. Còn nói về tình yêu thì em nghĩ nó cũng như bao thứ tình khác của con người, nếu không có va chạm, không có sóng gió, thì làm sao khẳng định được tấm lòng của người khác.

Huân cười cười dù là một nụ cười buồn.

- Tuy nghèo nhưng em vẫn thích cái mình có là đồ tốt, là hàng thứ thiệt. Còn mấy cái loại mạ vàng thì trước sau gì nó cũng nằm ở sọt rác nên em không bận tâm lắm nếu đó là những của giả.

Anh Phương nhìn nhìn Huân rồi tư lự.

- Đôi khi vì tự ái, vì những mặc cảm giàu nghèo mà người ta vô tình đánh mất đi một tấm lòng rồi sau đó cả một đời nuối tiếc. Trong chùng mực nào đó những cô gái nhà giàu mà dám yêu một anh chàng nhà nghèo thì họ cũng đã biểu hiện được sức sống hơn người bình thường. Còn nó là của giả hay đồ thiệt gì đó như em nói anh không quan tâm. Bởi một điều thật đơn giản, họ yêu em và tình yêu đó là thật lòng là không hề có vụ lợi. Họ được gì khi yêu một anh chàng nhà nghèo? Nói cho cùng, ai đến với mình bằng một tấm lòng thì mình đều trân trọng. Còn đón nhận những tấm lòng đó như thế nào là quyền của mình. Người ta hơn nhau ở cái chỗ

thể hiện như thế nào về cái quyền được đón nhận mà mình có.

Rồi anh cười khà khà vỗ vai Huân:

- Chú mày cũng trưởng thành rồi! Càng biết nhiều về chú, tao càng thích. Dù sao tao cũng từng trải qua những điều như hiện tại của chú mày, nhưng ngày xưa, tao không được may mắn như chú mày hiện giờ. Cố gắng sống, vươn lên, có gì khó khăn thì đến gặp anh.

*

Sáng. Có lẽ ngày hôm nay, Huân phá lệ đến lớp sớm hơn bình thường nhưng Phi Vân còn đi sớm hơn Huân. Vân đón Huân bằng một nụ cười thật tươi:

- Chà! Lần đầu tiên Huân đến trường sớm, hèn gì lúc đêm ti vi báo hôm nay có áp thấp nhiệt đới.

Huân cười:

- Nếu sự thay đổi những thói quen của Huân mà ảnh hưởng đến đất trời như vậy thì Huân chắc là... còn trời quá.

- Không! Vân thích Huân là con của... Thiên Lôi hơn.

- Vì sao?

- Để Huân đánh chết giùm Vân mấy cái thằng mất dạy.

Và Vân kể lại chuyện lúc đêm Vân đi học về bị chặn đường chọc phá rồi chuyện Long đến giải vây ra sao Vân kể thật chi tiết. Nghe xong Huân cười cười.

- Kỳ này thì Rồng Trời có điều kiện tiếp cận Mây Bay rồi đó nghe!

Vân bầu Huân một cái rỗ đau:

- Vân không thích Huân đùa như vậy.

Huân nghiêm mặt:

- Mai mốt đi học Vân đừng đi một mình nữa, có thể nhờ ai đó đưa rước cho an toàn. Đi ban đêm, Huân chỉ sợ Vân gặp phải mấy thằng say thì khổ.

- Vân có kể cho Ba và anh hai nghe. Ba nói ba sẽ đưa đón Vân đi học đêm. Xong khóa này, Vân xin chuyển lại học buổi chiều.

Thấy Long đang đi xa xa, Huân cười hỏi nhỏ:

- Bộ không cho người ta cơ hội đưa đón hả?

Vân nhìn Huân cười ý nhị:

- Cơ hội thì chỉ có một mà Vân đã dành cho Huân mất rồi còn đâu. Nếu cần thì Vân có thể giới thiệu cho nhỏ em nhưng phải chờ vài năm nữa.

- Vân còn em sao?

Vân cười khúc khích nhìn Huân trêu chọc:

- Thì Vân có nhỏ em mới học lớp mười đó mà! Học giỏi lắm và cũng sắc sảo như anh nó vậy. Em nó tên gì Huân nhỉ?

- Hương! Ngọc Hương.

Và Huân cười mà lắc đầu: "Các cô thật là...".

Long ngênh ngang đi về phía hai người. Hắn nhìn nhìn Huân rồi cười với Phi Vân:

- Sao rồi cô bạn? Chắc hồi đêm kinh sợ lắm phải không?

Vân cười:

- Sợ thì có chứ chưa đến nỗi phải kinh. Một lần nữa, cảm ơn Long thật nhiều!

- Chuyện vặt! Có gì mà phải ơn nghĩa, mình là bạn bè nhau mà một chuyện cón con như thế thì có sá gì đối với Long. May là hồi đêm Vân gặp Long đó, chứ nếu như tình cò gặp phải thằng nào trong lớp mình cũng không đủ sức giải quyết đâu. Bọn đó đều là những thằng cô hồn

không sợ trời, không sợ đất.

- Nhưng chúng sợ Long.

Hắn cười, nét tự hào chảy tràn lên mặt:

- Chẳng qua là dân chơi với nhau thì nể mặt nhau vậy thôi.

Và hắn quay sang Huân:

- Lúc đêm, Vân bị một bọn côn đồ chặn đường chọc phá, mày biết không?

- Thì tao cũng mới vừa nghe Vân kể lại. Tao cũng xin có lời cảm ơn mày.

Hắn nhìn Huân sẫm soi.

- Cảm ơn! Tao thấy hơi bị lạ đó ghen. Vân cảm ơn là chuyện đương nhiên. Còn mày? Mày lấy tư cách gì mà cảm ơn. Tao hơi bị thắc mắc đó.

Huân nhìn hắn cười:

- Vân là bạn của tao và cũng là bạn học cùng lớp với mày. Chuyện mày giúp Vân là một điều tốt. Tao mừng là mày vẫn còn vì bạn bè học cùng lớp mà ra tay nghĩa hiệp. Lời tao cảm ơn cũng vì mục đích đó. Cảm ơn vì lớp còn có được một anh hùng.

Hắn cười nhún vai:

- Tao không biết mày đang ca ngợi tao hay là chơi tao nữa nhưng những từ ngữ mày sử dụng nghe cũng êm tai đó.

Huân nhìn hắn cười với một ẩn ý:

- Mày lúc nào cũng thích những khúc mắc, nếu đơn giản đi những vấn đề, tao nghĩ mày là một thằng tuyệt vời đó Long.

Hắn cười ha hả bước đi:

- Hiện tại, tao không phải là một thằng... tuyệt vời sao?

Huân và Vân cùng nhìn nhau, cùng cười và cùng lắc đầu. Long đúng là Long.

Giờ bài tập toán. Thầy Thịnh gần như có một thói quen không bao giờ quên được, đó là kiểm tra bài tập thầy cho về nhà. Hôm nay thầy cũng không bỏ qua thói quen đó.

Sau những thủ tục cần phải có của một buổi học, thầy lên tiếng:

- Các em mở tập bài tập về nhà cho tôi kiểm tra.

Vẫn như mọi khi, thầy lạnh lùng chỉ tay ra cửa với những học sinh không chịu làm bài tập. Và một lần nữa, thầy đuổi một lèo hơn mười đứa học sinh lớp 12T. Đây là lần thứ hai, lớp 12T bị thầy Thịnh tổng ra khỏi lớp số lượng học sinh nhiều như vậy.

Lần đầu thì do chưa biết tính thầy mới phạm sai lầm, còn lần này thì... Huân không thể lý giải được. Đã nói là học sinh lớp 12T thì trong chừng mực nào đó, kiến thức về toán phải vượt trội hơn những lớp khác. Lần đầu bị đuổi hơn mười học sinh thì Huân còn chấp nhận được, nhưng lần này thì không thể. Trong số học sinh phải ra sân ngồi chơi thì có bốn đứa nằm trong đội bóng chuyền của lớp. Lẽ nào vì chơi bóng mà các bạn lơ là việc học?

Huân còn đang tìm những lý do thì thầy gọi:

- Em Huân đâu rồi?

Huân đứng lên:

- Thưa thầy, có em!

- Vì sao lớp hôm nay có nhiều bạn lười đến thế?

- Thưa thầy em nghĩ chắc vì những phong trào chào mừng ngày Nhà giáo và kỷ niệm ba mươi năm ngày thành lập trường nên một số bạn mải mê lơ là việc học.

Thầy gật gù ra vẻ hiểu:

- Xin lỗi! Hình như tôi không biết rành lắm về những phong trào. Những em tham gia những phong trào gì đó có được cộng thêm điểm môn nào không?

- Thừa thầy, không.

- Còn những em không tham gia phong trào vì đó có bị trừ điểm môn nào không?

- Thừa thầy! Không.

- À! Thì ra các em tham gia các phong trào do trường đề ra là tự nguyện. Và đã là tự nguyện thì các em có quyền tham gia hay không. Thế thì các em phải thu xếp thời gian làm sao cho hợp lý để vừa học vừa chơi. Tôi muốn xác định lại với các em một điều thật chân phương là bước chân vào đây, vào học đường này thì nhiệm vụ chính của các em là học và chỉ học mà thôi. Mọi phong trào chỉ nhằm mục đích làm cho các em học tốt hơn. Còn em nào vì những phong trào mà lơ là việc học thì...

Và thầy đưa sổ điểm lên cao cho cả lớp thấy:

- Các em chào mừng ngày Nhà giáo bằng những điểm không như thế này đây sao? Lớp 12T chào mừng ngày Nhà giáo với thầy dạy toán bằng 11 con “zêrô” thì tôi hơi bị buồn đó các em. Nhưng thôi, rất may là vẫn còn một số học sinh sáng suốt ngồi đây không mừng ngày Nhà giáo bằng “zêrô”. Em! Lên bảng giải cho tôi bài số ba.

Khi Quốc trình bày xong, thầy ngắm nghía rồi chỉ tay vào Quốc:

- Em sẽ có điểm mười để chào mừng ngày Nhà giáo.

Và suốt hai tiết bài tập, thầy chỉ cho lớp 12T được bảy điểm mười. Cuối tiết, thầy tuyên bố:

- Tôi dạy bốn lớp 12. Tỉ số lớp 12A1 là 4-9, lớp 12A2 là 5-13, lớp các em trội hơn một chút là 7-11 còn lớp 12A3 lại quá tệ 2-12. Tôi biết các em đang chơi bóng chuyền và với những tỉ số mà tôi vừa nêu thì hình như phần thắng đang thuộc về... tôi thì phải. Hy vọng trong những “trận” sau, các em sẽ thắng chứ tôi cứ thắng kiểu này hoài chắc tôi... bỏ nghề luôn quá!

*

Theo yêu cầu của thầy Trịnh Tú, tổ trưởng bộ môn tự nhiên và là trưởng ban tổ chức phong trào thi đua chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam và kỷ niệm bốn mươi năm ngày thành lập, trường họp đột xuất. Tham dự buổi họp đột xuất hôm nay còn có sự có mặt của thầy Lâm Tấn Khoa, hiệu trưởng trường.

Thầy Trần Thịnh đến hơi muộn. Rất nhiều người trong phòng họp đều nghĩ rằng thầy sẽ không tới. Thầy Thịnh bước chân vào phòng họp bằng một nụ cười xin lỗi.

- Xin lỗi! Tôi đến muộn vì kẹt xe.

Thầy Trịnh Tú tăng hắng lấy giọng rồi lên tiếng tuyên bố lý do:

- Buổi họp đột xuất hôm nay của bộ môn tự nhiên rất hân hạnh được đón tiếp sự có mặt của thầy hiệu trưởng Lâm Tấn Khoa cùng toàn thể thầy cô giáo trong bộ môn đều có mặt đầy đủ.

Sau phần giới thiệu, thầy Trịnh Tú lấy kính mang lên mắt rồi trịnh trọng đưa mắt nhìn bao quát khắp phòng và dừng lại nơi thầy Trần Thịnh.

- Trong những năm vừa qua, trường ta đã đạt được rất nhiều thành tích trong công tác giảng dạy, trong mọi phong trào do Sở giáo dục đề ra. Đạt được những thành quả như vậy là do sự lãnh đạo sáng suốt của ban giám hiệu cùng sự nhiệt tình ủng hộ của tất cả anh em giáo viên trường ta. Tuy nhiên, cũng có một vài giáo viên không chấp hành những tiêu chí mà ban giám hiệu đề ra và sự không chấp hành đó không ít thì nhiều gây ảnh hưởng xấu đến công tác dạy và học mà bao năm qua, trường ta đã đạt được. Hôm nay, tôi Trịnh Tú, với tư cách là tổ trưởng bộ môn tự nhiên của trường triệu tập cuộc họp đột xuất này nhằm mục đích chấn chỉnh lại tư cách giảng dạy của thầy Trần Thịnh.

Ngồi dưới này, thầy Thịnh quay hỏi thầy Nam:

- Cái thằng tổ trưởng đó nó muốn nói gì vậy?

Thầy Nam cười nhẹ:

- Anh ta đang muốn nhắc với thầy rằng anh ta đã là tổ trưởng bộ môn tự nhiên, điều mà thầy thường hay quên.

Thầy Thịnh khôì hài đưa tay gõ gõ vào đầu mình:

- Chết thật! Em mà không nhắc thầy quên mất điều đó. Thầy ngày càng già nên hay quên trước quên sau vậy đó. Giáo viên dạy giỏi thì thầy còn biết chứ loại thầy dở dở ương ương, thầy cố lằm mà nhớ không nổi. Em hình như tên Nam, dạy lý phải không?

- Dạ! Hồi xưa em cũng là học trò của thầy như anh Tú.

- Thằng đó nó dạy môn gì vậy?

- Dạ! Anh Tú dạy Toán.

- Vậy sao thầy biết tên em mà không nhớ nổi tên nó vậy kìa.

Và thầy gật gù:

- À! Chắc nó là giáo viên dạy dở nên thầy không nhớ.

Thầy Nam bật cười và các giáo viên khác ngồi gần đó cũng cười. Ông Thịnh mà chịu khôì hài thì đồ ai mà chẳng cười. Không biết thầy Lâm Tấn Khoa có nghe hay không mà thầy cũng cười tùm tùm.

Trên kia, thầy Trịnh Tú vẫn nghiêm trang:

- ... Đôi khi, tôi tự hỏi: lương tâm một nhà giáo thầy để đâu khi hàng ngày, thầy Thịnh tất bật chạy theo đồng tiền trong những buổi dạy tư dạy kèm. Vào lớp thì đuổi học trò và sẵn sàng ban phát cho học sinh những điểm không một cách không thương tiếc. Thầy có biết là thầy đang dạy những lớp cuối cấp không? Những điểm không sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến kết quả học tập cuối năm của học sinh và của cả trường chúng ta. Vì không làm những bài tập cho về nhà mà phải bị đuổi ra khỏi lớp, phải bị điểm không thì đó có phải là một cách dạy tốt không? Và ngay lúc này, lúc trường ta đang sôi nổi thi đua học tập, thi đua chào mừng ngày Nhà giáo, ngày kỷ niệm bốn mươi năm thành lập trường thì thầy Thịnh làm như vậy chẳng khác nào đổ xô nước lạnh vào phong trào thi đua của trường ta.

Dưới này, một lần nữa, thầy Thịnh quay nói với thầy Nam:

- Thằng này nói nghe cũng được chứ, cũng chặt chẽ đó. May là nó chỉ làm tổ trưởng thôi chứ nó mà làm hiệu trưởng thì nó đuổi thầy rồi cũng nên. Nói kiểu như nó thì ra nó đã nghiên cứu thầy kỹ lắm rồi.

- Hồi xưa anh Tú cũng là học sinh của thầy đó.

- Ủa! Thầy nhớ thầy đâu có dạy thằng nào lộn giống đâu. À! Thằng này hồi xưa chắc cũng từng ôm tập ra khỏi lớp hoài nên thầy quên mất. Chứ đúng là học sinh của thầy thì bị ôm tập ra là nó không bao giờ để thầy mời ra lần nữa. Hồi xưa, em có bị ra ngoài sân ngồi không?

- Dạ có!

- Rồi sau đó?

- Em cố gắng học và không tạo điều kiện cho thầy mời em ra ngoài sân lần nữa.

Thầy Thịnh cười chỉ chỉ thầy Nam.

- Hèn gì em vừa ra trường dạy mới mấy tháng là trị được thằng Long. Em cũng có tiếng rồi đó.

- Dạ! Nếu có được điều đó cũng do ngày xưa em học được ở thầy.

Thầy Trịnh Tú đưa mắt nhìn khắp phòng:

- Mời các thầy cô cho ý kiến.

Im lặng! Không một cánh tay đưa lên. Thầy Tú mời thẳng tên thầy Tuấn, một giáo viên dạy toán chơi khá thân với thầy Tú.

- Mời thầy Tuấn cho ý kiến.

Thầy Tuấn đứng lên với dáng miến cưỡng:

- Thừa thầy Khoa cùng toàn thể thầy cô có mặt hôm nay. Hồi xưa, tôi từng là học sinh của thầy Thịnh, cũng từng bị thầy cho ra sân ngồi như những em học sinh bây giờ. Hiện tại, tôi

cũng là một giáo viên dạy toán như thầy nhưng tôi không tán thành cách dạy mà ngày xưa tôi từng học với thầy. Còn chuyện lương tâm một nhà giáo như thế nào thì chuyện đó tôi không ý kiến. Khi bước chân vào nghề giáo thì mỗi người đều có những suy nghĩ khác nhau về cái nghề mà mình đang làm. Tôi chỉ mong thầy nên gần gũi hơn nữa với những đồng nghiệp đang cùng thầy làm công tác giảng dạy tại trường này. Tôi xin hết.

Thầy Tú lại mời tiếp tục nhưng không ai có ý kiến. Bỗng cô Thủy, một giáo viên dạy toán rụt rè đưa cánh tay:

- Nào, mời cô!

Cô Thủy đứng lên nói như phát khóc:

- Tôi... tôi... em là một học trò của thầy Thịnh và cũng là bạn học cùng thời với anh Tú. Tôi không biết nguyên nhân nào anh Tú lại đem một người thầy đáng kính như thầy Thịnh ra xét xử. Tất cả những ai đã từng học với thầy đều không bao giờ quên tấm lòng mà thầy đã dành cho mỗi học sinh khi đứng lớp giảng dạy. Tuy cách dạy của thầy thật nghiêm khắc nhưng kiến thức mà thầy truyền đạt thì... mãi đến bây giờ, dù đã là một giáo viên, tôi vẫn còn phải học hỏi nơi thầy rất nhiều. Còn nói về lương tâm và tư cách một nhà giáo, ngoài thầy Lâm Tấn Khoa ngồi đây, không ai trong tất cả chúng ta có đủ tư cách như thầy.

Cả phòng họp như lặng đi khi nghe cô Thủy nói. Có lẽ tất cả đều quen nhìn thầy Thịnh trong dáng bất cần, tự cao tự đại, trong cách nói mà quên đi một điều là ẩn đằng sau những ngôn từ đó là một tấm lòng của một nhà giáo chân chính.

Với phong thái không có gì thay đổi, thầy Thịnh đứng lên:

- Thừa anh thầy hiệu trưởng và thừa luôn cả anh thầy tổ trưởng bộ môn cùng toàn thể anh chị em giáo viên đồng nghiệp. Hôm nay tôi tình cờ được nghe lại một cụm từ rất là quen mà sao nó là lạ: “lương tâm một nhà giáo”! Hình như lâu lắm rồi tôi mới được nghe lại cụm từ này dù hàng ngày tôi vẫn thường tiếp xúc với những người mà người ta gọi là nhà giáo. Anh thầy tổ trưởng bộ môn ơi! Anh có thể định nghĩa giùm tôi cụm từ đó được không? Lâu quá rồi, tôi sợ mình già, sợ mình vì những vấn đề kinh tế, đời sống, mà quên đi định nghĩa cụm từ ấy.

Thầy Thịnh đưa mắt nhìn quanh khắp phòng:

- Không anh chị nào có thể định nghĩa giùm tôi được thì tôi cũng xin anh chị cho tôi tập tành làm học giả mà trình bày những hiểu biết thô thiển của mình về cụm từ trên. Tôi là một giáo viên dạy toán và người ta thường gọi chung chung là một nhà giáo. Một tháng, theo quy định, tôi phải đứng lớp mười tám tiết và tôi dạy đúng mười tám tiết. Đúng giờ tôi có mặt, hết giờ tôi ra về và trong giờ dạy, tôi truyền đạt hết khả năng hiểu biết của mình về cái điều mà tôi đang dạy. Có thể phương pháp dạy của tôi hơi nghiêm khắc như cô Thủy vừa nói nhưng hơn hai mươi năm qua, hình như học sinh học toán mà tôi dạy đạt điểm cao khi thi đại học hơi bị nhiều. Điều đó chứng tỏ tôi dạy toán cũng tạm được. Và trên hai mươi năm dạy như vậy, tôi chưa từng bị cái người ta gọi là cắn rứt lương tâm. Nên bất chợt bị anh thầy tổ trưởng bộ môn hỏi lương tâm một nhà giáo của tôi để đâu, giờ thật tình tôi cũng không biết tôi để nó ở đâu nữa.

Thầy Thịnh khẽ cười:

- Đó là những lời thật khiêm tốn mà tôi có thể nói được với tất cả anh chị em ở đây. Còn bằng những ngôn ngữ thật tình, tôi vẫn tự hào rằng ở đây, ở cái trường này, chưa một giáo viên nào dạy toán được như tôi. Bằng chứng là điểm thi đại học môn toán của học sinh được tôi dạy dán hằng năm trên bảng thông báo của trường. Nếu cần những lời nói thật, tôi cũng chẳng giấu gì các anh chị em đồng nghiệp. Tôi nghiên cứu hẩn hoi, nghiên cứu và đưa ra những dự đoán Bộ năm nay có khả năng ra đề như thế nào. Tôi không giấu với tất cả anh chị em ở đây, tôi có dạy thêm ở ngoài sau khi tôi làm tốt nghĩa vụ dạy mười tám tiết ở trường. Một tiết của tôi ở những trung tâm là hai trăm ngàn, dưới hai trăm ngàn tôi không dạy. Còn chuyện dạy kèm, dạy tư, hình như anh thầy tổ trưởng đánh giá hơi bị thấp về tôi. Cái đó để cho mấy cái anh thầy không có chỗ đứng trong cái thị trường chất xám làm. Tôi không làm. Người như tôi mà làm chuyện lôm côm như vậy, người ta cười, còn người ta không cười thì chính tôi đã cười tôi trước rồi. Riêng một số nhà giáo vừa đứng lớp dạy, vừa mở lớp dạy tư tại nhà và còn dùng một

số thủ thuật buộc học sinh phải học với mình để được điểm cao thì tôi đang tự hỏi với những nhà giáo như vậy, “lương tâm một nhà giáo” của họ đang để đâu?

Và thầy Thịnh nhìn thầy Khoa rồi nói như tự sự:

- Có một điều nếu tôi không nói thì các anh chị đồng nghiệp ở đây không bao giờ biết. Cách đây hai năm, Sở giáo dục thành phố quyết định chuyển tôi về dạy toán trường Lê Hồng Phong. Tôi và anh Khoa phải năm lần bảy lượt xin mới được Sở thu hồi quyết định. Tôi từng tâm sự với anh Khoa: ngày xưa, tôi đã từng là học sinh của trường này, một học sinh nghèo. Ước ao của tôi là được dạy ở đây, được truyền thụ kiến thức của mình cho những em học sinh nghèo vượt khó học giỏi. Bởi một điều đơn giản, nếu tôi không còn dạy ở đây nữa thì những học sinh nghèo như hoàn cảnh của tôi ngày xưa không bao giờ được biết những kiến thức mà tôi đang hiện có. Đó là lý do vì sao hàng tháng tôi vẫn đều đặn đi dạy mười tám tiết ở đây dù biết rằng mỗi tiết, tôi chỉ được mười ba ngàn đồng. Năm nay, tôi vào nghề được hai mươi ba năm, còn hai năm nữa tôi sẽ được “Huân chương vì sự nghiệp giáo dục”. Tôi cũng không biết khi đó tôi có còn tiếp tục đi dạy theo tiếng gọi của lương tâm hay đem chất xám ra thị trường mà bán. Nhưng với tấm “Huân chương vì sự nghiệp giáo dục” tôi cũng mãn nguyện vì mình đã cống hiến được cho ngành hai mươi lăm năm giảng dạy. Còn cái chuyện phong trào mà anh thầy tổ trưởng đang làm trưởng ban gì đó là chuyện của các anh. Tôi là một nhà giáo thì nhiệm vụ của tôi khi bước chân vào lớp là dạy và bắt buộc những học sinh học với tôi phải cố gắng học. Ngày Nhà giáo là ngày của chúng ta, của những người thầy, người cô. Ai còn quan tâm đến ngày đó thì nên cố gắng mà dạy tốt để không hổ thẹn với cái ngày mà cả nước trân trọng dành cho những người làm công tác giáo dục như tất cả chúng ta.

Thầy hiệu trưởng Lâm Tấn Khoa kết thúc cuộc họp bằng một câu ngắn gọn.

- Tôi thật sự không biết thầy Trịnh Tú đang muốn gì trong cuộc họp đột xuất này. Tôi được mời họp mà không được báo trước nội dung. Tôi đề nghị coi như không có cuộc họp này. Riêng cái chuyện phong trào mà trường đang phát động, tôi hoàn toàn đồng ý với quan điểm của anh Thịnh. Mọi phong trào trong nhà trường phổ thông không ngoài mục đích giúp cho học sinh học tốt hơn. Các thầy cô đang làm công tác phong trào nên lưu ý điều đó.

Và thầy Khoa bước tới bắt tay thầy Thịnh:

- Thay mặt anh em giáo viên trường, tôi thành thật xin lỗi anh vì những chuyện vừa rồi. Với những gì mà anh đã cống hiến cho trường thì chuyện vừa rồi là một xúc phạm.

Thầy Khoa đảo mắt nhìn một vòng quanh phòng:

- Đa số những giáo viên dạy giỏi của trường ta đều là học trò của anh. Anh xứng đáng với cụm từ mà cô Thủy vừa nói. Anh là một nhà giáo chân chính. Còn riêng chuyện cậu Tú, tôi mong anh thông cảm và bỏ qua. Cậu ấy quá đặt nặng vấn đề phong trào mà hành động nông nổi.

Thầy Thịnh cười nhẹ:

- Hình như ngày xưa cậu Tú cũng có học với tôi. Người xưa nói làm thầy thì không nên chấp nhứt với học trò. Tôi sẽ làm đúng như lời của người xưa. Riêng với cậu Tú, tôi có một lời khuyên: đã là một nhà giáo thì nên có một trái tim nhân hậu. Mọi mưu toan vụ lợi đều không bao giờ qua được hàng ngàn đôi mắt ngày ngày nhìn thẳng vào chúng ta. Chỉ có trái tim nhân hậu thì người thầy mới có chỗ đứng trong lòng của mỗi học sinh.

Thầy dứt lời, cả hội trường như vỡ tung ra vì tiếng vỗ tay nồng nhiệt. Một vài giáo viên không cầm được những giọt lệ. Họ cảm động vì những nói xuất phát từ trái tim thầy, một trái tim nhân hậu.

Bảy

Chuyện Thiên Long ra tay nghĩa hiệp được Phi Vân kể cho cả lớp nghe và bọn con gái đứa nào cũng biết. Nhỏ Ngọc Dung có vẽ hăm mộ dữ lắm nên cứ theo Phi Vân hỏi miết. Câu chuyện

truyền nhau và được thêm thắt nên có vẻ kỳ lắm.

Mỗi khi nghe bọn con gái ca ngợi Long, Chiến như ngồi trên đồng lửa. Không phải hấn ghen tức mà hấn mắc cỡ. Mắc cỡ vì che giấu một sự thật và mắc cỡ giùm cho Long mỗi khi nhìn thấy Long dương dương tự đắc. Thần tượng về Nguyễn Thiên Long đang dần dần đổ vỡ trong con người của hấn. Vào lớp hấn quan sát Huân rồi quan sát cả Phi Vân và cứ tự hỏi lòng: “Không lẽ Phi Vân không biết đó là một vụ lừa đảo?”. Vì hôm bọn chúng bàn tán với nhau trong bàn nhậu, Chiến tình cờ thấy Huân khi Huân nhờ cô tiếp viên mang đĩa mồi ra bàn. Hôm đó vì thấy cô tiếp viên xinh quá nên Chiến rất hay nhìn và phát hiện ra Huân. Chiến nghĩ rằng Huân sẽ nói với Vân và không bận tâm đến kế hoạch của Long. Nào ngờ...

Một hôm, hấn không thể cầm được lòng nên khi thấy Phi Vân đứng một mình. Hấn hỏi ngay.

- Bộ Huân không có nói cho Vân biết chuyện gì sao?

Phi Vân nhìn Chiến ngạc nhiên:

- Vân không hiểu câu hỏi của Chiến. Chiến muốn hỏi chuyện gì?

Chiến đưa tay gãi gãi cái đầu bự:

- Sau cái đêm Vân bị bọn kia chọc phá, Huân có nói gì với Vân về chuyện đó không?

- Không! Nhưng sáng ngày hôm sau đó, Vân có kể cho Huân nghe. Huân nghe còn cười, trêu lại Vân.

Chiến cau mày lắm lắm bấm một mình:

- Cái thằng Huân này lạ thiệt ghen! Chuyện vậy mà nó vẫn làm thinh nghĩa là sao? Bộ nó không có nghĩ gì tới Vân sao?

Phi Vân cảnh giác nhìn Chiến:

- Chiến ơi! Nếu có chuyện liên quan tới Vân thì Chiến nói cho Vân biết với.

- Vân cứ hỏi Huân thì biết liền.

- Nếu nói được thì Vân nghĩ Huân không giấu Vân đâu. Chắc có điều gì khó nói nên Huân không nói đấy thôi. Còn người nói được là Chiến thì lại cứ úp úp mở mở hoài vậy.

Chiến ngập ngừng một chút rồi tường tận kể lại toàn bộ sự thật về câu chuyện ngày hôm ấy cho Vân nghe.

Vân nghe mà lặng người đi.

- Chiến ơi! Chiến nghĩ Huân có thật sự nghe được chuyện khi mấy người bàn với nhau không?

- Sao lại không! Bọn chúng nói lớn tiếng lắm mà.

Nghe xong câu chuyện Chiến kể, lòng Vân ngổn ngang nhiều suy nghĩ. Vân đang cố tìm lý do giải thích sự im lặng của Huân trước một chuyện quan trọng như vậy. Lẽ nào Huân không hiểu lòng của Vân, không hiểu tình cảm mà Vân đang dành cho Huân sao? Còn nếu hiểu thì vì sao Huân lại tạo cho Long cơ hội. Huân suy nghĩ gì vậy?

Trưa. Hai đứa hẹn nhau ở Đầm Sen. Vẫn chiếc ghế đá mà trưa nào đó hai đứa ngồi bên nhau nhưng hôm nay, Vân thấy nó lạnh ngắt. Huân quan sát nét mặt Vân từ lúc gặp nhau ở cổng nên biết Vân đang có chuyện gì đó.

Khi ngồi bên nhau, Huân ân cần nắm bàn tay Vân.

- Có chuyện gì Vân cứ nói, Huân sẵn sàng lắng nghe. Đừng làm mặt lạnh, Huân chịu không nổi.

Vân rút bàn tay lại rồi nhìn thẳng vào Huân:

- Tại vì sao Huân không nói với Vân một tiếng nào về âm mưu của Thiên Long? Trong lòng của Huân còn có Phi Vân không? Nếu Huân thật sự tôn trọng tình cảm mà Vân dành cho Huân thì Huân không thể im lặng một cách khó hiểu như vậy được. Huân cư xử như vậy có đáng mặt

đàn ông không?

Im lặng! Một khoảng im lặng thật lâu. Huân nhìn xa xa ra mặt hồ mà thấy lòng buồn vời vợi. Sống làm người thật là khổ. Huân nhìn Vân rồi nhìn vào một chiếc lá bập bềnh trên mặt nước.

- Chiến nói cho Vân biết phải không? Suy đi nghĩ lại, Chiến là một thằng tốt và trung thực. So với Long, Chiến mới thật là thằng có tấm lòng. Hôm chúng bàn tính kế hoạch, Chiến chửi Long tại bàn. Nó chửi Long là một thằng hèn. Và lúc đó, Huân không nghĩ rằng Long làm như vậy là hèn. Có thể Long thích Vân, thích thật lòng nhưng hành động và cách suy nghĩ của Long đầy những mưu mô toan tính. Và nếu người ta có đủ những cơ hội mưu toan thì mưu toan là chuyện của người...

Huân nhìn thẳng vào mắt Vân:

- Đêm hôm đó, Huân cùng anh Phương chỉ đứng cách Vân chừng ba mươi mét. Nếu Long đến trễ một chút nữa thôi thì Huân và anh Phương lộ mặt rồi và về thực lực thì anh em Huân thừa sức dẹp cái bọn côn đồ đó. Huân không biết mình hành động như vậy có phải là đàn ông không nhưng Huân chấp nhận làm vậy hơn là tiết lộ cho Vân biết về một âm mưu. Huân biết làm vậy là Huân có nguy cơ sẽ mất Vân nhưng biết làm sao được. Chuyện tình cảm là chuyện của tấm lòng. Những ai đến với nhau bằng tấm lòng thì... thì có lẽ không có gì có thể làm họ phôi phai. Những ngày qua, Huân cũng thầm cảm ơn số phận đã cho Huân gặp Vân. Những gì mà Vân dành cho Huân đó thật sự là một tấm lòng.

Vân lặng lẽ cầm tay Huân áp lên mặt mình:

- Lúc sáng, nghe Chiến nói, Vân giận Huân ghê luôn.

Huân áp cả hai tay lên mặt Vân và soi mắt vào đôi mắt đen thăm diệu dàng của cô bạn gái:

- Giờ còn giận Huân nữa không?

Vân giận dỗi:

- Còn! Huân làm vậy là Huân không tin vào Vân.

Huân kéo Phi Vân tựa vào bên vai mình rồi nói nhỏ:

- Huân không giấu Vân. Nhà Huân nghèo, nghèo lắm. Và muôn đời, người nghèo bao giờ cũng nhiều mặc cảm khi đối diện với người giàu. Huân cũng là người không thoát ra khỏi những tâm lý như vậy. Chính vì vậy mà Huân ít ảo tưởng về những điều mà mình có được trong tầm tay. Chuyện chúng mình quá mới và... quá ít những thử thách để chúng ta hiểu về nhau một cách trọn vẹn, phải không Vân? Đừng buồn Huân nữa nghe! Huân rất mong chúng ta sẽ có nhau trong suốt chặng đường dài, chặng đường mà Huân biết trước nó chẳng ngọt ngào gì...

Vân nắm chặt bàn tay Huân:

- Vân tin, với tấm lòng mà mình đang có, chúng mình sẽ vượt qua tất cả. Hãy tin vào Vân.

*

Tan buổi học, Long lại tò tò chạy theo Phi Vân. Từ hôm Long ra tay “nghĩa hiệp”, Vân nói chuyện nghe êm tai hơn, không còn chua như những lần trước. Từ từ, Long sẽ chiếm lấy tình cảm của Vân. Với tất cả những điều kiện mà Long đang hiện có, Long không tin mình không “cưa đổ” được “áng mây” xinh đẹp kia.

- Mây bay ơi! Cho Long quá giang về chung một đoạn với nghe!

Vân nhìn hần cười cười:

- Đường là của nhà nước, còn chạy như thế nào là quyền của Long.

- Nhưng Long đang chạy theo người đẹp nên Long phải xin phép người đẹp.

Vân nhìn hần bằng đôi mắt giả nai:

- Long nói người đẹp là Vân đó hả?

Hần cười hì hì:

- Ở trường này, ngoài Phi Vân ra, không ai xứng đáng với từ người đẹp mà Long vừa nói.

Vân nhìn hần, cười khinh miệt:

- Người ta nói anh hùng mới xứng đi với mỹ nhân. Còn cái thứ anh hùng “dỏm” như Long thì chỉ xứng đi chung với bọn côn đồ, bọn bạn mà Long nhờ chúng chặn đường ghẹo chọc Vân đó mà.

Khuôn mặt đang tươi như hoa của hần bỗng tái đi xanh ngắt. Hần ấp úng:

- Vân! Vân...

Vân cười thản nhiên nhìn hần:

- Vân đã từng nói Vân chưa bao giờ để mắt tới Long. Dù có hay không có cái chuyện “anh hùng dỏm” đó, trong lòng Vân vẫn không hề có Long. Còn bây giờ, dù có muốn mơ đi nữa, Long cũng không có quyền. Bái bai chàng “anh hùng dỏm”.

*

Sáng.

Trong quán cà phê trước cổng trường, băng “Hung thần xa lộ” có mặt đầy đủ. Không biết chuyện gì mà mặt Long quạu đeo. Hần ngồi mà nhìn chăm chăm vào cổng trường.

Kỳ nhướng mắt với Vĩnh:

- Thằng đó dạo này tao thấy nó hơi bị lậm vì nhỏ Vân rồi đó.

Vĩnh nhún vai:

- Nó mà lậm à? Mà nói nó bị khủng tình thì đúng hơn. Sáng giờ mà không thấy nó chăm bẵm chờ bóng dáng người đẹp sao?

Hưng thì hát luôn:

- *Mây! Mây còn lơ lửng bay trên từng cao. Mây còn lơ đãng quên bay về đây. Mây còn ăn sáng, hay đang ngủ quên. Mây còn đánh phấn tô thêm vành môi...*

Long quay lại gầm lên:

- Tụi bây cầm cái miệng lại được không?

Hưng rút vai làm ra vẻ sợ:

- Tao đang hát mà mà làm mất hứng vậy? Tao đang tập hát để mai mốt lên sân khấu đó. Nam danh ca Đàm Vĩnh Hưng dỏm đây, mà không biết sao?

Long lừ mắt với Hưng:

- Trong đời tao thù nhất là chữ dỏm đó.

Chiến cười ruồi:

- Thù mà lại xài!

Long vụt nhìn Chiến:

- Mà vừa nói gì?

- Tao có nói gì đâu?

Vừa thấy Huân thấp thoáng trước cổng trường, Long gọi ngay:

- Huân! Huân!

Huân nhìn nhìn vào quán rồi đảo xe qua:

- Vào đây uống một ly cà phê.

Huân nhìn đồng hồ rồi cười:

- Sắp tới giờ học rồi, uống cà phê sao kịp?

Long hất mặt:

- Tao có chuyện quan trọng muốn hỏi mà. Mà vào đây.

Huân dựng chống chiếc xe đạp rồi bước vào quán. Huân cười cười với Hưng, Chiến:

- Chủ nhật là bán kết đó nghe! Hai thằng bây để dành “pin” mà chơi với bọn 12A3. Bọn đó lực dữ dằn.

Huân gọi một ly cà phê rồi nhìn Long cười cười:

- Chuyện gì mà quan trọng đây, ông bạn?

Long nhìn thẳng vào Huân:

- Mà làm tiếp viên cho nhà hàng Đồng Quê phải không?

Vậy là Huân biết chuyện gì rồi. Huân cười thản nhiên.

- Ừ! Tao làm ở đó ban đêm.

- Vậy là chuyện hôm bọn tao tình cờ nhậu ở đó bàn tính, mà có nghe?

Huân gật đầu:

- Đúng! Vì bọn mà nói lớn quá nên nó lọt vào tai tao.

- Và mà là người nói cho Phi Vân biết về câu chuyện ấy?

Huân lắc đầu:

- Tao không giấu mà là tao có nghe chuyện đó, nhưng tao không hề nói với Vân. Còn tin hay không là quyền của mà.

Long nhào tới thộp ngực Huân:

- Sao mà hèn vậy? Tại sao mà làm mà mà không dám nhận. Nếu không tôn trọng mà thì tao đã xử mà theo luật giang hồ rồi. Hôm nay gặp mà, chỉ cần mà thẳng thắn thú nhận là tao bỏ qua liền. Tao xài thủ đoạn thì tao cũng chấp nhận mà xài thủ đoạn. Hồi nào giờ, tao cứ nghĩ mà là một thằng đàn ông đó chứ. Không ngờ mà là một thằng hèn. Mà không có tư cách làm bạn với tao. Tao nhận định sai. Nghĩ cho cùng, cái hạng nghèo như mà thì làm gì có tư cách. Cái miệng thì xạo xạo vậy thôi chứ thấy tiền, thấy giàu là khúm núm đi bằng hai đầu gối rồi. Tao cứ tưởng mà là ngoại lệ đó chứ, ai ngờ mà vẫn là một thằng hèn như ai.

Huân điềm tĩnh gỡ tay của Long:

- Tao cảm ơn những gì mà mà trân trọng dành cho tao. Tao cũng cảm ơn từ bạn mà mà cho tao trong những ngày qua. Một lần nữa tao nói với mà và không bao giờ tao nói nữa: tao không hề nói với Phi Vân về chuyện của mà. Mà tin hay không, tao không còn quan tâm nữa.

Và Huân nhìn Long bằng đôi mắt sắc như dao:

- Mà thường xét đoán tư cách của tao và từng cho tao đủ tư cách là bạn của mà. Đó là những lời nói của mà. Hôm nay, tao sẽ nói bằng những lời của tao. Chơi với mà, thử nghiệm với mà, hiểu nhiều về mà, tao khẳng định được rằng mà không bao giờ hiểu nổi từ bạn. Và với một thằng không hiểu nổi một từ bạn thì làm gì mà có tư cách chơi với tao? Tao thì nghèo thật đó Long, cuộc sống phải toan tính từng giờ, từng phút nhưng tao không hề toan tính trong tình cảm. Cái hạng người sống chỉ biết nhìn người khác qua đồng tiền như mà thì ở hoàn cảnh như tao, mà không biết đi đâu, mà chỉ bò thôi.

Nói xong Huân đứng lên bỏ đi. Long gầm lên:

- Huân! Mà có ngon thì đứng lại đó?

Huân quay người nhìn hẳn:

- Mà muốn gì? Muốn đánh lộn hả? Tao chấp nhận chơi với mà đó. Mà hẹn chỗ nào? Ở đâu?

Long hầm hầm bước tới. Hẳn gần giọng:

- Mà không nói! Tao không nói! Vậy ai nói?

- Tao nói!

Tất cả những đôi mắt đều đổ dồn vào Chiến. Chiến lừ đừ đứng lên:

- Mà hèn lắm Long! Tao không giấu là tao từng xem mà là thần tượng của tao. Giờ thì thần tượng của tao là một thằng hèn. Thằng Huân nói đúng. Cái hạng như mà thì không xứng đáng

làm bạn với nó và cũng không xứng đáng làm bạn với cả tao, cái thằng mà mày hay chửi là ngu nhất. Tao tuyên bố không chơi với mày nữa, không chơi với một thằng hèn hạ toan tính “chôm bồ” của bạn như mày.

Long sững người nhìn Chiến. Đây là chuyện không hề có trong dự tính của Long. Trời sập hẳn còn tin chứ thằng Chiến mà chống lại hẳn là chuyện nằm mơ cũng không có.

- Mày hả Chiến? Mày ngon hồi nào mà tao không hay vậy? Tao mà không xử được mày thì tao không còn là “quái xế” Nguyễn Thiên Long đó Chiến.

Chiến ngênh mặt:

- Ai nói với mày là tao sợ mày? Hồi xưa vì phục mày nên tao mới nghe lời mày, bị mày chửi ngu mà không tức, đưa tiền cho mày xài mà cười. Mày tưởng mày giàu hả Long? Tiền của ông già mày không bằng tiền lẻ của ông già tao nữa. Ba tao là một doanh nhân có tiền tỷ ở nhà băng đó. Mày đừng có hăm he tao. Mày mà đụng tới tao thì tao thừa tiền cho du đấng nó dần mày mềm xương. Mày đừng có tưởng tao “dễ ăn”. Thử đi rồi biết.

Và Chiến bước tới khoác vai Huân:

- Mình vào học! Cái thằng đó hết xài được rồi.

Long chết lặng đứng như trời trồng. Còn bọn Hưng, Vĩnh, Kỳ cũng lặng lẽ chuồn đi không nói một lời. Long vẫn còn đứng đó.

*

- Chiến! Chiến!

Chiến đẩy bóng về phía Huân. Quả bóng bay thật đẹp, thật vừa tầm. Huân bay người đập ngay.

- Bình!

Bóng được một cầu thủ đội bạn bay người đánh cuốn lên. Một nhịp, bóng bắn trở lại phần sân đội 12T. Như rình sẵn, Quốc tung người đẩy thêm một “búa”.

- Hoan hô! Hoan hô!

Ngoài sân, các cổ động viên lớp 12T la hét vang trời.

Tỉ số là 14 - 13. Hiệp đấu cuối cùng, hiệp đấu tranh thắng thua. Hiệp một, đội 12T thua đội 12A3 với tỉ số 12 - 15. Hiệp hai, đội 12T thắng lại bằng tỉ số 15 - 13.

- 12T thừa thắng xông lên!

- 12A3 cố lên! Cố lên!

Đội nào thắng trong trận đấu này sẽ đoạt chức vô địch.

Quý phát bóng. Chiến, Huân và Tâm đứng sát lưới. Với hai nhịp, bóng được nâng lên đúng tầm. Một cú công của 12A3 phá một quả như sét đánh. Bóng bật hàng rào chắn của Huân và Chiến văng vào góc xa. Hưng bay theo cuốn một cú thật mạnh, bóng bay ngược về phía lưới. Đội bạn nhảy lên lập hàng rào chắn bóng. Huân tung người đón đầu và thuận người tung ra cú rờ-ve. Bóng đánh rẹt một cái đổi hướng chạm nhẹ vào rào chắn, văng ra ngoài.

Cả cầu trường như vỡ tung trong tiếng reo hò:

- Hoan hô! Hoan hô!

- 12T vô địch! Vô địch!

- Hoan hô năm triệu!

Huân rơi xuống trong vòng tay vui mừng của các đồng đội. Ngoài sân, các cổ động viên nữ lớp 12T ủa vào tay bắt mắt mừng. Các cổ động viên nam thì rượt bắt các cầu thủ của đội 12T, túm lấy tung lên cao. Chiến la inh ỏi khi bị tung lên. Còn Huân thì bị cả núi người đè lên thành một đồng lõa nhồi ngập tràn những tiếng cười, tiếng la...

Quốc thì giang hai tay chạy a vào các cô nữ:

- Có ai ôm tôi không? Có ai mừng tôi không?

Quốc chạy đến đâu, các bạn nữ chạy dạt ra đến đó.

Huân thoát ra được, vừa cười vừa thở. Phi Vân mang đến cho Huân một ly nước bằng nụ cười tươi tắn:

- Uống nước không, nhà vô địch?
- Đang khát mà gặp nụ cười của Vân là hết khát liền.
- Huân học được ở đâu mà dạo này Vân thấy Huân xạo quá trời!

Huân cười nói nhỏ vừa đủ hai đứa nghe:

- Người ta nói khi yêu thì ai cũng xạo xạo như Huân vậy đó.
- Thôi đi ông! Xạo quá ai mà thương.
- Một mình Vân thương là đủ rồi, Huân đâu cần ai nữa.

Phi Vân lắc đầu chịu thua. Chiến chạy sà tới:

- Có cho Chiến một ly không thì bảo.

Vân rót cho Chiến một ly đầy:

- Vân mà không cho một cầu thủ xuất sắc như Chiến uống nước là Vân có lỗi với lớp đó. Đây!

Xin mời.

Bọn Hưng, Tâm, Quốc... ào tới láo nháo:

- Cho Quốc một ly nữa.
- Thằng Hưng không biết uống nước đừng rót cho nó.
- Tụi bây giành hoài, sao tao uống.

Chúng tranh nhau, đùa nhau ồm tỏi cả lên.

Tiền giải thưởng thì chưa nhận được vì đến ngày lễ, chính tay Đình Thư sẽ trao trước cả trường. Cả lớp ùa nhau hỏi Huân:

- Huân ơi! Mình ăn mừng đi chứ.
- Năm triệu ăn một nghỉ.
- Có bia bọt không?
- Ăn nhà hàng đi.

Lại cãi nhau ầm cả lên. Huân lên tiếng:

- Ngọc Dung đâu rồi?

Dung cười hi hi:

- Hỏi Dung hả? Có Dung đây!
- Tiền quỹ lớp mình có bao nhiêu?
- Hiện tại quỹ lớp còn được tám trăm hai.

Huân nhìn cả lớp:

- Huân đề nghị như vậy! Tiền giải thưởng mình chưa nhận được nên Huân sẽ tạm ứng quỹ lớp, chúng ta đi ăn phở Quỳnh trước cổng trường. Khi nào nhận được tiền thưởng thì chúng ta sẽ tính nữa. Đồng ý không?

- Hoan hô phở Quỳnh!
- Ai không đồng ý là sai lầm.

Rồi Chiến xăm xăm dẫn đầu đoàn quân chiến thắng kéo nhau ra phở Quỳnh. Huân phải phụ với Vân đem mấy xô đựng nước đá trả cho căn tin trường nơi cuối sân.

Giờ thì hình như ai cũng chuyện biết Huân với Phi Vân nên cô cậu đi với nhau là chuyện thường.

Khi hai đứa băng qua khoảng sân rộng trước trường, Vân nói với Huân:

- Chuyện Huân với Long hôm trước cổng trường sao Huân không nói cho Vân biết? Làm bạn gái của Huân mà những chuyện liên quan tới Huân, Vân toàn biết sau người ta. Buồn thật đó!

Huân nhìn Vân rồi cười một mình:

- Huân nghĩ chuyện của cánh con trai với nhau nên không nói cho Vân biết.

- Nhưng chuyện đó có liên quan tới Vân.

Và Vân kể lại cho Huân nghe chuyện Vân gọi Long là anh hùng dỏm. Huân nghe cười, lắc đầu:

- Vân ác quá! Vân nói vậy hèn gì Long không nổi điên sao được. Nói cho cùng, Long cũng không phải là người xấu. Nhưng Long sống và sử dụng cái đầu hơi bị nhiều nên Huân thấy nó vẫn còn thiếu thiếu một cái gì đó.

Vân cười nhìn Huân ý nhị:

- Ý Huân muốn nói đó là tấm lòng chứ gì.

- Vân thật thông minh.

Cả hai nhìn nhau, cười. Tấm lòng! Có mấy ai hiểu được những điều thật đơn giản như vậy. Con người sống luôn luôn chạy theo những giá trị vật chất nên người ta rất dễ bỏ qua điều mà tự bản thân mình ai cũng có. Đó là tấm lòng, là chân tình mà con người cần phải có khi thật lòng muốn đến với nhau...

Đoạn kết

Sau cuộc nổi loạn của Chiến, băng “Hung thần xa lộ” tan rã. Long bỏ học hơn hai tuần, hết la cà quán cà phê này đến quán cà phê khác. Cuối cùng, hắn cũng vạch ra được cho mình một hướng đi. Sau nhiều ngày, nhiều đêm nghiền ngẫm, hắn quyết định đến lớp. Trong hắn đang nung nấu một quyết tâm mới, một thần tượng kiểu mới trong con người của hắn.

Hắn đang sử dụng triệt để lợi thế mà chỉ riêng hắn có. Đó là sự thông minh vốn sẵn trong con người của hắn. Hắn muốn cạnh tranh “chất xám” với Huân.

Hắn vẫn như xưa, vẫn ngông nghênh đến lớp rồi nghênh ngang ra về khi tan buổi. Đặc biệt, hắn không thèm chơi với bất kỳ ai, kể cả bọn còn lại của băng “Hung thần xa lộ” như Kỳ, Vĩnh và Hưng.

Khi “quái xế” Nguyễn Thiên Long vùi đầu vào học thì cả lớp 12T đều kinh sợ. Họ kinh sợ không phải vì sức học của Long mà kinh sợ khi họ tự nhìn lại mình. Chỉ còn khoảng một thời gian ngắn nữa thôi, nếu không có sự chuẩn bị tốt, làm sao họ đủ “pin” mở nổi cánh cửa đại học?

Không khí học tập của lớp 12T làm cho cả thầy Thịnh còn phải kinh ngạc:

- Sao thế? Muốn nắm tay nhau vào đại học hết sao? Nếu các em thích, thầy sẵn sàng cho các em thêm đôi cánh.

Và “đôi cánh” của thầy là hàng lô những bài tập, những dạng toán mới lạ được thầy hứng thú đem ra giảng giải. Sau ngày 20 -11, Huân cũng học bù đầu. Cơ hội để vươn tới những ước mơ một năm chỉ có một lần và nếu Huân không nắm bắt được trong lần này, Huân sẽ không còn điều kiện để có cơ hội lần sau.

*

Tin thầy Trần Thịnh bệnh ho ra máu phải nhập viện điều trị lan nhanh làm cả trường xôn xao. Vào những tháng cuối niên học, sự vắng mặt của thầy là một mất mát lớn cho những học sinh đang học với thầy và là một tổn thất không nhỏ đối với thành tích tuyển sinh đại học của trường.

Huân, Phi Vân đến thăm thầy và tình cờ gặp Thiên Long đang ở đó. Sau cơn bệnh, thầy xanh

xao và già đi rất nhiều. Thấy Huân, Phi Vân, Long chỉ khẽ gật đầu mà không lên tiếng.

Thầy Thịnh ân cần kéo cả ba vào ngồi với thầy uống trà. Thầy chỉ nói qua loa về căn bệnh của thầy khi được hỏi. Thầy không muốn học sinh bận tâm về bệnh tình của thầy. Huân nhìn thầy mà thấy xót xa. Thầy thường nói: “Tôi đứng đây, đứng trên bục giảng này và sẵn sàng cho các em hơi thở của mình để ngày sau, các em thành phượng, thành rồng bay lượn giữa đời. Một ngày nào đó, sức tôi yếu, phổi tôi tàn, có dịp gặp lại các em, các em gọi tôi một tiếng thầy là tôi mãn nguyện rồi”. Và hôm nay, thầy đã có dấu hiệu suy yếu sau hơn hai mươi năm cho đàn em thân yêu từng hơi thở.

Thầy hỏi Huân:

- Em làm hồ sơ thi tuyển vào trường nào?
- Dạ! Em nộp hồ sơ thi trường Bách khoa.

Thầy quay sang Phi Vân:

- Còn em?
- Dạ! Em xin thi trường Kiến Trúc.
- Em Long thì sao?

Long đưa tay gãi gãi đầu rồi nói:

- Em nộp hồ sơ vào trường An ninh.

Thầy cười nhìn cả ba:

- Thầy rất mong các em sẽ đạt được những ước mơ của mình. Với sức học của các em, chuyện đậu đại học không phải là chuyện ngoài tầm tay.

Khi thấy Huân, Vân xin phép ra về, thầy ân cần gọi cả ba lại và nói:

- Tình cờ, thầy biết chuyện của các em và thật trùng hợp khi một lúc gặp được cả ba em ở đây. Thầy chỉ có một lời khuyên với các em thế này: tình bạn, tình yêu thời phổ thông rất đẹp, rất nên thơ. Nó là niềm tin, là sức sống, là hành trang quý báu trong suốt cuộc đời của các em sau này. Nếu đã có những điều tốt đẹp về nhau, thầy mong là các em nên trân trọng và giữ lấy.

Thầy cười cười giang tay khoác vai Long, Huân và nói bằng cái giọng quen thuộc:

- Riêng với hai em là hai đứa học trò thầy ưng ý nhất từ xưa đến nay. Với em Long, thầy dành cho từ khoái, còn với em Huân, thầy dùng từ mến. Chỉ tiếc một điều hai em không thể là bạn thân của nhau. Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Một thoáng ngập ngừng, Thiên Long chìa tay sang Huân:

- Mình làm lại từ đầu nghe Huân! Những ngày qua, tôi suy nghĩ rất nhiều về Huân, về những lời nói của Huân.

Huân đưa tay nắm lấy bàn tay Long, nói:

- Tôi cũng thích Long lắm! Được trò chuyện, được đối đáp với Long quả là một điều thú vị. Cũng tự đáy lòng, tôi muốn nói với Long một điều: trong Long vẫn còn thiếu thiếu một cái gì đó. Hình như đó là một điều kiện đủ cho một tình bạn. Đó là tấm lòng. Hy vọng trong tương lai, chúng ta là bạn nhau, bạn đúng nghĩa của từ bạn.

Cả hai nhìn nhau, bắt tay nhau trong ánh mắt triu mến của thầy, trong nụ cười tươi tắn của Vân, cô bạn gái mà cả hai cùng mến.

Thanh Bình, chiều mưa,

19-8-2002

N.P.T

[1] Xe gắn máy hiệu Suzuki Sport

[2] Tiếng lòng, ám chỉ ăn đòn

[3] Cà phê đen

[4] Ống xả

[5] Cá độ, cá cược

[6] Bộ phận chắn bùn

[7] Tên gọi một nhà thương điên ở Sài Gòn xưa, nay là Bệnh viện Nhiệt Đới.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>